دایمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت ریښتوني پیښې

د التمش لیکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ د هیواد اوسني حال خو همداسې نه دې !؟

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Ketabton.com

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

د صلاح الدین ایوبي دوخت دربیتونو پیښو په لړ کې دایمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نومیالي او وتلي شاعر سمیع الله ترون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پردیو سره ده

تورتم زمونږ دې خو رڼا اوس د پردیو سره ده

مونږ یې په خپل کورکې په خپلو وینو ولړلو

ژړا زمونږ ده خو خندا اوس د پردیو سره ده

مونږ ددې لوی جهان بې خاورې بې وطنه قام یو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس دپردیو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه یو دنیا اوس د پردیو سره ده

یهودان ګرځي ایوبي صلاح الدین نه شته دي

ملاعمرا و اسامه او ګلبدین نه شته دي

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هیواد دصلاح الدین ایوبي په لټه کې دي ، په ډیره مینه ډالۍ کوم.

قریب الرحمن سعید

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د بناغلي ترون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال ابادپه ښار کې په یوې ستري غونډې کې ویلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودیئي ۴۲
دسلطان ایوبي د و ژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن ۱۱۹
دخلافت ماڼۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړی برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکي مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اړيانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام دپيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبډيځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو ځخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول.(نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپرېږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وایي: «یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوائې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وایي چې «زه د جاسوسانو ځخه ویره نه لرم. ګوابښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دې، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه ترځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دي ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را تټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او تر څنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې: هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې ساري نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا څرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بياهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر اوپه ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ورپه غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلې ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلې چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو، چې په هغوې کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستې وې او تر څنګ يې د حسن بن صباح په خير وژونکي ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډراماييتوګه او دخپلو ملېو په زور خونديووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډېلې ښځه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا رينښتوني پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شوني علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواې تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يو ه نسل ځخه بل ه ته ژوندى را غلي دي.

درون التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللاى و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو . هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو ځخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوى کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيرى سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکني تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رينښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدني او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، درون التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو ځخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوى کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينټي ويسټ ، واقدي ، هټي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ١٩٧۴ زيږديز کال په ااخرکې التمش پا کستان ته راغې او له ماسره يې و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ١٩٧۵ زيږديز کال د فبرورې دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييې کړني دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډويانو حيرانونکې او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکې معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان ځراغ چيرې هم مړژواندې وي نو هغه به را تازه کړي .

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په ريښتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير«لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ايمان تر منځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډيره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکي سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغې يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړې و. صليبيانو هم همداسې غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتې ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمني او پانګه پريښووه او و تښتيد، د هغې د خيمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خايسته او ځوانې نڅونکې نجونې، سندرغاړې، د موسيقۍ الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې تر لاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکې، نڅونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسيقي غږونکې ډمان پريښوول او امير سيف الدين ته ئې په دې عنوان يو ليک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه يوسې. که چېرې تاسې له ماسره کينه درلوداې نو زه به مو وژلې واې، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې يرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.
خو که چيرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرې‌کېدو سره به اسلام نور هم ډيرغښتلې او هسک شي نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ايښوولو وصيت وکړم. زه تاسې ته همدومره ويل غواړم چې هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداې. تاريخ ستاسې تر مخ دې خپل پخوانې تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريمانډ په څير د اسلام ستر صليبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځيدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې مونډلې واې نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له يوې مخې پاکه کړې او له منځه ئې يوسي.
تاسې د يوه غښتلي نو ميالي قوم وګړی ياست، د عسکريت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهی دې، خو ددې له پاره ايمان او عمل بنستيز شرط دي. ته يوائې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشې کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[یو اروپایي تاریخ پوه (لین پول) لیکي چې: چې دغنیمت دومره زیات مال به د صلاح الدین ایوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنګي بندیان هم د شمیره وتلي و. صلاح الدین ایوبي به د غنیمت ټوله شتمني په دري برخو وویشله. یوه برخه ئې په جنګي بندیانو ویشله او هغوی ئې ازاد ول. دویمه برخه ئې په خپلو فوځیانو او غریبانو ویشله او دریمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنیل ته څه ورکړل، ددې ویش پایلې دا شوی چې د جنګي بندیانو زیاته برخه که مسلمانان ول او که غیر مسلمان، ټول د صلاح الدین ایوبي په پښه غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پیل کړل. دایوبي لویوالي او سترتوب ترلړې لړې ځابو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدایانو، چې اروپایي تاریخ پوهانو د وژونکو په نامه یاده کړې ده، په صلاح الدین ایوبي باندې دویم ځلي وژونکي یرغل کړې و خو د سترپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډیر زیات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړو ځلو کې یوه معجزه را څرګندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکي خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دریمه وژونکي حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صلیبیانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امیر سیف الدین د جنګ له ډګر څخه تښتیدلی و. خو هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف د حسد او کینې په لمبو کې سوځیده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته تر لاسه کړه، دا ډله د یوې اوږدې مودې را هیسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څیر را ټوکېدله چې پوره ډاګیزه کول ئې ډیر اوږود وخت ته اړتیا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لړې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومې وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبیانو او پیغمبرانو په څیر د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نیو. هغه خپل ځانته مسلمان ویلي او داسې یوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو که ئې خلک خپل پیروان ګرځول، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډیرې ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټې، د هپنتیزم (Hypnotism) او غوره مالې په څیر لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تیرې هم ویلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفینو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو یوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډیرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زیرکه او نه ویریدونکي ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکي ګرځیدل او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږه موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سیاسي وژنو ماهرین ول، دوی به د ښایسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پیالو کې زهر هم په خپلو ښکارشویو باندې څښل. تر ډیرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائیان» ویل کېدل.

صلاح الدین ایوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره یواځې همدا یوه لاره چې پر هغې وژونکې برید وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول برید هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه یرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدین ایوبي ته ددې هیله پیدا شوی و چې د هغې د کاکا زوی الصالح او امیر سیف الدین به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ویستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو یو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدین ایوبي هم د خپلو بریاو د جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي بریاوې جاري و ساتلې او په څو نورو کلیو باندې ئې هم ولکه وموندله. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلي هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیمې په چاپیریال کې یوه ورځې صلاح الدین ایوبي ، دامیر جاوالاسدي په خیمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر ووله ، له سره نه وه ښکته کړې. د خیمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلې په پوره بیدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. یو ساتونکې د صلاح الدین ایوبي د خیمې د را پریوتو پردو څخه د خیمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ویده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خیمې ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وویستله ، په ډیره سوکه توګه د صلاح الدین ایوبي په لور ور روان شو ، او د ځنګلي پیشو په څیر ئې په بیده صلاح الدین ایوبي باندې توره را وویستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدین ایوبي هم یو اړخ بدل کړ، دا نشي ویل کیداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه یا په سینه ، خو پیښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدین ایوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د یوه ویښته په اندازه لر یوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پریوته.

صلاح الدین ایوبي د برق په څیر را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهیږي چې څه کیږي ؟ ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بریدونه هم شوي ول. هغه پر دې هم حیران نه شو چې یرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تیار کړې و. هغې د ساه اختستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، یرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ویستلو په هڅه کې و او ایوبي لوخ سر ولاړ و. هغه د یرغل کونکي مخ په یوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د یرغل کونکې ژامې ماتې شوی وې. شاته پریوت او دخولې څخه یوه لړزونکې چیغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدین ایوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدین ایوبي خپل خنجر را وویست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خیمې ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وې ، ٭صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل چې دا ژوندي و نیسئ ، خو هغوی دواړو هم په ایوبي باندې را کښیښودہ ، صلاح الدین ایوبي د یوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې یو دوه دقیقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خیمې ته را ننوتلي ول.

صلاح الدین ایوبي هغه درنګ ډیر حیران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ویشل شوی دي او یو د بل وینې تویوي. خو څرنګه چې هغه ته دا نه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دي او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه یو څو د زمکې خلې شول او یو څو نور په تیښته و تښتیدل او یو شمیر نور د زخمی کیدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدین ایوبي دخوندي ساتلو ماموریت ئې درلود، اوه کسان ئې «فدائیان» و، چې غوښتل ئې صلاح الدین ایوبي ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره یواځې یو فدائې خیمې ته استولې و. خو کله چې دننه په خیمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلي ساتونکې هم خیمې ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدین ایوبي د وژونکې یرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي یرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښیښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دي ؟ او چا را استولې دي ؟ په ریښتیا ویلو سره صلاح الدین ایوبي د هغې د ځان د بښنې و عده وکړه. هغه ورته وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه ترنظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځای او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامی امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائي. او مسيحی نړۍ به ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښي چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تفصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينې د سلولونو څخه د بلې سينې سلولونو ته ور رسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يوائې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوي دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې د هغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او د هغه د ورځ په ورځ زياتيدونکي شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.

د اسلامی تاريخ د ا رينښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنۍ نوي نيالګې و او دويم دا چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو (حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنې او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يوائې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنې کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهؑ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلې کړې وې. د حيرانوونکې ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمنداني دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملی غرور د لرګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.

ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي ، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسني انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځې ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستونې) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانوته به ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را ننبلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسی بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسی کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنو د سياست په مقابل کې لکه دغره په ټير ولاړ و. روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاي پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګې تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغې ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په څير و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د ځارکښنۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بريدونو(Commando and Guerilla operation) ډپوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه په کتل چې صليبيان د ځارکښنۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وي.

په دې قصه کې به تاسي مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينې ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاي شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړي و.

کله چې هغه د مصرد وايسراي او د عسکري ځواکونو د عمومي قوماندان په څير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبې له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرداو کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبرې ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد. د«لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځې په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مځکو څخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وايسراي په څير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهغې ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښيې] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړلې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځې ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)******

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست وو ایه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي ټول د سر نه تر پښو پوري و کتل ، دهغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمیني او محبت خواږه ټکي. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځاي ناستي دي. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنګی سره د هغه اړیکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وایسرای په ځیر راغلی دي. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچنې دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پېښو لیکونکې دا نه شي ویلائې چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په ځیر ټیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینی اخرین ځاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئیږي. ته له ماسره د «زنګی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دي !)صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینی یو یو څاڅکې خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په ځیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي. داسې بریښیده چې په غالب ګمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړي.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې یوه درنده ځپونکې وسله ګرځیدلی وه، او دهمدې ډلی په متو ناجي د یوه بې تخته پادشاه په ځیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللې و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه ورونکې توګه روان و. د زرپالنې او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنۍ د ټینګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکې خوب ګرځیدلی و. اللهؑ هم هغه ته دغسی یو شیطانی دماغ ورکړي و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړې پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې یوه کمزوري میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبي دي فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډېر لرې ځاي څخه دې تشريف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوی ،زه د هغې وړنه ووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيورې ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(درونده مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې ترى و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکي ولاړ ول . ايوبي ددغه کاړۍ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائې را پيدا شوه. خو دا روښنائې د ودانۍ دروازی ته د وررسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته ځلور ځوانی نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرى زلفې را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړي و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاي را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دي راغلی.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډېره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي.

(مونږ له اسمانه ستورې هم د حضور په لاره کې را شکولې او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شی دي چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شي دي چې د حضور زړه پرى خو شحاليږي.). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اوربخرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څير خوري ، اوپو هيږم چې هغوی ولی بريالی کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دي. مونږ خپل بچيان لوڅ کړې او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږي ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لارى دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پرى قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سورې سورې شي. د غه نجونې زما له لارى لرې کړئ ، هسی نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وينبتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دي چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دي دهغې حضور ص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينی کې ليکلی راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړي زما څخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ورو منډي ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راټولی او دهغې ځاېه لري شوی. صلاح الدین ایوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ، يوه پراخه سالون و چې یو اوږد میز په کې اینبوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښایسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وریتې کړل شوی برخې، پوره پوره وریت کړل شوی چرګان، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاې په ځاې شوی و.
صلاح الدین ایوبي ودرید او د خپل نائب څخه ئې و پوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکې همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور!) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خو داسې غذا په خوب کې هم نه ویني.
[تاسې ټول د کوم قوم خلک یاست؟ صلاح الدین ایوبي تری وپو ښتل. ایا د هغې خلکو قوم بل کوم دې چې داسې غذا په خوب کې هم نه ویني؟ کله ئې چې دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئې ویل: [دلته چې څومره کارکونکې دې، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دې هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کنبیښبودې. او په ولاړه ولاړه ئې وخوړې. په ډیره بیړه ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو ګیلاس اوبه ئې پسی و څښلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د وایسراې د کار ځاې و.
دوه ساعته وروسته ناجي بیرون را ووت، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لږه شیبه کې د سترګو پټ شو.
د شپې ناجي په خپلې ځانګړې کوټه کې دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئې په لاسو کې، مست ول، ناجي ورته وویل: (د ځوانۍ جوش دې، په لږو ورځو کې په ئې یخ کړم. کمبخته چې هره خبره کوي وائي چې د کعبې په رب می سوګند چې د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام تر لاسه کوم)
صلاح الدین ایوبي !! یو قومندان په طنزکونکې توګه وویل: دومره نه پوهیږی چې د اسلامی سلطنت نه هوا ختلې ده، اوس به سوډانیان حکومت کوي.
(ایا تا هغه ته نه دي ویلي چې دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیان دي؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئې خپل فوځ ګڼې، دصلیبیانو پرخلاف هیڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه» ! ستا دماغ درست دي؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیان ټوټې ټو ټې کړي. لیکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.
خو څه ؟
«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم، ناجي وویل، هغه ویلي چې د یوه هیواد فوځ باندې تکیه کول مناسب نه وي، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کې ئې را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وویل چې ستا حکم به د سر په سترګو پلي کیږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسې حکم تعمیل و نه کړم
د مزاج له اړخه څه ډول شخصیت دې؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلومیږي، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان وويل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلې تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.

زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي وويل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يوسم.

ترډيره وخته پورې دغه دريوارو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړنو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وويل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم وويل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوي دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل : [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]

(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي ؟] يوه ناظم ترې وپو ښتل.

[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]

هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته وويل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.

صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړې. هغه ټول رخصت کړل ، او يواځې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښنۍ او د ځوابي ځارکښنۍ د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و، په اداکارۍ ، ښه او بنه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښنۍ د اهميت نه پوره پوره خبرو . په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.

[علي تا واوريدل ؟صلاح الدين ايوبي ورته وويل. دغي خلکو وويل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]

«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دې. هغه په حکومتي کړيو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډيره کمزوري شوی دې. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غونډ کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دې. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»

«زه به خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دې دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دې. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړی نه و. دهغې ذهنيت د ميني او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شی سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو څوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غو ښتل نو دهغې تر مخی به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدېن ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښی او ارادې پر خلاف و. ورځی تيريدې، صلاح الدېن ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې. او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدېن ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدېن ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخی دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره بوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې ، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوی په جسمونو همدومره کالې و چې د هغوی سترئې پټولاې شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېچا ببا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې ، ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي ببرون ووت ، د روازه چې هغه بوي بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ بو د پوخ عمر سړې ناست و ، دهغې سره بوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عباشۍ له پاره نه په کارېدې ، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوی له ډلې څخه بو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښابسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزېرانو ،د په خپل موټې کې د نېولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د څارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې بو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتېب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د ببوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپاربانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېږې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصېلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتبا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله څوغه لرې کړه نو د جسم تولې لوړې ژورې ئې را برسېره شوی. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دواړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوې نجلۍ تر مخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئې ټول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه ، هغې ورته ئې ويل «(ذکويې)» ، ناجي ور ته وويل « (ذکويې) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولای شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکويې) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امېر !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکويې) ترې و پوښتل.

«هو ! صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښې ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لري لکه يو مسلمان ئې چې د خنزير د غوښې څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې يو طلسم شته چې د نيل رواني دړولای شي» (ذکويې) ورته وويل « ايا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل « دا کار بواځې ته کولای شې ، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکويې) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د بوې نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره بوځای کښېنوم او شراب پرې و څښم ، که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشېن په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولای شو.

« يعنې ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکويې) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل ، د (ذکويې) څخه د دومره ستري خبرې په اورېدو سره ناجي لږڅه ځنډ وکړ ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئې وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکويې) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل«زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي ، چې هغه زما هم پياله او هم ناستې شي. مختصره زه يو هېړم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وويل « لېکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې يو جادو هم شته ، که چېرې ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خپژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د بوې ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېدای. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړای ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثيت انسان د بوې داسې ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمرنۍ لېدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکي وخت و ښئي چې څوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويې) ورته وويل « ماته دا وواپاست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ور ورسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا د هغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بیا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکي دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئي وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړي و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړي د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو ماردي چې د مصر امارت ئي په خپل لستوني کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړي په خپلو لاسو کې اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دي ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بوا ځې پیدا کولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پيل کړي هم دي. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کېنږنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومي ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي ،»

« ته په دي لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دي چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئي هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دي، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دي»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باورې و چې دهغې څخه ئي په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تري تفصيل و غوښت ، علي تري و پوښتل « داسې برېښني چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئي په ملا کېښېنود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰه ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښېت سره سم بېرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئي مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کرچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !دورونده امېره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وويل.

«هو !بن سفیانه !»صلاح الدين ايوبي ورته وويل«زه چي کله هغوی ته د بنه نصیب خاوندان وايم نو معلومه نه ده چي دا خبره ماته ځوک په غورږ کي کوي چي تا راته وکړه ؟خو فکر کوم چي که ما د تاريخ ښنډه په دي اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادېو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کي به ورک او له منځه ولاړ شي.زه چي وينم د ملت خلافت په درې برخو ويشل شوی دي ، اميران خپله خوښه حاکموي ، او د صليبيانو د لاس الي ګرځېدلي دي ، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چي که چېري مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بيا به هم تل د صليبيانو د لاس الي او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چي ژوندي دي ، خو د قوم په خبر هغوی مړه شوی دي لړخه نقشي ته ځير وکړه علي ! په تېره نيمائي پېړۍ کي ووينه چي زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوې ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئي ټيټ کړ او خوځاوه ئي. بيا ودرېد او سر ته ئي ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئي و کتل« **کله چي تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بيا دهغي درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بيا خو صليبيانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتيا نه پېښېږي، هغه اور چي مونږ په کي خپل ايمان ، خپل کرچار او خپل قوميت سوځوو ، په هغي به صليبيان سوکه تيل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شايد چي زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شايد د صليبيانو څخه ماتي هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صبت پرېږدم او هغه دا چي **[په هېڅ کافر باندي هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغي و جنګېږئ چي و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]**»

«ستا وينا داسي ډاګېزه کوي چي ته د خپل عزم څخه نهيلي شوی ئي»علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلي نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي .... علي !زما دا بو حکم اړوندي څانګي ته ور سوه ، چي عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چي د فوځ له پاره ډېر زبات داسي وګړي چي د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کي د عسکري روزني له پاره ډېر زيات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړين شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کي و ساته چي د جاسوسانو داسي بوه ډله تباره کړه چي ددښمن په سيمه کي نه بواځي د ځارکښئ کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاي شي. دا به د سرتېرو بوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړې روزنه ورکړه ، په هغوی کي دا صفتونه را پيدا کړه چي د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندي زغم ولري ، دهغوی سترګي د باز په څېر تېزي وي ، او د صحرابي ګېدړې په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کي د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واوري په څېر يخ وي ..... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !...او ياد لره چي زه د هجوم قابل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئي لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندي بوه وي ، دهېچا په زړه کي دا شک نه وي چي هغه ولي جنګول کېږي.

(۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهيان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکويي)ته ټرينګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدين ايوبي د خپل ښايست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصيت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکويي)و کتله نو هغوی دکومې ويرې او شک پرته وويل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووينې نو د خدايي ددعوې څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښې خپل نظام و ، ډېر تيز او زړه ور، هغه ته دا ډاګيزه شوی وه چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو يو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ايښې و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدين ايوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکويي) روزلې او تياره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش او سيدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوې ده ، هغه نه يوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څير اغيز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښينوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ايښوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وې، ددرې ځلورو شپو راهيسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلايي هګيود چرګې په څير و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکويي)په غيږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکويي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پايلې ته ورسيدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسيدو د هغو ځايو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه يوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکويي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله تبديله کړه ، دا ټول د مصر د امير (وايسراي) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهيانو څخه د ساتونکو ډله تياره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تيرو يو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهيتوب کې ئې هم ساری نه درلود،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر ميړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و، خو هغه د صلاح الدين ايوبي په وړاندې ددې بدلون ډيره زياته ستاينه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدين ايوبي دې د هغه بلنه ومنې. ايوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په يوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړې چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدين ايوبي د بن سفيان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدين ايوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وويل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زيات دې. او دا جشن به د ښاره بيرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کيږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدين ايوبي به د شپې هم هملته پاته کيږي. د هغه د تمځاې له پاره به خيمې درول کيږي...... صلاح الدين ايوبي د پروګرام تفصيل اوريد ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نيوکه و نه کړه. ناجي په ويره او لړزنده اواز وويل ، «د فوځ ډېر هغه سپاهيان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې د داسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولاې شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبرد صلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او نبه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي د دې جشن بلنه د دې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو د بل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړې په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و . ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم د هغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيڅ ته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډا او نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ د ډلې يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يوا ځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائي هم د هغې صحرا شپه رڼا ورځ ګرځولې وه. د ساتونکو سپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه ديوال په څير ولاړ و ، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت اينبی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، د هغې کيڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوی و. د دې پراخه او خپور ننداراځاې څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوې وې. د دوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم همځته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او د دې خيمې په چار چاپير کې ئې ساتونکي و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکي درول نو ناجي (ذکويې) ته د صلاح الدين ايوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکويې) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅو سپينو متو باندې را خپرې کړې وي ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، د هغې په شونډو باندې قدرتي مسکا او خنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړې ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه وګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلي او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دي هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ویني ، (ذکوبي) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمی و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندي وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکي ، د اسلام د عظمت ساتونکي ،تا ته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایې ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښې لورې او څلور آسونه د کېڼ لورې څخه یو د بل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یوکس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو د بل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښینبودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو د بل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو د بل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو د بل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکوټالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې تري تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل « که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چي پخوا تردې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسي جذبه ، چي ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کي را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاي په نيغي لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کي په خپلو سترګو همدا کتل چي دا فوځ دکړچار له اړخه څه ډول دي ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتني څخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چي دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لرې، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چي ووينې چي دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کي ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کي خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چي د ډوډۍ دخوړلو وخت راغي نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ...... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنټروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کي شوی و. په يوه اړخ کي ئې د فوځ نژدې دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کي د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان اېښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنی کوچنی مشکېزې او صراحي ګاني اېښوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وږو لېوانو په څير را پرېوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسي اغيزنه و چي په ډاګه کړي چي هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چي دوی د جنګ په ډګر کي کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزی ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي زه کله کله هغوی ته همداسي خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مرينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کي هيڅ هم و نه ويل ، کله چي ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچي څه کتل غوښتل هغه مي و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چي په هغوی کي جذبه نه شته ، خو زه وينم چي په هغوی کي کړچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسي نو دوی به د جنګيدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کي شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبي شوی سيمي د خلکو د عزت سره به لوبي او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چي هغه فوځ چي تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کي ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چي د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوی په سلوک کي هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکي شو اوعلي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پو هيږې ، زما پلان هم همداسي دې خو ما نه غوښتل چي تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيڅا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور وويل غوښتل چې تر مخ ئې ځو نور مشالونه روښانه شول ، په ځمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وې ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينبتان خواره و او د وريښمو د يوې برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکو په څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټې چې په فضا کې لامبو وهې ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست اود جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينبتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمي وينبتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته دېوشکله حبشي ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکې را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غږيدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غواياںو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې ځمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينبتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينبتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغې او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويې)دې ، هغه ما ستا له خاطره د سکندريې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅې ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دې. د خداې له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات دروند اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقې اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد يه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلې؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل « دا نجونې چې تا په بېه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وویل ، « ما ورته ویلي و چې دمصر امیر نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دې ویل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د یوې عزتمندې نجلۍ نڅا وي ، زه د ایوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندې کول غواړم ، که چېرې زه نارینه واې نو د ایوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوی واې.»

« ته څه ویل غواړې » صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل « ایا دا نجلۍ ځان ته را وبو لم او تعریف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډېره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارینه و د جنسي د جذباتو په را پارولوکې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر امیره !» ناجي ورته وویل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د لیدلو کتلو شرف وروبښې ، دا د ډېر لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغیز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په خومره مینه ګوري ! بې شکه چې عبادت یواځې د الله کېږي خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقیدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خیمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره یو سرتیرې و زیږیږي، دا به خپلو بچیانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدین ایوبي سره په ځانته ځائ کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډېره اغیزمنه توګه او جذباتي وینا سره په صلاح الدین ایوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د یوه غلام پلورونکې څخه را نیولې وه ، د یوه شریف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدین ایوبي باندې دا ومنله چې ووائي چې « ډېر ښه ! دا زما خیمې ته را ولیږه »

(ذکوبي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بیا بیا به ئې د صلاح الدین ایوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپیر کې لکه د تتلیو په څیر الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بریښیدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپیریانې لامبو وهي او تیریږي را تیریږي ، دسپوږمۍ خپل یو اغیز و ، خو د صلاح الدین ایوبي په هکله هیڅوک نه شي ویلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څیر ګرځیدلي و. په ځمکه او اسمان کې یو ډول چپتیا خپره وه ، او ناجي پر خپلو بریاو ډېر زیات خوښ و ، او شپه لږه لږه دسهار لور ته راونه وه .

*****(۷)

دشپې نیمائې وه چې صلاح الدین ایوبي هغه ښایسته خیمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خیمه کې دننه قالیني خپرې شوی وې ، په پالنګ باندې د زمرې دپوستکې په څیر پوښ غوړیدلې و.کوم فانوس چې هلته ایښول شوی و ، دهغې شفافه او ښایسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څیر زړه وړونکې وه، دخیمې دننه سیمه ټوله دښایسته عطرو په بوي معطره شوی وه. د خیمې په دېوالونو باندې وریښمینې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدین ایوبي سره یوځاې خیمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ایا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډېر بیریږم.»

«را وئې لیږه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، او ناجي د هرن په څیر په ښکرونو غورځولو سره د خیمې څخه بیرون شو .

لږ وخت به تیرشوی و چې د صلاح الدین ایوبي ساتونکو یوه نڅونکې دهغه دخیمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خیمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفیان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلای شي. کله چې نڅونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پيژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغي څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکوبي)ورته وویل« زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وویل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځاې ته یوه رقاصه نڅونکې را وبولي ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لبنتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نڅونکې ولاړه ده ، وائي چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل « هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی تږل د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته ،د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دیخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې د رعایاو له پاره جوړیږي.»

« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښې ، یواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوې کړې هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دي.» «زما غشې خطا شوی کله دي ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئي ویل « که چیرې دا تیر خطاکیداې نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحیح خبره کوي ،» اوروش ورته وویل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دي ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئې هیڅکله هم نه شو ماتولاې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئې واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور و کتل، پردې ئې را څړيدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

(۸)*****

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي د خيمى څخه ووتله ، هغه د ناجي د خيمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوى و. هغه په ډيره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه يوې خيمې ته ورننويستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بيدار پاته و ،هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئې کتلې و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را ګيرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تيره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله.» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،« د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي ، داسې ښاپيرى خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،...... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي ؟»

«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ايا دا نه شي کيداې چې دمصر امير د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلى به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډيره هوښياره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابېره توګه دهغې خيمې ته ور ننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل «اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړې خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارى سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داويلي و چې صلاح الدين ايوبي د تيږې په څير کلک دي يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکي او يا داچې هغه مسلمانانو ته د اللهؑ سيورې دي.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ويل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائي ذره ذره له ځانه سره له يوه ځايه بل ته الوزوي ، هم ډير بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډيرې جوړ کړ» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و .» (ذکوبي)ورته وويل « خواوس شګلوړه غونډى هم نه ده»

« ايازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرى سره و پوښتل.

«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ» پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نوهغه يواځې اويواځې ناجي دي ، هغه بيا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډېر نژدې دوست دي ، زمونږ کورته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيره وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې تري را رخصتيدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لاري نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکې ويله د خيمې څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائي سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تياري سينې کې يو راز پټ کړې و چې تول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و.

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يوازې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه دري شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګري په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدين ايوبي دې ژونديوي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی توله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کيدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهې او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهې ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهې؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائي ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د ښنبلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل « که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګې ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د اللهج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومی ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خیمې ته یوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفیان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ویل «تا هیڅ ډول بدسترګي نه ده کړې . ګناه که امیر وکړي او یا غلام ، په سزا کې ئې هیڅ توپیر نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امیر تر منځ لیدنه د ګناه سره هیڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بیانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تیریدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښیښود او ورته ئې وویل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهیږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امیر خیمې ته د رقاصې ورتګ پخپله یو راز دي ، خپل سرتیري په هیڅ ډول شک کې مه پریږده ، او چاته ئې یادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تیر شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفیان د ذهنیت او وړتیا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو اود خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدین ایوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدین ایوبي د ډوډۍ څخه لاس پریمینځه او د ناجي سره کښیناست ، د ناجي مخ ښوول چې لړ څه اندېښمن غوندې هم دي او په غصه هم، هغه په ننتونکې اواز سره وویل ،« دروند امیره ! ایا دا حکم تا ورکړی چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تیار کړل شوی دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدین ایوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او د شپې یوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پریکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانیانو د نفرو شمیره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسیدلي وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وویل « ماته دکوم جرم سزا راکول کیږي ؟»

« که چیرې دا پریکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

« داسې معلومیږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دي »ناجي ورته وویل « تاسې باید په دې هکله تحقیق وکړئ ، زه په مرکز کې زیات شمیر مخالفین لرم ،»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل «ما دا پریکړه یوازې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړۍ د تل له پاره بیرون شي ، او ما دا پریکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د یو چا رتبه ، که څه هم ډیره پورته وي، او یا ډیره ټیټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وویل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندویان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووینم. زه پنځوس زره کسان له یوه سره ګوښه کولاي نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغوم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هیڅ سوډاني ، مصري ، یمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بیرغ مو یو دي او مذهب مو یو دي.»

«دروند امیر به زما د حیثیت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حیثیت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې ورتیا ولرې !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « په خپله تیره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بیان کړې .... سمدستي بیرته ولاړ شه او د خپل فوځ سپاهیان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او ......د سامانونو کاغذونه تیار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه باید زما د حکم تعمیل وکړل شي»
ناجي غوښتل څه ووائې ، خو صلاح الدین ایوبي د لیدنې د ځاې څخه بیرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسیدلې وه چې د مصر امیرسلطان ایوبي، یوې نڅونکې نجلۍ (ذکوبي)ته دخپل ځان سره ټوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکوبي) پر خلاف د حسد او کینې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څیر هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډیر لږ وخت تیر شوی و خود هغې ښکلا او ښایست په ناجي دومره اغیز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړي ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نڅونکې ښایسته نجونې اوسیدلې ، هغه (ذکوبي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدین ایوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ټرینینګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکوبي)سره یو ځاې په یوې ډیرې سترې تخریبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتیدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکوبي) پر خلاف کینه اونفرت نور هم ډیرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکوبي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکوبي)د مصر دامیر هم دومره زیاته خوښه شوی چې ټوله شپه ئې له ځانه سره په خیمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوریدو سره هغوی نورې هم لیونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو یواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېداې شوی. زهر او یا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژنې ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاریدې ، ځکه چې (ذکوبي) بیرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېداې ،
دې دواړو نڅونکو دحویلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به یې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کینې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وینې را پیدا کړې ،نو هغوی یو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډیره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وویل چې د سالار د اوسیدو ځاې کې (ذکوبي)ته د زهرو ورکول شونې نه دې نو موقع او فرصت نه په ګتې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتیا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکوبي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېداې شي داسې فرصت ډیر ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وویل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشیشینو ملاتړ ته به ورغږ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډیره زیاته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.
*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخترا اوخت ، (ذکوبي)د هغې د یخولو ډیرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سرېدو پر ځاې نوره هم ګرمیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکوېي) په څلورم ځل ورته وويل « زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل « هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته څرګنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر ځوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډير ژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغي ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلي و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابي عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکوېي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکوېي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلي و، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کې ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفیان را پور لړ څه اندېښنه را پیدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډیریدو ده. هغوی مصري فوځ سره په یوځاې کیدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپریږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حیثیت د غلامانو په څیر شي، هغوی ته به د غنیمت مالونه هم نه ورکول کیږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کیږي، او د ټولوستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کیږي. علي بن سفیان دا ټول راپورونه صلاح الدین ایوبي ته ور ورسول ، ایوبي ورته وویل چې دا خلک د ډیرې مودې څخه په عیش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن یم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپیریال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتیا ! دهغې انجلۍ سره دې بیا لیدنه شوی که نه ؟» صلاح الدین ایوبي تري و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د لیدني امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانیدلي له هغې سره بیاووینې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه یوه شپه د مخه یوه پیښه وشوه ، شپه لړ لړ تیاره شوی وه ، (ذکوبي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واورید ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بیرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلومیدل ، خو د آسونو څخه د را کوزیدو وروسته هغوی نیغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګندېده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بیرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دریدل ، اوروش ته ئې د سپاهیانو په څیر سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بیا ئې هغوی ته وویل چې وسله مو چیرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه یوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړه و.

(ذکوبي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وویل چې هغه ته حکم شوی دي چې هیڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکوبي)ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په یاد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ویلي و چې « زه عیسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پیغام وړونکي تیار کړه ، چې هغوی ته تر ډیر لرې ځابه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بیا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخیزه فکر وکړ او بیرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ یوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته تړلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونیو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې څوک نه شو پوهیداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږو شو ، چې وئې وویل« د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چیرې څوک مو په شک کې د نیولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پیغام له منځه یوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې وکتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ور غږئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه ،»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل« د هغه وخته څخه چې دلته راغلې يم بيرون نه يم وتلې ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) ځوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلې و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمړې ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او دهر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوې بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يوبل تور سيورې هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلې بوټې و، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بياهم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجرئې له تنې وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجرئې دهغې سينه وخيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوې ښځې اوازو ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و. سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکې يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې ترسترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چي سر پرې و ګرځېد،دهغې په تګ کي سستوالي راپيدا شو ، هغې چېغې پيل کړې « علي.. ايوبي ،... علي ....ايوبي..» دهغې کالي په وينو سره شوی و اوپه ډېره سختۍ سره ئې قدم اخستلاي شو. دهغې منزل ته ډېره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئي رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه وواريدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکويي) پر هغې ور ولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژرکوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کي ناست د علي بن سفيان راپور ئې اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاي و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت اندېښنه ښووله چي غور پرې کيده، دروازه چي د ويرې په حال کي دننه را ننوت، او وئې ويل چي يو سپاهي يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دي ، او وائي چي دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئي دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چي سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئي (ذکويي)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړي ضروري خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وويل « دشمال شرق لوري ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر ستر ګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کي دي ، د يوه آس سور او دبل تور دي ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دي چي عيسائي پادشاه فرينک ته ئي استولي دي ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسي سلطنت دستر ګوا ښ سره مخ دي ، هغه دوه سپاره په لار کي و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دي.، په همدې خبرو خبرو کي په (ذکويي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکويي)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کي ئي دوائي ور واچوله ، چي په اغيز ئي هغه يو ځل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پيغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چي ورته معلومه وې ، واورولې ، دنموني په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاي څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چي هغه نه پوهيږي چي پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت اووخت نه په ګتې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چي د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دېرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چي يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل اوحملې ځاي ور وښود ، هغه ځاي ته ئي سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکويي)ويلې و چي هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداي، ځکه چي زما خنجر دهغې په سينه او ګُلمو کي ورننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډيره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکويي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماخخه ډير هيڅوک دا نشي ويلاي چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده»

«تا د هغې ښځه چې مونږ درته ويلي و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،«زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې» (ذکويي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را رواني شوې ، نو وئې ويل«زما ددې کار هرڅومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما راندې پلار او په ناروغيو اخته مورته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکويي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکويي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غوښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکويي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکويي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکويي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انټليجنس (Intelligence) يعني د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر ډېلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلامو ي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا ئي له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډيرو زياتو هڅو وروسته (ذکويي)د مراکش ښځه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې دخپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ ترمخه د راز ډيرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکويي)د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بريا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بُت ورمات کړ ، ډير وياړيده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وګرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوې چې (ذکويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه کې راپورونه ورکوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي ښځه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدايت اخلي. (ذکويي)د هغې دخيمې ښځه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکويي)د ناجې د کوره ښځه بيرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت ترلاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذکويي) بدنصيبي وه چې په حويلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کيده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامياب شو او (ذکويي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړينې ښځه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځاې او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه ترلاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدينو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمرګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را څرګندېدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډيره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډيرې وروسته پاته شوې، هغه ته په ډاګه وه چې د فرينګ دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سټړتيا کې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنيو غونډيو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په ليکو ښه پوهيده ، د لارې د خطا کولو اند ېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی ترمنځ او س نژدې ځلور ميله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو ښځه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تيريدو سره کميده اوکله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې ښځه مختنه راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوريدلې و ، هغوی بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډيو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چې هغه دواړه سواره دهغې ځاې څخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتید ونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشي ویشتونکې د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنترولـه ووت ، د لرې څه منډو ترړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام ترلاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ،آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوې وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګرې او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلې و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ..... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښنودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې ترلاسه کړې ئې و دیرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام وررسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلې و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړي ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوې پوره شوې وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحرې بیړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځای څخه لږ شانته لرې خپله بحري بیړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وي، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیدای شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځای کی نه تر سترګو کیده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچې» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائیبینو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځای د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریي ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پرېښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې دتر ټولو لوي بحرې جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ور غورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې د هغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحرې بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریي سره یوځای را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دیرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید. خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده، یواځې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندیز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندیز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یو څو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۲۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د ځارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکویې)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکې ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو ځو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې ځارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لارښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لرې نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سورې سورې شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کښېښودل او ددوارو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو ، ترږو او ستومانه شويو خلکو د لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړې و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چيرې کوم يو زخمي مو ومومند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتي او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته اوپه دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو روان شو. له ده سره دده ځلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئي خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئي هملته د تم کېدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې دهغې د راز ملګري «بهاؤالدين شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه يوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره يو ځاې روان شول. هوا يخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالوميده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډيو سره دټکر وروسته بيرته ماتيدې ، ايوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډېره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کيڼ لورې ته ستري ستري غونډئ او ښي لورې ته د سمندر شګې وې، هغه په يوې غونډۍ باندې ودريد چې لوړوالې به ئې دوه دوه نيم ګزه و، د روم د بحيرې په لور ئې وکتل داسې ښکاريده چې د سمندر شينوالې د ايوبي په سترګو کې کښيوتې وې ، دهغې پر مخ د سوبې اوبريا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډېر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ويل « ځومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پړ پړ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښيوزي ، ايوبي وويل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګيادې او غوښې ئې را شکوي ، يوه مرغه د يوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدين ايوبي په مخ کې را پرېوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې برېښيده لکه صلاح الدين ايوبي ته چې وينې ، د مخ او وېښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کيده چې دکوم صليبي کوپړۍ ده ، ايوبي هم تر ډېره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بيا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ويل « ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړيو څخه ښه دې ، دا ددې کوپړيو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځواو نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبيږي او له منځه ځي».

« هو !صليبيان د موږه کانو په خير اسلامي سلطنت تر حلقومه تيروي» يو سالار ورته وويل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزيه ورکوي» شدّاد ورته وويل «په فلسطين باندې صليبيان ولکه لرې ، سلطانه ! ايا مونږ دا هيله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطين څخه بيرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهيلهه کيږه مه ، شدّاده !»صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هيلهه شوی يو » يو بل سالار ورته وويل.

« ته صحيح خبره کوی !» سلطان ايوبي ورته وويل « که يرغل د بيرون څخه وي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ايا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بيړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې يوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شايد دا نه وي کتلي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څير ور خپريده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډگر نه ،بلکه د پټو سنگرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه يرغل چې د کور د دننه څخه راټوکيږي هغه به تاسې په دومره اسانی سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چې په رينېتيا سره ستا ورور په تا وار کړي دي ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري ديورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازميښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د گټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شگو څخه ئې يو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلرگي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړيدلي و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځيدلي و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ورساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنگ اخته و ، د سلطان ايوبي په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبي هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځاې شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانو يوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبي لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوگند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، اوهغه په همدې صليب سوگند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښيني ، ددې سوگند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شگو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځاې وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوگند کولو درنښت په کاردي.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وويلي « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړي ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«بواځې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بيا و درېد او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوگند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوگند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره روښانه نه بريښي ، يو وخت چي عيسائي پادشاه و نومونږ جنگجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنگجويان دي. کله چي زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسي انگيرم چي يو وخت به راشي چي مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پري واکمني کوي ، مسلمانان به يواځي په دي خوښ وي چي ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کي راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چي هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډيري تيزي دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خير ماران زمونږ په لستوني کي څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ امير يم چي و مي کتل چي نه يواځي دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دي بلکه خطرناکه هم دي ، که چيري د ناجي ليک مو نه وائي تر لاسه کړي نو نن به مونږ ټول دهمدي لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واي ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کي پراته واي.......»

يو ناڅاپه يو کوچني اواز راغي او يو کوچني غشي د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کي و لويد. هغه لوري ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومي ځخه چي دا غشي راغي،د سالارانو ځخه هم کوم يوه هغي لوري ته نه کتل ، ټولو په چټکتيا سره هغي لوري ته مخ واړاوه د کومي ځخه چي غشي را غلي و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وي، دري واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاي و ځغاستل او د يوي غونډۍ څنډي ته چي د ديوال په خير ئي عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چي نور غشي به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کي ګوتي کښيښولي او په زوره ئي شپيلي وواهه، ساتونکي چي په خپلو آسونو باندي سپاره پښي په رکاب کي دمندي انتظار کاوه د شپيلي د اوريدو سره سم ئي آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه دري واړه سالارانو هغه لوري ته منډي کړي د کومي ځخه چي غشي راغلي و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندي ور وختل ، غونډۍ هم ډيري هسکي نه وي ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسي ور غي ، کله چي يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئي اواز کړ چي « سلطانه ! ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسي ور روان و.

ساتونکي هم ورورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددي غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغي لوري ځخه يو غشي راغي، هر څوک مو چي وکوت وئي نيسئ،»

کله چي صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لري لري پوري ستري ستري غونډۍ خوري وري په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاي کړل او دغونډۍ دشا له لوري را ښکته شو ، او هري لوري ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئي هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کي خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاي ته راغي چيرته چي غشي لګيدلي و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشي ئي را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشي د لري کوم ځاي ځخه راغلي ، په دي خاطر په پښو کي ولګيد ، او که نه په ښټ او يا ملا کي به لګيده ، په شګو کي هم ډير نه و ډوب شوی ،» هغه غشي را پورته کړ او وئي ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګواښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګواښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کښتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدي ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کښتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار راځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دي ، چې د څارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دريم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لوري څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي.»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دي شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان هم داسې نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان څارونکي او د ډکر وګړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلې ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا ورپه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دڅارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه دداسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمې ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې دري واړه سالاران هم و، بیرون پنځه کسان ولاړ و، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو، لونګیو، اونور حال څخه داسې بریښیده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یوځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دې»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائې چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او ومو کته ، ددوی دښه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو ،» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلې اوسیدونکی دي، او وائې چې یو عیسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ویستلې او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایې چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عیش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لږیدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او دجهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځابه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته يوسه ، تر څو مونږ ورته وړانديز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې يو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سيسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه انديښمنې بريښيدې، دهغوی څخه دوه دربو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، سلطان ايوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هيږي ؟ يوه وويل چې يوائې زه پرې پو هيږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړې ، وائې چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لارکې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره يوسې، د بله اړخه په سيمه کې جنګ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو اوعيسايانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهيانو څخه ډيرې ويريږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پيغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جورې کړې ،

کله چې يوې بلې نجلې څه وويل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ايوبي ته وويل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کيداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پيدا شي.»

يوې بلې نجلۍ بيا په ژړغونکې اواز سره څه وويل ، تاجر وويل چې داوائې چې مونږ عيسائې سپاهيانو ته بيرته مه سپارئ، زه مسلمانيږم په دې شرط چې دکوم ښه حيثيت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ويرې ښې ښانې ښکاريدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو يا به شرميدلې او يا به ويريدلې.

صلاح الدين ايوبي تاجر ته وويل « هغوی ته ووايه که چيرې دوی بيرته عيسايانو ته تلل نه غواړې نو مونږ ئې هم نه ورتسليموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومنې، دا نجلۍ چې وائې چې غواړې مسلمانه شې که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووايه چې زه د هغې وړانديز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ويرې او مجبوريت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووايه چې که چيرې دوی پر ما باور لرې نو زه به دوی د اسلام د لوښړو په څير په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسيدو سره سم به ددوی له پاره د عيسائې راهبانو او يا کوم پادري د راپيداکولو انتظام وکړم. يوه بله لار داده چې کله عيسائې بنديان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عيسايانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووايه ، چې هيڅ مسلمان ته به ددوی سره د ليدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره ليده کاته وکړي، ددوی د اړتياو او عزت خيال به ساتل کيږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښې را پيداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونيت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدين ايوبي د نجونو له پاره د ځانته خيمې ددرولو او دهغوی له پاره د يوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خيمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صليبي بنديان ئې هم د صلاح الدين ايوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بېړه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو ځخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوندېو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو، هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتۍ د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوی و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دي، هغه زړېروی کاوه، دهغې په بېړه باندې د وینې کوم ځاځکی هم نه و، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړېرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ور وښول شي، نو ځرنګه چې بندیان لا تر اوسه پورې د سمندر څخه را وتل، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست او هغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده، تر سترګو تیر کړ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلي، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي، ډیر څه باید و پوښتل شي، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي،» هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې دا سړې کوم قومندان ځوک وي، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته وواياست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي، داسې مالومیږي چې نومړې له دننه څخه زخمي شوی دي، کیدای چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي،..... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک ځښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چېرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وي، انجونو هغوی ته کتل، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لرې څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و درولې، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و درولې ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمې ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځای کړل شول، د نجونو د خیمې څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمې په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځای په ځای شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخمیانو دخیمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دریدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خیمې څخه د لرې تللو او یا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخمیانو د خیمو تر منځ ډیر ګڼ بوټي ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې یو غوندی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی و ه ،

لمر پریوت ، او شپه په تورو تیارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخمیانو شور او ځوږ د شپې په چپتیا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوریدل کیده ، ددې ځایه لږ څه لرې د روم د بحیرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدین ایوبي په دې جنګي پنډغالي کې بیداره خلک خو یا ساتونکی و او یا هغه زخمي بندیان چې د درد له لاسه بیده کیدای نه شول ،او یا پخپله د سلطان ایوبي دخیمې ناست وګړي و چې د خیمې تیاره ئې ورځ ګرځولې وه او هیچا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ایوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و، او دخیمې بیرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ایوبي یو ځل بیا و پوښتل « علي بن سفیان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وینا کې اندېښنه غوندې څرګندېده ، او بیا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » یوه سالار ورته وویل « داسې بریښې چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هیله خو کول په کار دي ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بیا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال یونیم زر سپاره او دوه نیم زره پیاده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانیان ډیر غښتلي او د تجربي خاوندان هم دي او شمیره ئې هم زیاته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو ننبې نه په سترګو کیږي ، » یوه بل سالار وویل ، «د قیادت پرته سپاهیان پاڅون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبیر نیول اړین دي» صلاح الدین ایوبي وویل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابیر باید و نیول شي ؟»

دصلیبیانو د یرغل د مخنیوي په خاطر ایوبي پخپله راغلي و، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځیانو د پاڅون کولو ګواښ په خپل ځاې موجود و ، ایوبي ، علي بن سفیان د همدې مقصد له پاره همل‌ته پرې ایښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنیوي هڅې وکړي ، هغه باید تر اوسه پورې د ایوبي لورې ته راغلي وایې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ایوبي ډیر اندېښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوي و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، ویښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غوځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي، او بیدې شوی دي، نو پرده ئې بیرته را واړوله، او د خیمې تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالومه وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلې پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوې زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوښې بوټې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطرد شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوړ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د « شي » اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چیرې دې ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړې اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ اونجلۍ ئې له لاسو ونیوه اوپه خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې و پو ښتل چې «ساتونکي خو نه ئې کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکي مو ووینی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاي کړه او وئي ویل «زه په دې خبره حیران پاته شوم چې دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکې خبره ده ، دا سې برېښي چې د یسوع مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتي خوړلې ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نوموړې تر سترګو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتنې ایګنې وکړې ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئې؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، «کوم هډوکي خو دې مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاي مې منبل شوی هم نه دي. هغوی ته مې ویلي چې دننه زخمي یم او کوم هډوکي مې مات شوی ، په سینې کې مې سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلې یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هیڅ لاره می و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مې را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تیښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولي ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قید کې یاست ؟ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وویل ، «ته خو وائې چې د مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداي مونږ ته دکومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي د هغې د پښو ترمنځ په شګو کې و لږید.»

« ایا دا غشي کومې نجلۍ ویشتلي و؟»رابن ترې و پوښتل «کرستیوفر چېرې و ؟»

«غشي خو هغې ویشتلي و مګر.......»

«ایادکرستیوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستیوفر چې غشي ویشتو ئې پادشاه «اګستس » حیران کړې و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه ننبه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئې د غشي څخه خطا شو؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډېره وه .» موبي ورته وويل « او کرسټوفر و ويلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بيا څه وشول ؟»

« څه چې بايد شوی واي »موبی ورته وويل « صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې دري قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سيمه د غونډېو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بيا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اولينډی مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرسټوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاي د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلي چې مونږ د سيسلي د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرسټوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه واړو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ايوبي سره ئې کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکې جاسوسان او قومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دخارکښې څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چې صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي، او دناجي سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډېره روانۍ سره ويلاي شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پوري ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيو د حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را ننبلولې ؟»رابن ترې و پوښتل .« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وويل .« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چېرې په هغه کې هغه ريښتونې وې نو دهغې مقصد خو داد ي چې هغه انسان نه بلکه تيږه ده . که چېرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداي نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واي .....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چیرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي،»

«واوره موبي !»رابن ورته وویل « دې ماتې زه لیوني کړې یم ، زما په ضمیر باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئولیت زما په غاړه پریوځي . په صلیب باندې په لاس اینبولو سره خو ټولو سوګند یاد کړې دې ، خو د یو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپیر موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کیږده ، زما دندې ووینه ، ماته نیمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نیمایي د دبنمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه واړو او هغه پنځو یو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماڅخه دا صلیب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صلیب ته لاس کړ او وئې ویل «زه دا صلیب هیڅکله هم د سینې څخه نه شم جدا کولې ،» هغه د موبي په سینې باندې لاس را ښکود او د هغې صلیب ئې په لاس کې را ونیو او وئې ویل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صلیب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره کوي، هغه ښایست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښیروې او لاره به ځانته په کې پیدا کوې ، زه تاته یوځل بیا وایم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف لیدنه کتنه ددې خبرې ځرګند ثبوت دې چې مونږ به بریا لې کیږو ، زمونږ لښکر د روم د بحیرې په هغه غاړه کې را تولیږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هیږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه . ته بیرته خپلې خیمی ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووایه ، چې په خیمه کې مه پریوځئ، بیا بیا د صلاح الدین ایوبي سره ووینئ ، دهغې د سالارانو سره ووینئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي او اسانتیا را پیدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانیدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهیږئ چې څه او څنګه باید وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وویل « ایا سوډانیانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ویلاې» رابن ورته وویلې « ماد یرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړې و هغه دا وچې صلاح الدین ایوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وایسراې خپل فوځ دې ، ایوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تیارکړ. سوډانیانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه لیک لیدلې و اوما دهغې تصدیق هم کړې و چې دا لیک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هیڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاریخ کې تر ټولو لویه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بیرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنيږم. اګستس پادشاه په ډېر فخر سره ويلي و چي زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کي د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنسټونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي ! د شا هنشاه په زړه کي به څه تيرېږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟ او د صليب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازليږي.»

«زه په ټولو يو هيږم ،» موبي ورته وويل » جذباتي خبري مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووايه چي زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغيز کړي و چي هغه ته د ا احساس هم نه کيده چي د موبي په څير زړه وړونکي نجلۍ ، دهغې تر سينې سره يوځاې شوی او دهغې د وربښمو په څير نرم او ملايم ويښتان دهغې نيمايي مخ ور پټ کړي دي. رابن دهغې ويښتان لمس کړل او وئي ويل « موبي ! ستا دا ويښتان دومره کلک زنځيرونه دي چي که چېري يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کي را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته بايد تر ټولو لمړۍ دا کار وکړي چي کرسټوفر او دهغې ملګروته ته به ووائي چي هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کي تر ناجي پوري ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چي تر اوسه پوري د هغه لښکرو ولي پاځون و نه کړاي شو، او دا راز څه ډول فاش شو چي دهغې څخه په ګټي اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلګيو په مورچلو کي په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بيړه غرقه کړه؟ او هغه ته دا هم ووايه چي دا را ته ډاګيزه کړي چي ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يو ځاي شوي ؟ او يا خوئي زمونږ ددې ماتي او شکست له پاره دا ليک مونږته نه و را استولي ؟ که چيري همداسي شوی وي نو مونږته خو بيا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کي د بدلون د راوستلو اړتيا ده ، زه ډاډمن شوی يم چي د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولي ، دي ته اړتيا پيدا شوی چي د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسي په څيرنوري نجوني هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کي ورننه ويستي دي»

«خبره دي بيا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکني لهجې سره وويل « مونږ په خپل کور کي په يوه بستره باندي نه يو ملاستي چي په خوند خوند سره يو دبل قصي واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کي بنديان يو ، د باندي ساتونکي ولاړ دي ، شپه په تيريدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللي ، اوس ووايه چي په دې حالاتو کی مونږ څه کولاي شو؟ مونږ ټول تاال اوه نجوني او شپږ سړي يو ، مونږ څه وکړو ؟ يو داچي تر ناجي پوري ولاړ شو او دهغې ددې دوکي په هکله مالومات پيدا کړو ، بيا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بيا چېرته ووينو ؟»

« زه له دې ځاې څخه دتېښتي هڅه کوم »رابن ورته وويلي « خو د تيښتي څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کی د وګړو د شميري او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ بايد ډېر زيرکه واوسو . په دې وخت کي په اسلامی امت کي همدا يوا ځني وګړي دي چي د صليب له پاره ګواښ ګرځيدلي دي او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کي تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايملرک پادشاه به ويل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښينولواو راپرځولو له پاره يواځې يوه ټکان ته اړتيا ده ، خو دهغې داخبره يواځې يو خيال و خوب ثابت شو. زه بايد دلته پاته شم او د ايوبي کمزوري رګونه ووينم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره يوځاې شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاځون پرې وکړئ ، ډيره اړينه داده چې ايوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندې پاته کيږي هم ، نوژوند به ئې زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر ځرک هم و نه ويني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستورې په سترګو راشي......ته لمرې خپلې خيمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړې توګه دا ووايه چې هغوی علي بن سفيان دخپلو ښايسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بيکاره کړې چې هغه بيا د صلاح الدين ايوبي دکاره او ښيګڼې ځخه ووځي، اوکه چېرې وکړاې شي نو دهغې او د صلاح الدين ايوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګيرنې را پيدا کړې چې هغوی يو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهيږئ چې ددوه نارينه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پيدا کيداې شي ،.... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بيا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووايه ، چې اخر ستا غشې ايوبي ته په ورسيدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ويښتان ماچ کړه او ورته ئې وويل « تاخو په صليب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسيح د خداې په وړاندې ته دمريم په څير پيغله ئې !! د جرړو او بيخه د اسلام ويستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ يروشلم (بيت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږ وي.»

(۱۸)*****

موبي د رابن د بسترې ځخه را ووته ، دخيمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بيرون ئې و کتل ، په تياره کې ورته هيڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بيرون را ووتله اودخيمې د څنډې ځخه ئې وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دې ، هغه ته لرځه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ويل کيداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو ځخه تيريده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې يو ځل دخيمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسيده او دخپلې خيمې په لور روانه شوه، نژدې نيمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوړ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خيمې سره نژدې سيمه کې چاکولې ، هغه ته دا ويره په زړه شوه چې کيداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې يوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او يا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خيمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې يو نيم دوه ميله لرې ئې خيمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې د هغې په ورکيدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصيبت کې و نښلي ، هغوی ډيرې ګرندۍ او چالاکه وي، بيا هم ويريده ځکه چې پر هغوی د بنديزونو د کلکيدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لرځه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهېده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکي چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کیڼ لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډېره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولای ، هغه د غونډۍ په سر و درېده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتي فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکي یوسړي په غونډۍ باندې ختونکي یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سړي په لور کړ، دهغې وینښتان پرانستي و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و، هغه په نیمه شپه د پنډغالې د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډېر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و، سلطان په ډسپلین کې ډېر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه مابنام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائي کوچیانو په څیر هم را څرګندېدای شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولي دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګرې ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړي چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالي بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړي خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیری وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلې و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مرژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډېره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو و وینې چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د اما لومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده تر مخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرې او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډېر انتظار وروسته بیا هم هغه سیوري ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او هملته ودرید . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه » نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته ډاډ پیدا شو چې کوم پیرې او یا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره و ه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده و ه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډېره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډېر لرې کیڼ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوی وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټونې شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارینه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی توټې څخه جوړ شوی و چې روښنائې ډېره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکې او رپیدونکې ستړې ستومانه دهغوی تر مخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوی وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا یوه نه ده»، یو سړي په عذرانه لهجې سره وویل «مونږ خو اوه نجوني ستاسي سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې.»

«نه !» موبي د هغې پښې نورې هم ټینګې و نیولې، په ویره او ژړا کی ئې وویل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عیسائیانو څخه هم ډیر وحشیان دي، د هغوی سلطان انسان نه دي سنډا دي !! سنډا. هغه د ځیرونکې حیوان په څیر زما هډوکی مات کړې دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتیدلي یم.»

«کوم سلطان؟» فخر په حیرانتیا سره تري و پو ښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدین ایوبي بولئ.» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت دروغ وايي.» فخر وویل او ورځخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کیږي او څه ډول اړیکي ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بیرون هوا یخه ده» یو سړي فخر ته وویل. خپله توره په تیکی کې کیږده ، مونږ تاجران یو له مونږه څخه تا ته هیڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره .» هغه یو «اه» وکړ او وئې ویل « ما ستاسې سلطان یو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د یوه ښایسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ایمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي.» موبي وویل « مابنام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خیمو ته وړې وي او د بې هوشۍ وروسته ئې خیمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خیمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تیکي کې کښیښوده او دهغوی سره دننه خیمي ته ولاړ، هلته د کیناستو وروسته یو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهیدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وویل چې هغه قومندان دي ، هغوی له ده سره ډیرې زیاتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګیرله چې دا سړي معمولي سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړی دي ، ذهین او زړه ور هم دي ، دهغې خلکو څخه یوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدین ایوبي ته ویلي و، هغوی فخر ته دا هم وویل چې سلطان ایوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ویلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بیرته نه شي تللاې او همدا راز نه غواړي چې د عیسایانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تیارې دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوریدلي و چې صلاح الدین ایوبي د کرچار له اړخه د تیرې په څیر دي ، او مونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران یو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځایو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړي خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ویل «مونږ ډیر خوښ و چې خداې مونږ د یوې فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خو د لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبي به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ایوبي د شرابو صراحي پرانسته ، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کینبوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښنم ، په بحري جهاز کې عیسائي قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدین ایوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ایوبي یوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبیدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پریښنولم ، هیچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزیده او زما هډوکې یو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږه خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو خیرونکې حیوان دي ،ماته سلطان ویلي و چې زما نورې ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وویل چې که چیرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځایه څخه را وتښتیدم ، که چیرې زما په خبرو مو باور نه کیږي نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، « مونږ ته حکم کوي چې د شرابو او ښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشیش ورکړي و، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګیرنه کې پادشاه ګرځیدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډیدله ، د هغې خواره واره ویښتان تور ځلیدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وویل « چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویرې څخه شاته شوه.او وئې ویل « ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خیمې ته یوسې او زه به یوځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې يو » يو تاجر وويل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خيمې کې چپه چپتيا وه ، خو دا چپتيا کرسټوفر ماته کړه او وئې ويل « ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وويل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دي ؟»کرسټوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ يو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهيږئ چې داسې ولې وشو ؟» کرسټوفر ورته وويل « سوډانيانو د صلاح الدين ايوبي امارت او قومندانې نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼې ، ناجي سلطان ايوبي ته ويلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بيګانه دې ، په دې خاطر ايوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نيکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عيش کوي ، اياتاسې ته دغنيمت مال په لاس درغلې دې ؟...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وې نو د طلا او سپينو زرو يوه يوه ټوټه به وې ، حال داچې د صليبيانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ايوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تياره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته وليږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته وليږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څير ترې کار واخلي ، اوبيا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصريان به هم د غلامانو په څير وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نيوه ، خو په حقيقت کې په فخر المصري دخبرو اغيز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشيشو اغيز کړې و . عيسايانو دا حربه د حسن بن صباح د حشيشينو څخه زده کړې وه. موبې ته هيڅ شونې نه بريښيده چې داسې حال به هم را پيدا کيږي چې يو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بايلي . هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هيږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملګرو ته وويل چې رابن د زخميانو په ډله کې د زخميانو په خيمه کې پروت دې او هغه وويل چې د ناجي سره ووينئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او يا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدين ايوبي باندې يرغل و نه کړ او دا هم ډاګيزه کړئ چې ايا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چې که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللې.»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را ښکوده اووئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم، نو دا دې دروائې خله.» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم.»

«خو يو بل شرط هم شته!» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم.»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل، اخر کرستيوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي، هغه به هم همداسې وي، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي، ته يو کار وکړه، د سوډانيانو د سالار ناجي ځنګ ته ورشه، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لري او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به ډيره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه، ځرنګه چې دا سرې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالې کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وي او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږې، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دي، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښنتې و، اوهغه بيرته خپل پنډ غالې ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه) نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کځوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره ښايسته پيغله ئې تر څنګ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبي ئې پريښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځيدل .

«موبي ورته وويل « ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبي په څير وحشی کيږې نه ؟زه هم ستا يم ، هرڅه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چيرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل « ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خوښوې يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکيه کړ او په پاخه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر وينښ.

*****(۲۰)

صلاح الدين ايوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ،سلطان د لمانځه له ځايه منده کړه او بيرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږې ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې ايښې دې ، د هغوی له راپورنو څخه مالوميږې چې که چيرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاځون به پيليږې.»

صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خيمې ته يوړ ، علی بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنیدلي دي دهغې اغیز یوه ذره هم نه دي راکم شوي، دهغوی دبې اطمینانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکیدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دي چې دهغوی سالاران د روم د بحیرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده امیره ! زه شکمن یم چې په سوډانیانو کې شکوک او شبهات پیدا کیږي. داسې بریښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران یا خو بندي کړاي شوی دي او یا له منځه وړل شوی دي.»

« که چېرې پاځون وکړل شي نوایا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانیانو دفوځ مقابله وکړاي شي ؟» صلاح الدین ایوبي تري وپو ښتل ،« ایا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاي شي ؟،..... زه شکمن یم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمیر فوځ به د سوډانیانو د فوځ مقابله ونه شي کړاي» علي بن سفیان ورته وویل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تیار کړې دي. ما د درونډ نورالدین زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پیغام ور استولي دي چې په مصر کې د پاځون نښې نښانې را پیدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تیارکړې د هغې شمیره ډیره لږ ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نیمائي زیات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاځون د ټکولو له پاره مونږ ته بیړني کمک راولیږه»

«ماته د هغې لورې د بیړني کومک د راتلو هیله ډیر لږ ښکاري ،»سلطان ایوبي ورته وویل ، « همدا تیره ورځ یوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدین زنګي په فرینګو باندې یرغل ور وړې ، هغه دا یرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرینګو او دهغې یو زیات شمیر فوځي سالاران دروم په بحیره کې په جنګي بیړیو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرینګو د فوځ یوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځایه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هیواد باندې یرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرینګ پادشاه په ډیره سیمه باندې قبضه کړې ، او د صلیبیانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدین ایوبي په خپله خیمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وویل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بیانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ایا اوس به صلیبیان هلته یلغار وکړي ؟»علي بن سفیان تري و پوښتل.

«ماته د یوې زرې په اندازه هم د صلیبیانو د یرغل پرواه نه شته ،» سلطان ایوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د یرغل مخه نیونکې فوځ د شرابو په منګیو کې ډوب شوې دي ، د اسلام د کلا ساتوندویان د ښکلو نجونو په حویلیو کې بندیان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفې دهغوی د پښو زنځیرونه ګرځیدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيڅكله هم له ياده و نه باسي ، څومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډېر ستونزمن وختونه كتلي ، علي !اما د كاكا شيركوه د فوځ د ترټولو لمړي دلګي قومنداني كړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره كې وم. ماته به كاكا شيركوه تل دا درس راكاوه ، چې د ويري اوخوف څخه ځان لري ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندي باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د كاكا شيركوه تر قومندانۍ لاندي دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلي يم. په سكندريه كې محاصره شوى يم ، نږدي و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسكر زړه بدي شوى و ، داچې ما څه ډول د هغوى حوصلې ستړې او تازه و ساتلې ، يواځې زما رب پرې ښه خبر دي. ان تر دې چې كاكا شيره كوه په صليبيانو باندي يرغل وكړ او زمونږ محاصره ئې ماته كړه.....نو مونږ په دې قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنكې د كفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې څومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ كړل خو زه ويريدونكې نه يم ، زړه مي له لاسه نه دي وركړي»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه ! » علي بن سفيان ورته وويل « ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شونې بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو كله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنكې را زيږوي او دهغې ايمان پلورونكې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنكې د كمزوري خلافت اونظام زيږنده ده. كه چيري فاطمي خلافت په حرم كې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا كې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوى نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. كله چې پادشاهان په عيش و عشرت كې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلك د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوى دكفارو څخه ځواك اوكومك تر لاسه كوي، په ايمان پلورلو كې هغوى دومره رندبږي چې دكفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسې خلكو ويريږم .»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دې نه كوي ، كه كله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدې مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښكلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادې د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه كوي چې يوه ورځ به مسلمان يواځې په نوم مسلمان وي ،خپلې سيمې او ځمكې به كفارو ته ورحواله كوي ، په دې حالاتو كې كه اسلام ژوندي هم پاتې كيږي نو مسجدونه به كم او قحوه ځابونه او دفحشا مركزونه به زيات وي. زمونږ لوڼې به د صليبيانو په څير خپل ويښتان ازاد اود بې حيائې په لور به درومي ، كفار غواړي چې هغوى پر هماغه لاره رواني كړي ، بلكه رواني كړې ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته كيږي. علي ! ته خپلې شبكې نوري هم باوري او خپري ئې كړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلي دي چې ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپيني غلچكي يرغلونه وكړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صلیبیان هم همدا سنګر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د ځارګښې د جنګ له پاره تیاري و نیسه ،..... د هر څه لمړی کار چي باید ژر تر ژره وشي هغه دادي چي د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي را وتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چي زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کي د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر ګرځیدلي دي . دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندي ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تیرکړي دي ، ته هم هغوی ووینه ، او دخپلي ورتیا په مطابق تري پو ښتني ګرويزني و کړه ،»

صلاح الدین ایوبي دروازه چي راوغوښت او د سهارني چاي غوښتنه ئي تري وکړه ، او علي بن سفیان ته ئي وویل ،« پرون ئي څه زخمیان او یو څو ښکلي ښائسته نجوني زما مخ ته راوړي وي ، په هغوی کي شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، د هغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چي هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبي او مرتبي سړي ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووینه ، ددي تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجوني له ځانه سره راوړي وي ،» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وویل کوم چي تاجرانو سلطان ته ویلي و . سلطان ایوبي ورته وویل ،« ما نجوني تر نظارت لاندي نیولي خو هغوی ته مي ویلي چي زه هغوی په خپله پناه کي اخلم . نجوني وائي چي د غریبو کورنو بچیاني دي او بیا دهغوی دا وینا چي هغوی ئي د یوه سوځیدلي جهاز څخه په یوي کشتۍ کي واچولي او په سمندر کي ئي بې اسري پریښوي ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پوري راورسولي ، دهغوی دا خبره ما په شک کي اچوي ، ماهغوی ته ځانته خیمه درولي ده . او ساتونکي مي پري درولي دي . ته د ناشتي سمدستي وروسته دغه بندیان او دغه نجوني ووینه .

په اخر کي صلاح الدین ایوبي مسکي شو او وئي ویل « پرون ورځ په ساحل باندي د ګرځیدو په وخت کي پر ما باندي یو غشي را وویشتل شو چي زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګید.» هغه دا غشي علي بن سفیان ته ورکړ او وئي ویل « سیمه غره ایزه وه ، ساتونکي د لټون له پاره تر ډیر لري ځایه پوري ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشي ویشتونکي تر سترګو نه شو . دهغي سیمي څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چي ساتونکو ترما پوري را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجوني هم ماته را حواله کړي ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي تري په حیرانتیا سره و پوښتل. «ایا تاسي هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړي وه ،» ایوبي ورته وویل « د هغوی څخه داسي کوم شي تر لاسه نه شو چي شک پري شوی وي.»

علي بن سفیان غشي په ډیر غور سره و کوت ، او وئي ویل « د سلطان او راز موندونکي تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغي تاجرانو د نیولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمي څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړي چي د هغه اوه نجونو څخه چي پرون زمونږ په قيد کي راغلی وي يوه ئي اوس درغل شوي. ايا سلطان ته ددي خبري ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چي سلطان پري اندېښمن کړو.»

علي بن سفيان په ژور فکر کي پريوت ، هغه قومندان چي د را پور ورکولو له پاره راغلي و، هغه علي بن سفيان ته راغي او سوکه ئي ورته وويلي « د يوي عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چي فخر المصري نومي قومندان هم د شپي را هيسي بې درکه شوی دي. دشپي ساتونکو وويل چي هغه د نجونو تر خيمي پوري تللې و ، بيا دهغې ځاي څخه د زخميانو تر خيمي پوري ولاړ او بيا دهغي وروسته په سترګو نه دي کتل شوي. هغه د شپي په ګشت وتلي و.»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلي ،« تريوه وخته پوري سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپي د هغه وخت ټول ساتونکي را غونډ کړئ ، کوم کي چي فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکي د ډلي قومندان ته وويل ، چي پرون چي د سلطان سره کوم ساتونکي تر ساحله پوري تللي و ، هغوی را ولئ ، هغوی هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چي تاسي هغه تاجران او نجوني کتلي وي ، سمدستي هملته ولاړ شئ ، که چېري هغه تاجران تر اوسه پوري هملته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندي وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېري هغوی له هغه ځايه تللي وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ،»

ساتونکي ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمي ته ورغي ، نجوني ئي په خپل مخ کي و درولي او په عربي ژبه ئي تري و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ي بلې ته وکتل او سرونه ئي و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسي ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئي وويل « ددي نجونو څخه کالي و کاږئ او لوڅي لغړي ئي کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئي وکتل ، دوه دري کسو په يوه ځل خبري پيل کړي ، هغوی عربي ژبه ويلاي شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شي کولاي» يوي ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئي ويلي ، « زه به له تاسي سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چي تاسي په يوه ګواښ په عربي ژبه خبري پيل کړي ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چي هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسي څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ویلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هیږئ ، اوس خو تاسي زمونږ په ژبه زمونږ په خیر خبرې کوئ ، ایا زه تاسې پریږدم ؟» هغه ساتونکې ته وویل « دوی په خیمه کې کښینوه.»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د گشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفیان پوښتنې گرویزنې پیل کړې ، په اخر کې د نجونو د خیمې ساتونکې وویل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبیا د زخمیانو د خیمې په لور ولاړ. لږ شیبه وروسته ئې ما اواز واورید .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تیاره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته یو سیوری تر سترگو شو ، او هغه سیورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفیان سمدستي همله ته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شگلوړه وې د یوه ځاې څخه را په ډاگه کیده چې هلته څوک پورته شوی دي هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترگو کیدي ، یوه د سرې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځینه بریښیده ، ځمکه خامه او شگلوړه وه ، د کومه ځایه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خیمې لورې ته یوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره لیدلې و. هغه د خیمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پیژندونکې سترگو زخمي بندیان له سترگو تیر کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفیان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زړیروې پیل وکړ. داسې مالومیده لکه چې ورته په ناڅاپه توگه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونیوه او بیرون ئې را وویست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې یوه بندي نجلۍ دې خیمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حیرانتیا وه او هم داسې څرگنده کړې چې هغه په هیڅ نه وې پوه شوی چې دې څه وویل. علي بن سفیان ورته یوځل بیا ډیر سوکه وویل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هیږې ،زه ستا په ژبه پوهیږم او ویلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوې ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وویل « دا دخیمې څخه بیرون و ساتئ ،»

علي خیمې ته ور ننوت او د بندیانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تیره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د یو بل اخطار په واسطه یوه بندي وویل چې نجلۍ د شپې خیمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته یا ملاسته وه. دې زخمي د بحري جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ویریدلې و ، هغه په بل کوم مصیبت کې و رپریوتو ته تیار نه و ، هغه وویل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او یا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه یواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وویل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې و ، خو دلته په را رسيدو سره هغه دومره واويلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپې توګه کومه ناروغتيا يرغل وکړي.

علي بن سفيان د يوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو ينځوکسو د کتلو له پاره ورغي چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خيمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن يواځې يو اوښ تر سترګو کيږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پېښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفيان هغوی ته وويل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ ياست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولای چې تاسې تاجران ياست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ويلې «درونده مشره ! مونږ خو تاجران يو مونږ بې ګناه يو .» علي بن سفيان ورته وويل « د خپلو لاسونو ښې را و ښايې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را واړول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځايونه وکتل او د هغو څخه ئې يو د مړوند څخه و نيوه او ورته ئې و ويل«کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصوميت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ايوبي يو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود . دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاې چې ګوته د کڅوړې سره لګيږی يعنې هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته يوه نښه وه ، همداسې يوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالوميده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وويل ، « دا د سلطان ايوبي ډير ښه غشي ويشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نومورې غشي ويشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې يوه ډيره باريکه نښه وه، او داسې برښيده چې هلته هر ځل کوم څه منښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نيول کيږي ، او کمان په ښي لاس نيول کيږي. داسې نښې د هر غشي ويشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفيان هغه ته وويلې « په دغه پنځوکې يواځې ته غشي ويشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه يو راو نيوه او ساتونکو ته ئې وويل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ويشتونکي په غوږ کې څه وويل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرې ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښيوت او هغه په تړپيدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وويل « په تاسو کې خومره دې چې د صليب په خاطر په دغه ډول تړپيدو سره دخپلو ځانونو ځاريدو ته تيار ياست ؟» د هغې لورې تهووينئ» هغوی و کتل هغه سړي چيغې وهلې ، په خپلو وينو کې تړپيده او د سترګو څخه ئې د وينو سيلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسي سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چي په عزتمنده توګه به تاسي ټول د سمندر هغې لورې ته وليږم... وواياست چي په هغه بل اوبښ باندي څوک ولاړ؟ او چيري ولاړ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوبښ په زور اخيستي دي» يوه تاجر وويل.

«او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږڅه څنډ وروسته علي بن سفيان د خپلي پوهي او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چي هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چي نجلۍ د شپي دخپلي خيمی څخه را تښتيدلي وه او ويلي ئي و چي صلاح الدين ايوبي دشپي هغه په خپله خيمه کي ساتلي وه ، او داچي هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئي هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويري څخه دلته پناه راوړي وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومي يو قومندان راغي کله چي هغې د نجلۍ خبري واوريدې نو هغه ئي زمونږ پر اوبښ کښينوله او کومي لوري ته ئي يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چي نجلۍ په سلطان ايوبي باندي لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئي ويل « تاسي پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکي غشي ويشتونکي واست ، او ددي ټولو سره بياهم هغه يوه کس له تاسي څخه نجلۍ او اوبښ دواړه يوړل ،» هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکي څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئي خيمې ته وليږل.. چي بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندي پخپله مړه شول.

د اوبښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندی توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئي په خپله قومنده کي واخستل او همغې لوري ته چي د اوبښ قدمونو ښوولی ولاړل ، خو د اوبښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبي تګ تر منځ نژدي پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوبښ ګړندي و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوبښ پنځه شپږ ورځي د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداي شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کي څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دي شيانود تعقيبولو په هځو کي ستر څنډ را پيدا کړ. اوبښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويري ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کي يو شي تر لاسه شو . او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و درېد او کڅوړه ئي راپورته کړه، پراي نسته ، په هغې کي دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کي يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کي هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چي په دې شيانو کی حشيش ورګډ شوی دي. هغه ته په لاره کي په دوه ځايو کي داسي نښی په لاس ورغلي ، چي ددي څخه دا څرګنديده چي په دغه ځايو کي اوبښ دمه کړي او سورليو ئي ناسته او ارام کړي دي ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکي خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کي واچاوه ، خو د هغې په ذهن کي دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا نه شو چې فخر المصري د حشیشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په خیر له ځانه سره روان کړې دې. خو بیا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره و اخسته، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کیدو سره ئې ډیر وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چیرې موبي او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسیدلاې نو بیا به هم دفوځ په حالا تو کې دپاموړ کوم توپیر نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنیدلي و هغو خپل اغیز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقیقت کې ولسي حاکمان ګرځیدلي و غوښتل چې سلطان ایوبي د یوه ناکامه امیر او بې کاره حاکم په خیر عام ولس ته ور وپیژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونواو ماڼیو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډیرې ئې عیسائې او یهودئ وی، د زلفو بندیان ګرځیدلي و. یواځې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عیش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدین ایوبي په خیر کوم سخت مذهبي او په ملت او هیواد مین وګړې دې دا قوم را ویښ کړي ،او امرا او سلاطین دې د حرم او قصر د عیش او عشرت څخه بیرون د حقایقو نړۍ ته را وکاږي. دسلطان ایوبي د مخکینو جنګونو څخه چې دکاکا شیرکوه په مشرۍ کې ور پیښې شوی وې، دا خلک پوه شوی و چې که چیرې دې شخص ته واکمنې په لاس ورشې نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ایوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صلیبیانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هیواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخریب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ایوبي تر مخه ئې خنډونه دغړونو په خیر و دږول. که چیرې نورالدین زنګي نه واې نو نن به نه د صلاح الدین ایوبي نوم په کوم تاریخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زیاتو اسلامي هیوادو نومونه تر سترګو کیدل.

نورالدین زنګي د سلطان ایوبي په یوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صلیبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحیرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت یرغل راوړ نو نورالدین زنګي دخبریدو سره سم د صلیبیانو په خاوره برید وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د یرغل له پاره ور روان و. سلطان ایوبي دخپلې څارکښې نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عیسایانود بحري بیړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفیان د نورالدین زنګي په لور خپل دوه ګړندي پیغام وړونکي ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانیانو د پاځون ګواښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ویشل شوی هم دقاصد د ورسیدو سره سم نورالدین زنګي یو ځانګړې شمیر فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددي فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هرصورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډيروخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاځون را ولاړ شوې نوهغوى دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوى او ښخ کړل شوى هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږفوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوى غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائي فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په خير د مصر په اسمان باندې راو غورځيږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهري ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوى څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم ورووښول چې هغوى په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې اندېښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوازې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځابو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوى سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوى څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

(۲۲)*****

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د يوه بل سړي سره يو ځاي ددې لورې ته راغي او وئې ويل « دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګنو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې. » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتېدلې ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په ښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا وړ يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل « دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلي او د هغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متائې په څير يوه ټو ته ئې را پورته کړه ، علي سمدستي دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل « د خداى له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دې او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و ښبله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاي پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاي په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخري تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني په ولکه کې اخستي دي ، کله ئې چې په دربیم پړاو کې د خوراک څښاک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کڅوړه د اوښ د ځغلولو سره چیرې غورځیدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کڅوړه را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ څخه راتښیدلې انسان دې ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کڅوړه به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لړ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربیمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځای ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چنجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتني دنیا ته بیرته را وګرځید . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دې ، دهغې دپادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کڅوړه کې چیرې په دښتې کې لویدلې او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چینجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتیدلی دي ، انجلۍ (موبي) ته دا څرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید راپیدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړې خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړې و. انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چیرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا دروغ وویلې چې صلیبیان دوه دريورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکي دي ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلي ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځای په فوځونو باندي یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و. ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کیښود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځایه راوړې دې او په ټوله لار مې د هغې د میني محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه. د حشیشو هغه کڅوړه چیرې په لاره کې و لویده. که چیرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب څښي او بدکاري کوي ، د ډير څنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي « دا سړې اوس زمونږ له پاره بيکاره دې ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو.» نجلۍ هم د هغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او د هغې ځاېه څخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و. هغه د سهار د رڼښنايې دخپريدو ترمخه د خطر د ځاې څخه ډير لرې وتلې و. اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و. هغه ته په دواړو خواو کې مرګ ترسترګو کيده ، که چيرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چيرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه تړوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلي و. ترشپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و. بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چيرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائې نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې ورغورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو دهغې ترمخه به تياره تياره را خپريده او هر څه به ئې ورته تياره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې ترلاسه شو. څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاخون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي اوهمدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دې ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و.

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او دهغوی څخه يو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم.زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واورولهاو ورته ئې وويل « که چيرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاخون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښې شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي.زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دې د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمې د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوې وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو د ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه خیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانودلښکر ډیره برخه ژوندی سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و. هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لورې ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پرېکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ يوه برخه په ډېره پټه توګه د شپې د روم د بحيرې د محاذ په لور ور ولېږله. او بله برخه ئې دنيل د درياب پر غاړې په خيمه ميشت فوځ باندې لکه دمچيو په څېر ور و ننبتل.

دې فوځ د سيلاب په څېر په يوه ميل پراخه سيمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډېره چټکۍ سره په دې سيمه کې خپاره واره شول. يو ناڅاپه په خيمو باندې د اور غشي او تيل ور وشيندل شو، د بنه سوځيدلې ټوټې را په وريدو شوی ، نيل هم اور اورول پيل کړل، په خيمو اور ولګيد او شعلې ئې اسمان ته په رسيدو شوی. خو په خيمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خيمې په لاس ورغلې، هيڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او يو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهيدل چې سلطان ايوبي دشپې په لمړ يو کې خپل فوځ دخيمو څخه ويستلې د شګلوړه غونډيو شاته ئې په سنګرونو کې کښينولې ، او په خيمو کې ئې د وچو وښو ډيرې اچولې و، هم ئې په خيمو او هم ئې په وښو تيل ور اړولي و. همدا رازئې په کښتيو کې هم کوچنې منجنيقونه ايښی او د شپې له اړخه ئې پټو ځايو کې ځاې په ځاې کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خيمه ځاې ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نيل څخه په کښتيو کې ايښې منجنيقونو څخه د اور ګولئ توغول پيل کړې ، خيمو اور واخست نو وښو او تيلو هلته د قيامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانيانو آسونو به خپل پياده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهيانو له پاره ددې اوره وتل ناشونې شوی و. دهغوی چيغود اسمان پردې څيرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان يوموټې فوځ په اورکې سوځيدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نيوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځيده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتيدل.

له بله اړخه د سوډانيانود فوځ يوه برخه دسلطان په فوځ باندې د يرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ايوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نيولې و ،د هغې مجاهدينوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واويلا ورګډ وله. دغه مجاهدينو چې سوډانيانو ته خومره زيان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سيمې څخه ئې ځان په تياره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بيا مخته ولاړ نو تر شا به بياپرې غلچکې يرغل و شو ، دا د برق په څېر تيز او ګړندې يرغلونه و چې يرغل کونکې به د يرغل وروسته خوندې ځايو ته ستنيدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهيان ددې حملو څخه زړه بدې شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډېره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې يو ځل بيا پرې هماغه ډول غلچکې يرغلونه پيليدل ، په بله شپه په تياره کې پر هغوی غشي هم ووېشتل شول ، هغوی ته د شپې په تياره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوريدل کيده.چې په دوی باندې به د غلچکي يرغل وروسته بيرته خوندي ځايونه تلل.

دري څلورو اروپائي مورخينو چې په هغې ډله کې لين پول ، او وليم په ځانګړې توګه د يادولو وړ دي ليکلي دي چې ددښمن په زيات شمير وګړو باندې د شپې د تياري يرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ايوبي داسې يو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صليبيانو ته ډير زيان وروسيد.

په دې توګه سلطان ايوبي ددښمن د مختـه تګ رفتار ډير را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګيږي چې صلاح الدين ايوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاريخپوهانو د سلطان ايوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تيرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډيره زياته ستاينه کړې ده. دنن ورځې يو شمير جنګي مبصرين چې د جنګونو اوجګړو په تاريخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوريلا عملياتو بنسټ اينبودونکې پخپله صلاح الدين ايوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه يو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانيانو باندې همدا طريقه ازميښت کړه او يوائې ددوه شپو د غلچکي عملياتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحيه و ځپله ، دهغوی په قيادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفيان د شبکې غړي هم د سوډانيانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه يو ستر لښکر را روان دې چې د هغې سره مقابله به سوډانيان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تيښتې ميلان را پيدا کاوه او په دې هکله ئې پوره برياوې هم په برخه شوی. فوځ غير منظم شو او خپور شو. هغه برخليک چې د نيل د درياب په غاړه ورته ورسيد هغه ډير عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدين زنګي فوځ ، که څه هم د شمير له اړخه ډير نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسيد .

يو شمير تاريخپوهانو د هغوی شميره د دوه زره سواره او دوه زره پياده ليکلي دي او ځينو بيا ددې څخه لږ زيات ويلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدين ايوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قيادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانيانو پنځوس زره لښکر د سلطان ايوبي په اورکې را نښتې و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدينو د غلچکي بريدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدين ايوبي له پاره ډيرستر ملاتړ و .

سلطان ايوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانيان له يوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سياسي زيرکتيا څخه کار واخست ، د سوډانيانو د قوماندې قومندانان ئې و نيول، او هغوی ته ئې دا وويل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه يوسي ، قومندانانو هم خپل حشر ليدلي و. اوس هغوی د سلطان د قهر او غضب څخه په ويره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځاې ئې د سوډانيانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتي شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښنو لیکونکو اوتاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډېر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرۍ یا (د پیښنوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډېر څه لیکل شوی.په دغه ډایرۍ کې د سیف الله یادونه په ډېره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندۍ و ، د پیښنو لیکونکې لیکي چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړې حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدېرې شتون ډېره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدېرې نوم او نښنه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلې و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس)» و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه « "میګنا ناماریوس"»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې د داسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردیو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه ډکو پیښنو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادیږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر زر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې وویڼئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحري جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او ترل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړې ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوې وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپې افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپي یرغل په واسطه ددې بیړې یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتې سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلې وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګې بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړې ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و. په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه ځیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ایوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقې شوي وي دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د ځپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیر زیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیداې شو ځکه دوی دهمغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د لیکنواړیکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک ، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځاې کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړیدونکې هیڅوک نه و چې ورته ووائي چې سلطان ایوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دي ، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ایوبي تبدیل کړې و ،د څارکښې دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشواې تر لاسه کیداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومومثبتو پایلو څخه پاې ته ورسید، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او سترې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې و ځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سرې هم دې غونډې ته راغي چې یواځې ریمانډ پیژنده ، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلې وه او دابیړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ایوبي د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس هملته دمصر په ساحل کې اوسیده او ډیر زیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپیژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ایوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلې و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښیاسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وي.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځاې د زخمي کیدو په بهانه دصلاح الدین ایوبي تر پنډ غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه هملته د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې یو سرې په سلطان ایوبي باندې یو غشې هم وروویشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دې او هغه اوه نجونې هم هملته بندیانې دي ، که څه هم هغوی ډیره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي یو ډیر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو میږي په ناڅاپي توګه راغي هغه یوځل بیا تول و نیول ، او دپنځو شخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو شخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وویل « ما د خپل ځان په هکله ویلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخمیانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځایه شخه خبر را ورسید چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبیوتل ، اوس رابن ، ځلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډیره هو ښیاره ده بې درکه شوی ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبینا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښي د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډیره ستونزمنه توګه راوتلي یم ، په ډېر زیات جرأت سره مې له هغه ځایه ځان را وویست او یوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي یم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډیر اړین دي. تاسو پو هیږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوی ښایسته نجوني دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګیرې وي ستاسې د تصور او انګیرنې شخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وویل.

« که چیرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو یم.» ریمانډ ورته وویل.« خو د خواشینۍ ځای دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشیانو په څیر سلوک وکړي ، او نجوني به پر مونږ لعنت وایي ، زه به د هغوی د خوندي بیرته راستنید په اړه خپلې هیڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کیدای شي ، » رابرټ ورته وویل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قیدو بند شخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نیمائي خزانې مصرفولو ته تیار یم.»

« دا نجوني یوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجوني دي » جاسوس ورته وویل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجوني پیدا کیدې چیرته ! تاسې به په ډیره ستونزمنه توګه داسې یوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سیمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عیاشۍ له پاره وسیله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخریب کاري پیل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر ځنګ ئې د ا ګواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذیت ناکه سزا ورکوي او په ډیره خرابه توګه ئې وژني..... دانجوني مونږ په ډیر زیات قیمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په یوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ایا ته په باوري توګه ویلای شې چې نجونې به د ایوبي عسکري پنډغالی څخه ازادې او را وویستې شو؟» اګستس تري وپو ښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وویلې «هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غیر معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لرونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابڼ ، دهغې ځلور ملګرې او دا نجونې قاهرې ته یوسي. چې بیا به ئې د هغې ځایه څخه را ویستل ډیر درانده تمامیږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګیرولاې شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سرې باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالې ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجونې بیرته را ستنې کړو» ایملرک په غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوی و د هغې د بدلې اختسلو احساس هغه نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په هغې بیړۍ کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړۍ به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندي پاته شونو جهازئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږې او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه وویلې «زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جړړو د ویستلو له پاره استعمالوم.»

«زه د زړه له کومې ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریمانډ ورته وویل ،«مونږ باید دا روزل شوی نجونې دومره په اسانۍ له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګیزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتي دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلې دې. په هغوی کې یو والي نه دې پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یواځې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم یو هم ډیر ژوندي پاته شو نو بیا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو دا شو چې دا وګړي دهغې څه نه هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولو محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باورۍ د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اختسلو له پاره سخته اړتیاده .»

«مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړین دي» د اوم لویې ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې رانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یواځنۍ لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عیاشۍ سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډېره آسانۍ سره اخستلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د ځو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددي کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري و استول شي ، سمدستي ئې څلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخه و ښوولي او ورته ئې وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددي موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلی هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداې شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او ووايي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددي خبري په اوېدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لاروهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيري اوږدي اوږدي سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخانو کي مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبري وکړي نو هغوی په ډېر جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددي مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدي مجرمو بنديانو په ډېره بهادرۍ سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي ... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددي پلان شوی يرغل له پاره دري همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چي په مسلمانانو کي دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئې له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عياشۍ هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکي يو توپاني پروپاګند پيل کړ او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډېدو بلنه ورکړه ، ددي پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هري برخي خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمين هم ، چي د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه . د يو شمير هيوادونو په بندي خانو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډېدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددي مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغي تجربي له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدي بندي مجرمينو د ډلي څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترناوخته پوري شل ډير زړه ور او ذهين روزل شوي وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي «ميګنا ناماريوس» نومي هم شامل و. نوموړې د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تبنتيدلي و ، ددې کمانډو ډلي قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلي ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجوني به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډيره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلي ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

*****(۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايتاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولي و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خوږل شوی و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر ترمخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ايښي وه، ماتې خوړلي و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلي و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډير زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډير زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوي دجاسوسي نظام برياوي وي. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوي وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوي ، هغوی ټول تر اوسه پوري په ساحل کې په بنډ غالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوې وي ، هغه د سوډانيانو ديوه قومندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلي ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللي وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا و استوه ،»

«ډيره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکي د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډېرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې «د بهر د یرغل مخه و نیسو او که خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډېر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل «که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکې او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي وررسولی ، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ ، د اسلامي سلطنت پولې نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې ، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو .» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلي کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان ننلي و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قومندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی ، علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې ، په هغوی کې به چې دکومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غیبوله ، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را ورله ، هغو خدمت ګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې وه چې ډېره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګرځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان ترمخ ودريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړاو دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، ترهغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پوهيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم او هغوي له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللې دي.

(۲۵)*****

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبرو ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه بښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اودبل اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يوا ځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټالياې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بياهم (موبي) خپله دنده ترسره کړې وه ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نو په دې خاطر ئې نه شوکولاې په يوا ځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل ،او يا تر راښن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې راښن او دهغې نور ځلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلې و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړاو لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځای چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه ترلاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په رانده توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چیرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به داسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځای نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسړې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه وراچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ورښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته،هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه،د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یو هم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چیرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شاباسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وریده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوریدلې وې ، هغه د (موبي) د ښایست اوشرابو په نشه کې بې هوښه شوې او ټول هر څه ترې هیر شوی و . (موبي) یوځل بیا هغه ته وویل چې باید ګړندي تګ وکړو ، خو بالیان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهیده. (موبي) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلې و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفیان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقیب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ایوبي سره یوځاې ډیر مصروف او مشغول شوی و.

*****(۲۲)

د ساحل دپنځو غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بندیان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ویرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ویرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تیښتیدو خطر هم نه محسوسیده . خو هغوی دا هیر کړې و چې دا بندیان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نیول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ویشتونکې اوتیغ وهونکې فوځیان و. او نجونې یواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځواني او د هغوی بې حیائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډیرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کیښودې.

د ساتونکو دډلې قومندان یو مصرې ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه یوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوې او ورګورې اوکله چې دا ورته ووینې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پیدا کیږی. او همدې خندا هغه مصرې ځوان د موم په څیر ویلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولوماښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهیدله او هم ئې ویلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وویل چې غواړې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ویده شول نو قومندان راپاڅید ، هغه ، هغه انجلۍ را ویښه کړه او یوه ځانته ځاې ته ئې یوړه ،نجلۍ هغه ته وویل چې هغه مظلومه ده ، فوځیانو د یوه کور څخه را تښتولې ، اوبیا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د یوه منصبدرا په لاسو کې لوبیده ، د نورو نجونو په هکله هغې وویل چې دهغوی سره ئې یواځې په جهاز کې لیده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګید او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په یوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبیا دلته دوی د جاسوسانو په تور نیول شوی او بندیانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدین ایوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګیزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اورې ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډیرې خطرناکه جاسوسانې دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په يوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او يا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وويله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډير غشي پاته دي. نجلۍ ورته وويل ،« زه له تاڅخه هيڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چيرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا د مرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصيبت کې واچوم. زما هيڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هيڅ ډول پيژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پيژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم برېښې او زما په زړه هم ښه لګيږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښايسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوريدلو به کوم نارينه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې يواځې والې هم و ، د مصري نارينتوب را وپاريد ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پيل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او مينې يو بل غشي وويشت او د صلاح الدين ايوبي په کړچار ئې زهر وروشيندل ، هغې وويل « ما ستاسې والي صلاح الدين ايوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هيله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خيمه کې و ساتلم ، او د شرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړيږي چې د انسانيت ذره هم په کې نه پاته کيږي.»

دمصري وينه په جوش راغله او را و خوټيده ، وئې ويل « مونږ ته خو ويل شوي و چې سلطان ايوبي يو مؤمن وګړې دي ، يوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره ! ما اوس يوځل بيا هغه ته وروړي» نجلۍ ورته په ډيره مظلومانه توګه وويل « که چيرې ته باور نه کوي نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چيرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سرې څخه ويريږم.» دهمداسې زياتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پيدا کړل او په دې ترتيب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهيده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وويلې « که چيرې ته ماته ددې ذليله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستايم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفيو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، « زما سره يوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتيو کمښت نه شته ، زما پلار ډير شتمن انسان دي ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډير ښکلې کور او ډيره زياته شتمني درکړي ، ته به بيا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په ياد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دي ؟ ، هغه ورته وويل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ايښودې ، نجلۍ د يوڅو لمحو د تيريدو وروسته ورته وويل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پريږدم» ددې وروسته هغوی د تيښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وويل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه يواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مينه پيدا شوې ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پيدا شوې وي او که نه ؟ که چيرې ته زما د قبلولو له پاره تياريدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ يو ځل هلته ورسيږو نو بيا ته زما بوې هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د دريٍ ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګرې د تيبنتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلې او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلې ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو ماموليٍ قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په ستر ګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړې دې په دې خاطر نن سفر نه شوکولاي ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاي دی. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاي شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشي له پاره ورته لاره هموارو ي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ورتپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاي کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

*****(۲۷)

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاي کې څه تپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکې مرغان، چې الوتل او کښيناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دې ، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه.د ګڼو دښتې بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاي څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاي کې د تپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومرې دي، بد بويې هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلوکې له منځه تللې و. په دې ځاي کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي سپرو مجاهدینو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندې یرغل کړې و او هغه فوځ ئې خپور ور کړې و ، مخته ترڅو میلوفاصلې پورې لاشونه پراته و . سوډانیانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و تر لاسه شوی ، د بندیانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوئ څخه په څنګ تیر شول.

کله چې قافله له هغه ځایه تیریده نو هغوی وکتل چې د لاشونو په شاوخوا کې وسله هم لا تراوسه پورې اخوا دیخوا غورځیدلې او پرته ده ، بندیانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کې خبرې و کړې او رابن هغې نجلۍ ته، چې اوس ئې مصري قومندان په خپله ولکه کې اخستې و ، یو څه وویل لاشونه تر ډیره پورې خپاره پراته و ، په ښي اړخ کې د غونډیو تر منځ یوه شنه سیمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وې ، دا شنه سیمه همداسې پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وویل دا ځای ډیر موزون دې همدلته پړاو وکړئ،، مصري د قافلې مخ را وګرځاوه او د همغې شنې سیمې څنګ ته د اوبو د چینې سره یو ځاې ئې واړول ، شپه همدلته تیریدله.

ټول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پریوتل ، د شپې د تیرولو له پاره د ښه ځاي په لټه کې شول ، ددوه غونډیو تر منځ ځاې پراخه او شین هم و ، نوهمدا ځاې ئې د شپې د تیرولو له پاره و ټاکه.

کله چې د شپې تیاره خپره شوه نو ټول ویده شول ، مصري ویښ پاته شو او دا نجلې هم ویښه وه ، هغه ته په ځانګړې توګه په همدې شپه ویښه پاته کیدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کې مدهوشول و. څه وخت چې هغې د خلکو د خراټو اواز واورید نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خیمه کې اوسیده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئې یوړ او دهغې ځایه څخه ئې نور هم د لرې تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځیدلې و ، هغه ته دا احساس هم نه و چې نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لرې له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کې ته ، نجلۍ هغه ددریو غونډیو څخه هم لرې یوړ. هلته هغه و دریده او مصري ئې په خپلو متو کې را ونغاړه ، او بې هوشه ئې کړ.

کله چې رابن وکتل چې قومندان له خپله ځایه تللې دې او نور ساتونکي په ژور خوب ویده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل یو بل ملګري را ویښ کړ او هغه خپل بل ملګري او په دې ترتیب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکي له دوی څخه لږ څه لرې ویده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړې و چې هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه. تر ټولو لمړي رابن په سینه و خوئېد او د ساتونکو څخه لرې ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تیب د هغه ځایه لرې ولاړل. د غونډیو په اړخونو کې هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئې د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئې تر لاسه کړې ، یوه یوه برچه ئې هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ویلې و چې د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبیرته راغلل ، اوس نو هغوی یو ځاې او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ویدو ساتونکو ته را ورسیدل ، رابن د یوه ساتونکي په سینه باندې دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د یوه یوه ساتونکي په سر ولاړ و. دا ډیر بریالي چال و . هغوی کولې شول په یوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه یوسي او دپاته یولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بريښيده. يواځې د اوښانو خاوندان او يو مصري قومندان پاته کيدل. هغوی هم ډير اسانه ښکار وو . کله چي راښن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندي ئي تر غوږو شو او يو غشي د راښن په سينه کي ور ننوت. ددې تر څنګ يو بل غشي د راښن د ملګرې په سينه کي ورښکته شو. هغوی په غورځيدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئي ورته کتل چي دا څه وشول ، په همدې وخت کي دوه نور غشي راغلل او دوه نور بنديان ئي را وپرځول ، اخری بندي د تيښتې له پاره شاته وګرځيد او يو غشي ئي په اړخ کي و ننبت ، دا کار دومره په چپه چپتيا سره تر سره شو ، چي دهغې ساتونکو څخه ، چي مرګ ئي په سر سپور و ، د چا سترګي هم خلاصي نه شوی.

غشي ويشتونکي مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چي خپل قومندان ته ئي ويلي و چي دوی بايد ژر تر ژره خپل منزل ته ورسيږي. هغوی ريښتوني او صادق و و ، هغوی ويده و چي دغه څلور واړه بنديان د هغوی د څنګ څخه تيريدل ، د هغوی څخه د يوه سترګي و غوړيدې ، هغه خپل ملګرې هم را ويښ کړ اود دې بنديانو پسي په پټه توګه شاته ولاړل هغوی دا اراده کړې وه چي که چيرې دا بنديان د تيښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئي د غشو په واسطه له منځه يوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووينې چي ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چي ورته په تياره کي تر سترګو کيدل همغه ئي ليدل ، بنديانو وسلي را واخستلي او بيرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کي ورته پټ کښيناستل ، خو کله چي دې بنديانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلي برچي پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بيا ئي دغه څلور واړه له منځه يوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالوميده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نوري نجوني را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر يوه لاش کي يو يو غشي ورکښيوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چي دا خلک به نن شپه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او يوه نجلۍ هم له صحنې څخه غايبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چي هغه وخت چي ددې جاسوسو بنديانو په سينو کي غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګيډه کي هم يو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربيمي غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګي د وينو ترې معلوميدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بنديانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځای په پوري له ځانه سره يوړ ، هغې ته دا معلومه وه چي دهغې ملګري به يوه وينه تويونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري يوي غونډۍ ته بوت او همله ته ورسره کښيناسته او په خپل محبت کي ئي مشغول کړ.

دهمدې غونډيو څخه په لږه فاصله کي باليان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. باليان د (موبي) سره يو ځای د يوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کي د شرابو بوتل هم و .(موبي) هلته د کښيناستو له پاره يوه درۍ هم راخستې وه ، باليان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کي عيش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چي د شپې په چپتيا کي ئي هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوريدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئي د خبرو د اوريدو هڅه وکړه. دا اواز د يوې نجلۍ و ، باليان او (موبي) په ډير احتياط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئي وکتل ، هغه ته دوه ناست سيوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګنديده چي يوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدي شوه او په ډير غور سره ئي دهغوی خبرې اوريدلي ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسي ځرګندي خبرې کولي چي (موبي) ته دا ډاډ پيدا شو چي دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چي هغوی قاهرې ته ورل کيږي.

کوم حرکت او خبرې چي مصري کولي هغه بلکل ډاګيزه وي ، په هغې کې دهيڅ ډول شک ځاي نه پاته کيده. (موبي) په دې پوه شوه چي مصري ددې نجلۍ د مجبوريتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عياشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شوکړاي چي شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی ووينې او يا هغې چي کومه اراده کړې وه دهغې پايلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د باليان په غوږ کې ئې وويلې « دا مصري دې او زما د يوې ملګرې سره عيش کوي ، دانجلۍ بايد په ژغورنه کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د باليان دنور زيات را وپارولو په خاطر وويل «دا ډيره ښايسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې يوه بله ښکلې هم ورزياده کړه.»

باليان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وويست او د مصري قومندان په شا کې ئي ورننويست ،دويم ځلې بې خنجر را وويست او يو ځل بيا ئې په ډيره ګړندۍ توګه يو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د راين او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وويل چي هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، باليان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راورل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه يو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځيده. هغه دې لورې ته راغې خو دباليان ساتونکو په يوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځايه پورې دباليان او د هغې د ساتونکو راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

باليان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چي هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. باليان دخپلو ملګرو سره په تياره ارخ کې و . هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کيدې ، ساتونکي ئي هم ليدلي شول . دهغوی ترمنځ پنځه لاشونه پراته وو چي په غشو ويشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پيل کړه. د (موبي) په را پارولو سره باليان خپلو ملګرو ته وويل چي دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شميره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتې وه چي هغوی رڼا ته و .

دباليان ملګرو په کمانونو او ليندو کې غشي کښيښول ، ټول غشي په يو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بيا په کمانونو کی شپږ غشي کښيښول شول او په يوه ځل د بنديانو شپږ ساتونکي له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چي غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکي له منځه يوړل ، پاته دوه و چي يو ئې په تياره کې ځان ورک کړ. دويم تنبلې وکړه او په يوه وخت د سوډانيانو ددرې غشو ښکار و ګرځيد. درې اوښ چلونکي پاته شول چي په هغه ځاي کې موجود نه و . هغوی هم په تياره کې اخوا ديخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډيرې په سترګو کيده ، په هر لاش کې يو يو غشي و رننوتې و ، خو په يوه کې درې غشي و . (موبي) منډه کړه او د نجونو سره يوځاي شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چي په يوه منډه د هغه ځايه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې څخه و کوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل اوخپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دي. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاي ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئي له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوي و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل «چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسي يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسي تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسي يو ناڅاپه يو له بله سره نه واى کتلې. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خداى زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتی سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم ورونه غځوي » باليان ورته وويل «تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته دري کسان رانوتي وو. هغوی يوا ځي په ايټاليائي ژبه خبري کولې ، د بڼي او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم بنه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبري اتري وشوې ، دهغې دري کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، دري واړو يو ډول خبره وکړه ، «د دري واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلې و چې هغه نجوني د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجوني راغلې وې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی دري واړو وويل چې زمونږ خويندې د څارکښې سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غریبانو خویندې د ځارکښۍ کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو یوازې د خپلو خویندو په لټون پسې را وتلي یو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وویل « همدا اوه نجونې وي چې د هغوی څخه هم یوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځایه څخه استول شوې دي ، که چېرې غواړئ هغوی ووینئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره د کتلو اجازه درکړي.»

«نه !» یوه وویل « زمونږ خویندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خویندې به په سمندر کې ډوبې شوې وي او یا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدین شدّاد یو نیک خویه انسان و . هغه دې کلیوالو میلمنو ډېر عزت او ښه میلمستیا وکړه ، او په ډیر درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفیان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پرېښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتي زیرکتیاو به سمدستي دا درک کړې وای چې دغه درې واړه دروغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هیچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر مانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډیو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څیر نور اتلس کسان د دوی په انتظار کې ناست و. د هغوی دریو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "میګنانا ماریوس" و ، دا د صلیبیانو هغه کمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ایوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه نور اړین مالومات هم ترلاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدین ایوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې میشت دي ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګیزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوې دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې د هغوی سره پنځه نارینه بندیان هم ملګري دي.

دا ډله په یوې ستري کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په یوه داسې ځاې کې ترلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه کیدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځایو کې ترلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، یویشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډیر وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پیدا شوې وې نو هغوی به د بندیانو سره په لار کې یو ځاې شوې وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پیاده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بندیانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي.ټول په دې پو هیدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ، صلیبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د بریالیتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زیات و چې د هغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنیو سره یو ځاې د هیڅ ډول کار کولو پرته په عیش او ارام سره ژوند تیرولاې شو.

«میګنا ناماریوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم د برش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بندیان هم و چې د یوه سزا څلورویشت کاله او د بل سزا اوه ویشت کاله ټاکل شوې وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څیر وې ، مجرم انسان ئې انسان نه ګاڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د ځرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاي ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان او عراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دي ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر ..... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ....«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوې وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړې و . کوم پادرې چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلې و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شې نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و ببنلې شي . او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وببنل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی په زړونو کې ور اچول شوې وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوي سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکې جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوې لورې په لور روان کړې و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپورئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شرکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه او رځ د اوبو او خوراک پرته څغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوې دې ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشې راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تیاره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانیانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتیدلې و. هغه خپل اسپ د تمیدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نیمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ایوبي سمدستي علي بن سفیان او د فوځ یو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصیل سره واوروله ، هغه د پنډغالي ځخه د روانیدو د وخته خپله خبره پیل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وویل چې هغه د یوي بندی نجلۍ سره خپل عیش کاوه او د پاته نورو بندیانو ځخه بې پروا شوی و. اوبیا هغه څه چې په لاره کې کیدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګیزه نه شوه کړای چې په دوی یرغل کونکې څوک و.

سلطان ایوبي علي بن سفیان او خپل نائب سالار ته وویل « ددې مطلب خو دا شو چې صلیبي ګوریلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کیدای شي» علي بن سفیان ورته وویل « کیدای شي چې دا صحرائې غله اوسي ، دومره ښایسته نجونې د صحرائې غلو له پاره ډیره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوریدلې» سلطان ایوبي ورته وویل « هغه وویلې چې نارینه بندیانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو ځخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه یوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې ځخه دا ډاګیزه کیږي چې صلیبي غلچکي ډلې د هغوی تعقیب کاوه .»

«هغه چې هر څوک و ، درونده سلطانه !» نائب سالار ورته وویل « هغه کار چې باید سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لاربنونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندې آسپ سواره د دې خلکو د تعقیبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه .»

« زه به خپل یو معاون هم ورسره و لیږم» علي بن سفیان ورته وویل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ایوبي وویل او زیاته ئې کړه چې « پریږدی چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تیار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چیرې اړین ئې ګڼئ نو د زیاتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځایه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وویل. هلته بل دا سې څوک نه و ، کیدای شي چې یرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چیرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوریلا او غلچکي وګړو شمیره هم له دې ځخه ډیره نه وي » یوه نائب سالار وویل ، « مونږ به که خدای کول هغوی په خپله ولکه کې را نیسو .»

«دا یاد ساتئ چې هغوی غلچکیان دي» سلطان ایوبي ورته وویل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چیرې تاسې یو جاسوس او یا غلچکي کس نیسئ نو داسې و انګیرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نیولي دي. زه ددښمن د یوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پریښودای شم. یوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ‌ ‌چاته‌زیان نه‌شي رسولي خو یوه‌جاسوسه‌او تخریب‌کاره‌ ښځه ‌په‌یوا‌ځې ځان د یوه هیواد بیړی ډوبولاي شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که‌ چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته‌ شي نو ستاسې ټول لښکر به ‌بیکاره‌ کړي ، د یوه ‌جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه/هغې د له‌منځه‌ وړلو له‌پاره‌ سل سپاهیان که ‌ځار کړل شي نو بیا به‌هم‌دا سودا ډیره ‌ارزانه‌وي ، که‌چېرې دا غلچکیان و نه‌نیول شي دومره پرواه‌ نه‌کوي خو دا نجونې باید په ‌هر قیمت چې وي تر لاسه‌شي. که‌اړینه‌ شي نو د غشو په‌واسطه‌ ئې له ‌منځه‌یوسئ ‌خو ژوندئ باید ولاړې نه‌شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره ‌تیار او و استول شو.دهغوی لاربښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په‌ دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په‌ ځانګړې توګه ‌ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه‌وه چې هغه ‌د بالیان او (موبي) د تعقیب په ‌خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه‌ علي بن سفیان ته‌ و او نه ‌فخر المصري ته ‌چې هغه‌ ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړې پخپله‌ همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه ‌شپږ وفاداره ‌ساتونکي دي او که ‌بل څوک؟

له‌ یوه ‌اړخه‌ دغه‌شل اسپ سواره‌ روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه ‌دنجونو بیرته ‌را نیول و اوهغوی ته‌ چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله‌ اړخه ‌د صلیبیانو شل کسیزه ‌کماندویي ډله ‌هم را روانه‌وه ، دهغوی موخه ‌هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه‌ چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه ‌یوه‌ته‌ هم دا ډاګیزه ‌نه‌ وه چې دکوم ‌ښکار د تعقیب او رانیولو له‌ پاره چې دوی‌روان دي‌هغه‌ چېرې او په‌کوم‌ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه‌ډیره‌لار وهلې‌وه ، او نوره ‌هم پورته ‌په‌لوړه ‌ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه‌ سیمه‌وه ، کله‌چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ‌ورو‌ښتل نو هلته‌ئې لرې په‌یوه ‌میدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله‌نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ‌ولاړ اوبنان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کېدل او خلکو ترې بارونه ښکته ‌کول، هلته‌ څه ‌لس دولس آسونه ‌هم ولاړ و. دهغوی سواره‌ عسکر معلومیده ، پاته‌نور ټول داوښانو خاوندان و . دا یویشت صلیبیان همدلته ‌تم شول. هغوی یوه ‌بل ته ‌وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده‌لکه‌خوب چې ویني. بلکل ئې په‌ خپلو سترګو ‌باور نه‌راته ، ځکه‌ دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله‌همدلته ‌تم کړه ، او وئې‌ویل « مونږ په‌ریښتونی توګه ‌او د زړه‌ د اخلاصه ‌په‌صلیب‌باندې لاس ایښې‌ دی او سوګند مو پرې کړې‌دي ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ‌ده ‌معجزه ! خدای له‌اسمانه ‌تاسې‌ته ‌سپرلی را لیږلې دي ، ستاسو دهربوه ‌په‌زړه ‌کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه ‌د غفلت او یا د ځان د په‌خنګ‌کولو کوم فکروي هغه ‌سمدستې له ‌خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خدای زوی !؟! چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له‌پاره ‌له‌اسمانه ‌څخه ‌را ښکته‌ شوی دې»

د ستړیا هغه ‌نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره ‌شوې وې له ‌منځه‌ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائي را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه ‌پورې په ‌دې اړخ باندې فکر نه‌ و کړ ې ، چې ددومره بې شمیره ‌اوښانو او آسونو څخه ‌به‌ چې دېو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ‌ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلۍ تر لاسه‌کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدېنو ته ئې خوراکي مواد لېږدول. څرنګه چې په هيواد کې دننه د دښمن د يرغل کومه خطره نه محسوسيدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. يوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته باليان هم د خيالي پادشاهانو په څير په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې ځخه په بله شپه هغه په يوه ځاې کې تم شوې و ، هلته باليان (موبي) ته وويل ، چې مونږ شپږ نارينه يو او تاسي اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډيره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عيش اوعشرت کې مشغول اوسم بيا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو ځخه يوه يوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه . او هغوی ته ووايه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کيدلاې» (موبي) په ډيرې غصې سره ورته وويل « مونږ فاحشې نه يو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څير اوسيږم. دا نجونې ستا په لاسو را نيول شوی او اختل شوی وينځې نه دي.»

« ما ته هيڅکله هم يوه شريفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » باليان په شاهانه توګه ورته وويل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارينه و په غيږو کې لوبيدلې وې. په دوی کې ئې يوه هم د مريم په څير پيغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وويل « مونږ نارينه و ته د عياشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب يوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښايست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عياشي ده ، چې هيڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عياشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې ځخه به د صليب زوال پيل شي. صليب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شيشې ماتوو تر څو صليب د ماتيدو ځخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د يوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تيرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډير خيراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو يو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي يرغلونو او کماندو عملياتو ذکر ته نه و راغلې يا خو د صليبيانو دغه يو يشت کسيزه ډله لمړني کماندويان و او يا ددې تر مخه د صلاح الدين ايوبي مجاهدېنو د شپيني عملياتو هغه لړۍ ازميښت کړې وه چې په هغې کې ډيرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملياتو په واسطه د سوډانيانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې يرغلونه کول او بيرته به خوندي ځايو ته ستنيدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بيرته و تښته» د جنګ دطريقې د برياو په کتلو سره سلطان ايوبي ، دګرندېو ، ذهينو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تيارولو حکم کړې و . او ددښمن په هيواد کې د جنګيدونکو جاسوسانو د ليږلو د پلان د تيارولو حکم ئې هم کړې و . خو صليبيانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپېني او غلچکی عملیاتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې یرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کیدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ویرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تیرې شوې وې او د همدې سیمې څخه تیرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زیاتو اقداماتو له پاره اړتیا نه لیدل کیده.

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځای جوړ کړې و. ددې ځای څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډیر سترګوابن متوجه و. صلیبي قومندان خپله ډله په یوه تیټ ځای کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و وینې چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندویان دي او څه ډول خطر او ګوابن هلته شتون لري. بیا هغوی د شپې د یرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر یو سړی د خپل ځان د ځارولو له پاره تیار و .

دنیمائي شپې څخه ډیر دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د لیدلو له پاره تللي و ، بیرته راستانه شول. هغوی وویل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دي چې په یوه ځای کې سره ویده شوی دي ، آسونه په یو بل ځای کې تبیله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ویشل شوی اوپراته دي ،په سامان کې ډیرې زیاتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هیڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډیر ښه مالومات و، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالومیده.

د قافلې خلک په ډیر درانده خوب ویده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څیرول. صلیبي ګوریلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زیاتو اوښ ورونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګي پرانستل هم شوی په دې نه پوهیدل چې څه کیږي. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. یرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ویرولو له پاره چغې سورې پیل کړې. ویده هم لکه د لیونو په خیر په ویره کې را پورته شول. اوښان هم و تریدل او را پورته شول ، صلیبیانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پیل کړه ، ډیر لږ شمیر تري و تښتیدل. صلیبي قومندان چغې کړې او وئې ویل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې یوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګیډو کې خنجرونه او توري ور ننویستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فریاد کولو شپه په لړزیدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو، او نهه اوښان ئې سره رابیل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډیر ویرونکې و. بې شمیره لاشونه خواره واره پراته و. ډیر اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکیدلې پرتې وې، ټول لس واړه آسونه غایب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کیده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلۍ وسایل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډیره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقیب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېر لږ نه و ، د بالیان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښایسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له یاده ویستلې و ، (موبي) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کېده ښه نه برېښي ، څومره ژر چې کیداې شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب دپایښت له پاره ما استعمالوې .» د بالیان احساسات سوکه سوکه را بیدا ریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم.»

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدین ایوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « «نه دصلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خو د هر څه دمخه زه یو سوډاني هم یم »

«زه تر ټولو دمخه صلیبي یم » (موبي) ورته وویل « عیسائې یم او د هغه وروسته د هغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښایم ، نوبیا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوډانیتوب څخه وروسته ځان پیرو ګڼې، له یاده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لونې دپردیو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائې ، » بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو . او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د یوه مسلمان د ایمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات څیز نه دې» نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ایمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پرزیدلې پریږدم. زه اوس تا د یوې سترې رڼا په لور بیایم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترګو کیږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» بالیان ورته وویل.

«ګوره بالیان !» (موبي) ورته وویل « میړه او بیا جنګی میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې. ددومره ورځو را هیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» بالیان وویل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترګو کیږي.»....(موبي) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبي زما دښمن کیداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کیداې نه شم چې صلاح الدین ایوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه ځاریدو ته تیار یم. د هغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدين ايوبي ترمخ وسلې اینبولو ته هم تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلې چې شراب لږ څښه ، »(موبي) ورته وویل « له یوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او وینې پاته کیدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی دې ، تا دا هم هیر کړې دې چې زه ستا ښځه یم.»

«زه د یوې صلیبي فاحشې خاوند کیداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه ورته وویل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بندیان دي دوی بیرته قاهرې ته یوځئ ،»

«قاهرې ته !» یوې نجلۍ په حیرانتیا سره ترې وپو ښتل « ته او س قاهرې ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته وویل « قاهره ، په دې کې د حیرانیدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چیرته به ځو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ »

(۳۱)*****

په دښتو کې د اوښ سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوریدل کیږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډیر کم اواز هم نه ترې را پورته کیږي ، هغه وخت چې بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم ونشو چې په یوه اوښ سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په سر ولاړ دي او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې ځاري ، دا د صلیبي کماندو د ډلې یو سړی و. ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړی و. هغوی د بالیان د تم ځاې څخه لږ څه اخوا دبره جوړه کړې وه. د هغوی په وهم و ګمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نیم میل لرې دې. هغه د فوځي پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوښانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چیرې چې ورته کوم خطر او یا د کار څه خبره پیدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راورې. ددې کار له پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سیمه د پراو اچولو او تم کیده له پاره ډیره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کیداې شي دلته بل چا هم تم ځاې جوړ کړې او دېره ئې اچولې وي.

یو اوښ سپور ته ړنا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا یو کوچنې مشال و چې د بالیان په تم ځاې کی روښانه شوی و. اوښ سپور مخته راغې نو د یوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوښ سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول. په دغه تیاره غونې ړنا کې نجونې هغه ته تر سترګو شوې چې د بالیان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې یوه بله نجلۍ د یوه سړي سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختبیله شوی و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صلیبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په ځغاسته کړ. د اوښ له پاره نیم میل فاصله هیڅ شي هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زیرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان يوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوبن سپور څخه ئې تفصيلات و غوښتل او فوځيانو ته ئې د پيدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبريدو خطر را پيښيده ... کله چې دا ډله دباليان تم ځاي ته ورسيده نو هغه وخت باليان حکم کړې و چې يوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حيران و او د باليان په لور ئې کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبرې پيل کړې او په دې ترتيب وخت له لاسه ووت. باليان په ډيره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه يې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بيرته قاهرې ته ستنيدو کې عافيت او مصلحت دي.

نجونو په ډيره انديښنه هغه ته کتل ، دباليان خلکو په آسونو باندې زينونه کښيښول او نجونې ئې و نيولې ، يو ناڅاپه پرې افت را پريوت ، باليان په لوړ اواز سره بيا بيا وويل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بيرته وړو . » هغه دغه يرغل کونکي د سلطان ايوبي مجاهدين ګڼل ، خو يو خنجر دهغه په زړه کې ور کښيوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زياتو وګړو د ناڅاپي يرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې يو ځل بيا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره يوړې ، هغوی کماندو ډله و پيژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاي په چاپيريال کې په ګر ځيدل را ګرځيدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ايوبي له اړخه را ليږل شوی سپاره دهغې ځاي څخه ، چې بنديانې نجونې د باليان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډير لرې وو. هغوی د شپې هم مزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقيب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربنود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په ياد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته يوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، يو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د رابن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا څيرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګيدړانو او نورو حيواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا څيرونکي و تښتيدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاي ته يوړ د کومه ځايه چې هغه دخپلې تيښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کيدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو ليدل او تعقيبول هم ګران کار و . د وخت د ضايع کيدو او د بې لارې کيدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صليبيانو ډله په خپل تم ځاي کې ويښه ناسته وه ، ډير زيات خوښ و ، قومندان پريکړه کړې وه چې د سهار په تياره کې به د روم د بحيرې په لور خوځيږي ، په دغه وخت کې «ميګنانااماريوس» وويل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدين ايوبي وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وويل چې دا هغه وخت شونې وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائي ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډير لرې يو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هيڅ شې نه شې ختمولاې» "ميګنانا ماريوس» وويل « ما د صلاح الدين ايوبي د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او يوي نجلۍ اړتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « ټول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيچا دحکم تابع نه يم» ميګنا ناماريوس ورته وويل » « تاسې ټول د خداې د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."ميګنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماريوس) ورته وويل « زه د خدای يو بې لارې انسان يم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د ډېرش کالو له پاره ورغورځولې وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې د يسوع مسيح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم او دخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګيډه لا تراوسه پورې هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډېر شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دې ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشي کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چېرته ليږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دسترې رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خدای خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پورې وهلو او ټيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، د يسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل « ايا د ا دخداې کور نه دې .؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چېرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بيان کړه ، زه به خداې ته ووايم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شې کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وويستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چپتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوی ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادري ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کورته ولاړم نو رندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړ وم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او ددرياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لړې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوی په کوم کې چې زما خور بندی کړل شوی وه ، زه ډير ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پورې ته يوړم اوپه يوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوی زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوی يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړی دی او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بنديخانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږي خو زه انسان نه يم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحيواناتو په څير کار اخلي او دشپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه رنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچيانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څيرساتلم اوهيڅوک ئې را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتوني يم که خداې ، ځکه اوريدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولي يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچيانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي..... زه پوره پنځه کاله په همدې اندېښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ريښتوني وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي دهغه ظالم عیسائي د لاسو څخه را ته ازاده کړي. بیا فوځي افسرانو وویل چې د یو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دي نو زه ددي کار په اهمیت پوه شوم او خپل ځان مي ورته را مخکښې کړ. خو شرط مي ورته دا کښیښود چي ماته دومره رقم راکړئ چي زه ئې خپلي کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وویل که چېرې د سمند څخه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنیو ته به دومره زیات رقم ورکړل شي چې دټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کیږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ویل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه څخه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوی ده خو مونږ دړي واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چي مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقیقت کې دخپلي کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلي دي د بندي خانې څخه د وتلو تر مخه یو پادري مونږته وویل ، چي دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښنلو سبب کیږي. او د مسلمانانو د بند څخه د عیسائي نجونو ازادول خو تاسو نیغ جنت ته بیائي .ما د پادري څخه و پو ښتل ، چي خداې چیرې دي ؟ هغه چي کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ور نه و.ما په صلیب باندي لاس کښیښود او سوګند مې یاد کړ ، مونږ ئي بهر را وویستو ، زه ئي خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډیر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړین بریښي ، زه غواړم وو ینم چي زما خداې چیرې دي ، ایا د یوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر ستر ګو شي.»

«ته لیوني ئې ، لیوني !» قومندان ورته وویل «تا چي څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډیرې ښې خبرې وکړې» دهغه یو ملګري وویل ، « زه به له هغه سره یو ځاي کیږم»

«ماته اوس د یوي نجلۍ اړتیا ده» "میګنا ناماریوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ویل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل یم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدین ایوبي پورې نه شم رسیدلې ، د هغه وخته چي زه دلته راغلي یم په همدې فکر کې ډوب یم چي زه به دصلاح الدین ایوبي سره څنګه په یوه ځانته ځاي کې ووینم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ویل « زه له ده سره تللو ته تیاره یم»

«مونږ خو تاسو په ډیره ستونزمنه توګه دهغوی څخه ازاد کړي یاست (موبي) !» قومندان ورته وویل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل را په غاړه دي،قومندان صیب ! (موبي) ورته وویل « زه د صلاح الدین ایوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ورننوتلې شم ، ماته معلوم دي چي د یوه مسلمان رتبه چي څومره لوړه وي همغوره ډیرهغوی د ښکلو نجونولیواله او زړه بایلیدونکې اوسي ، صلاح الدین ایوبي ته به دا احساس هم و نه شي چي هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ ویني.»

د ډیر زیات بحث او تکرار نه وروسته "میګنا ناماریوس» د خپل یو ملګري او (موبي) سره یو ځاي د خپلې ډلي رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوي وکړې او خداې پاماني ئې ورته وویله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په یوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سړي کیناستل. دهغې سره دمصر سګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» زیره هم را اوږده شوی وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالې را ښکاره شو ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کیده چې دا اروپائي دي ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو خنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کیده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایتالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبي) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړي چې له دوی سره یو ځای تللې و هم د مصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبي) د لارې په ښکته پورته ښه پو هیده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سرئې د لوپټې په څیر په یوه ځادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په رڼائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډیرو آسونو د پښو نښې لیدل کیدې چې پټیداې نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډیر ګړندې و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جارې و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډیره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځاې کې تم شوی و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بیا و خوځیدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رڼائې کې د هغوی پسې و خوځیده.

"میګنانا ماریوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ور نژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډیر وخت و چې هغوی ته د انسانانو لاشونه تر سترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډیر وخت نه دې تیر شوی. که چیرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځاې څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی هم داسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. دهغې ځاي څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و درېدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه تر سترګو کيدل ، په يوه ځاي کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته دشپې يو شمير خلک تم شوي دي ، اسونه ئې هم همدلته ترلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په يوه ځاي کې ارام ورکړ. اوبه ئې ورکړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوې وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ويل چې آسونه لږ مخته روان دي چې شميره ئې نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې ، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو. يو کس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې ، هغه سړې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په يوې غونډۍ باندې ورپورته شو. د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته را غې ، هغه دهماغه ځاي څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاي ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفيان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئې ځاي په ځاي کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنيدو اوازونه را تلل ، صليبيانو همله شتون درلود. دا هغه ځاي و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ همله ترلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول او په کشتۍ کې سپريدل ، کشتۍ ډيرهستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ايښي و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو. دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندې و نيسي ، ډيروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو نښې و ګرځيدل. هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشې ويشتونکو په کشتۍ باندې غشې ور ويشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و درېد. او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ،غشې د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندي نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پيل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډيو سره به ئې د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه ، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونيوله ، وئې کتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللې او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشې لګيدلې دي.

کشتۍ ئې هملته بيرته وترله ، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه . په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل . (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو . هغه (موبې) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبې) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وې ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبې) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده . او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلي له پاره زراعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبې).(موبې) نه یواځې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصرې او عربي مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکنځه پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وې ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوځولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وې.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبې) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ډیره توره سینه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه ماموليي چوغه وا غوسته او په سرئې یو ماموليي رومال او لونګۍ و تړله ، (موبې) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوې و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین وېښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائي هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلي ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلي.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولي و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي ، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه ، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کرکیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کار نه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلي و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پور داهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و همّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته ور لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، میني اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دي اسعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغېز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوي و. د ساتونکو او اوبن ورونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې دناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پيښو دا ډاګيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغل کونکي شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاې د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دي. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي يرغلکونکي او نجونې په هماغه وخت کی له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوريدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سيمه کې د ګشت له پاره تير ماښام استولې وې او د اينټيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه انديښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينګښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته انديښنه وه چې د مسلمانو توره د مسلمان په څټ سپره وه. دايمان پلورنکو ليلام لګيدلې دي ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خو هيڅکله ئې هم په دې هکله انديښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دي ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټيليجنس وګړي موجود و. او پخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډېر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که بيغمبر نه ګڼانه نو خپل پير او مرشد خو ئې ضرور ګڼه.

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لاربښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "ميګنا ناماريوس" او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملګري و نيولې ، (موبي) قومندان ته وويلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره ووينې ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وې ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبي) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم ..... د ليدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو.»

علي بن سفيان بهر ګرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبي) وکتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليکم وويل ، نو (موبي) ورته وعليکم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره ووينې ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وويل چې دا زما پلار دي ، کوڼ او ګونګ دي ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډېر زيات مصروف دي ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایاست کیداي شي چې ستاسې کار د سلطان سره د لیدني پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شکایتونو له پاره وخت نه شي ویستلاي ، اړونده څانګه پخپله شکایت اوري او رفع کوي ئي.»

«ایا سلطان ایوبي د اسلام د یوي مظلومې لور د فریاد د اوریدو له پاره هم وخت نه شي ویستلاي ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ویل غواړم نو زه به ئې همغه ته وایم.»

«ماته د ویلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ کتلي » علي بن سفیان ورته وویل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فریاد ور ورسوم ، که هغه اړین وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفیان هغوی دواړه دننه خپلې دکار خونې ته یوړل.

(موبي) د شمالې سیمو د یوه کلي نوم واخست او وئې ویل « دوه کاله کیږي چې سوډاني فوځ د هغه ځایه څخه تیر شوی دي ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ د کتلو له پاره بیرون را وتلې وم ، یو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغي او زما د نوم پوښتنه ئې وکړه ، کله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا کړ او په غوږ کې ئې ورته څه وویل ، یو چا قومندان ته وویل چې دا ګونګې او کوڼ هم دي ، قومندان چغې کړې ، د ماښام وروسته څلور کسه سوډاني فوځیان زمونږ کورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته کړم او قومندان ته ئې ور حواله کړم. د هغه قومندان نوم بالیان دي ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم کې ئې و ساتلم ، د هغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وویل چې له ماسره واده وکړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه کړې وم. دوه کاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، کله چې سوډاني فوځ بغاوت وکړ نو بالیان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او که مړ. ستاسې فوځ د هغې کورته راغې او وئې ویل چې تاسې ټولې نجونې ازادې یاست.....

زه خپل کورته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده کړي نو ټولو زما د واده څخه انکار وکړ. ویل ئې چې دا د حرم څنډل شوی وینځه ده ، هلته د خلکوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دي ، مونږ په سراي کې اوسو ، اوریدلي مې دي چې سلطان سوډانیانو ته زمکې اوکورونه ورکوي ، زه اوس د بالیان وینځه او یا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلي یم چې ماته هم ځمکه اوکور را کړئ تر څو زه د هغې ځاي څخه کوچ وکړم او دلته میشت شم او که نه زه به ځان ووژنم اویا به له کوره و تښتم او د فاحشو په ډله کې به ورګډه شم.»

« که چیرې تاسې ته ځمکه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبیا تاسې د سلطان د کتلو څه اړتیا لرئ؟»علي بن سفیان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وویل «بیا به هم د کتلو اړتیا وي ، دې ته تاسو عقیدت او احترام هم ویلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووایم چې د هغې په سلطنت کې ښځه د لوبو یوه اله ګرځیدلې ده ، د شتمنو او حاکمانو په کورنیو کې دواده رواج له منځه تللې دي ، د خداي له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وکړئ او خوندي ئې کړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سکون پیدا شي.»

(ماریوس) ددې ټولو خبرو په جریان کې داسې چپ ناست ولکه دهغې په غوږو چې هیڅ خبره نه وي لګیدلې. علي بن سفیان (موبي) ته وویل چې سلطان په یوي غونډه کې ناست دي د هغې غونډې دخلاصیدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وکړو. هغه د ډیر څنډ وروسته راغي او وئې ویل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغي. هغه دسلطان ایوبي کمرې ته ورغي او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئي وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښووله ، کمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وکتل ، هغوی غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه کړي.

*****(۳۵)

په کمره کې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګی او کوڼ پيدا شوی دی ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دی» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشکايت واورید ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوي وي چې له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائې، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړې خو زه يوه ميره ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوی وي....» او بيائې په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسې خبرې کولو جرأت نه شم کولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې کوم چې که چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده کولې نو په خپل حرم کې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې کولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکې څخه پلان شوې وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده کړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لکه چې دې وائې چې زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کې هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کې ئې پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکې واوسم ، » ددې خبرې په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ. او سکه ئې لاندې و غورځوله ، کله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بېرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډېره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوکه ئې د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږې ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئې هم وکړ نو بيا به له دې ځايه ستاسې ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوې ، هغې په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چې ووائې چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وکړې؟ ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې کړې دی.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،«ایا تا دومره ژر ددې ځای د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته وواېه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږدوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چیرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خدای را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږي چې یو ځل مي کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دي ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خدای داسې ناقصه ذهن ورکړې دي چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلي یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دي هغه ستاسې نوکر نه دي ، هغه مو نیولي دي.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لوري ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دي او یو نوکر هم ورسره دي . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پنې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې دریږ واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دي اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ور و ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سيمې څخه ځانونه ويستلې او د بناره به لرې تللې وي ، او دا هم کيداې شي چې دا خلک تا ددومره ښايسته نجلۍ په فکر کې کړې او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ايوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ويل « هغوی مه نيسئ ، ترمائې يوځل را ورسوئ»

علي بن سفيان هغوی دننه ور وليږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و دريد ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وويل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره يو ځاې تبيله کړئ ، زينونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نيسئ . تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"ميګنانا ماريوس» ملګرې و نيول شو .دهغه څخه يو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ايوبي کمرې ته ور ننويستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دبوې سکې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سکې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلې و.

صلاح الدين ايوبي نجلۍ ته وويلې « چې دې ته ووايه چې زما روح د صليبيانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهؐ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماريوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وويل ، (موبي) سلطان ايوبي ته وويل چې «دا وائې چې ايا ستا خداې څه بل څوک دې ؟ او ايا مسلمانان هم خداې مني ؟»

«دې ته ووايه چې مسلمانان پر هغه خداې عقيده او باور لرې چې ريښتوني دې او دريښتوني عقيدې خلک خوښوي» سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي ياست؟... زما رب ! که چيرې ستاسې خداې ريښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه يوه توره راوويستله ، اوځو نور شيان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شيان ستاسې دې ، دا ستاسو سره يو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، ليکن ستاسو څخه مخته ماته رارسيدلې دې ،»

(ماريوس) د حيرانتيا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حيرانتيا نه بوتي را وتلې وي ، څومره خبرې چې کيدې د (موبي) له لارې کيدلې ، (ماريوس) په خبرو پيل وکړ خو يواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هيده ،د خداې په اړوند دخبرو اوريدو سره هغه وويل «دا سړې د ريښتوني عقيدې خاوند بريښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې .دې ته ووايه ستا په سينه کې يو خداې دې هغه ماته را وښيه ، زه غواړم هغه خداې ووينم کوم چې ده ته داښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نيت راغلي دې.»

دسلطان ايوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چيرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلاروکې دې . هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پيل کړې . په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکی له دي چې سلطان زما سر له تني پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوند قصې کولو مهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندانانته په هغه دښته کې اورولې وه ، تکې په ټکي ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسي د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداي نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداي ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خدای یو ځرک یوځل را وښایاست، زما خدا ي زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې ړنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاي کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چې دهغې ځاي په څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي.ماته هغه ریښتوني خداي را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداي په لاس کې دي ، که چیرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسي زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتوني خدای در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتوني خداي باندې عقیده پیدا کول وي. او که نه خداي به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتوني خداي تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خدای دي او یا داچې خدای ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خدای را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځای کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلي انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښبلاي ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګرې هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ورننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځاېه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګې دوه تښتې پرتې وې پر هغوی سپين ځادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي ځادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګرې لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او ورووسته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل، «ما نه شوکولاې دا وبښم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، اللهّٰ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه !» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيڅوا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چيرې دی.

(۳۲)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن........(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوې اړخه د شګلوړه غونډيو اود نورو دريو اړخونو څخه ان تر أفقه پورې شګو پوخلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د ځلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولېده ، د خلکو ګڼې ګونې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ورزيات کړې و . سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصرې فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګې کمالونو به ښوول کيږي. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځې خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو دا چې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړې اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځې اړخه سلطان کمزورې ګڼې دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر وررسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاې ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن بريښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و . سلطان په ډيره خوښۍ هغه ته ويلي و « چې که چيرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږې نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«دروندە اميره !»علي بن سفيان ورته وويل« زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان راننوتې وي د کليو او باندېو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالې لري چې عيسائې ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هیږم علي !» سلطان ورته وویل« خو ته پوهیږې چې ما ددې میلې اوسیل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زیرکه ، هوښیاره او فعاله کړې.»

«زه ددې میلې په هکله خوښ یم» علي بن سفیان ورته وویل « دا میله ډیره زیاته اړینه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زیاتولو په خاطر تاته نه ده ویلې ، یواځې دا خبر مې درکړې چې دا میله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځایونه جوړ شوی چې ټوله شپه د ننداړچیانو څخه ډک وي. د ننداړچیانو او سیلانیانو ډیروئي د ښهر څخه دباندې خیمې درولي دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خیمې هم شتون لري. سبا د میلې ورځ ده ، خو نځونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د ننداړچیانو شتمنۍ لوټ کړې دي.»

«کله چې میله پای ته ورسیږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره یو ځای له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وویل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بندیز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډیر خراب دي ، جواري او عصمت پلورنه په یوه یا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللای ، اوس هم ماته د لا زیاتو ننداړچیانو او سیلانیانو اړتیا ده. زه باید فوځ تیار کړم او علي ! ته پوهیږې ، چې مونږ ته د ډیر زیات فوځ اړتیا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپینوالي هم کړې دي.»

«ما ونه شو کولای تا د هغې سپینوالي څخه منه کړم ، درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل « زما استخباراتي سترګو ویل چې په هغو مشرانو کې ترنیمائي ډیر زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډیر ښه پو هیږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځای کې ووینې ، اوپاته نور هم د سوډانیانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هریوه ترشا دخپلې شبکې یو یو کس مؤظف کړې دي ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړوړو او کړچار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ایا د کوم یوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسیدلې ده؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

«نه» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، « یواځې دا یوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حیثیتونه له یاده ویستلي او د شپې هغه مشکوکو خیمو او ځایو ته ورځي چې موقتي قحبه ځایونه او نڅاځایونه ګرځیدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نځونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم وربللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتیو په شاوخوا کې را ځرخیږي چې لس ورځې مخته د روم د بحیرې په ساحل کې تر سترګو شوی وې.»

« ایا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ایوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحیرې څخه فوځ بیرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړیو ځایو کې دوه دوه کسان همل‌ته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفیان د ماهي نیونکو او کوچیانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاي غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاې. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځاېه څخه ، چيرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځي ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوې دي. داسې بريښي چې هغوی د شپې هلته راغلي وې.

د هغوی د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاي په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوې هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګنديده چې دا د مصر د ماهې نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په سترګو نه شول. هغوی قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوې دي، د علي بن سفيان له پاره دا شونې نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوې دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل «مونږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسيږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځايه پورې شکمن يم چې د نندارچيانو سره به صليبی جاسوسان هم ميلې ته راغلي وې ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوی را نيونکې خلک د معمولې حثيت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامی يوشمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسي شبکې روزل شوی نجونې هم ورګډې وې.»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باورې نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ځارکښې او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوي وګړې ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوې چې د مصر په اړوند هغوی څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار هملته راوړي. ځکه هغوی لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرا او رئيسان په شرابو کې ډوب کړې و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې. خوکله چې صلاح الدين ايوبي دهغوی ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاي غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوی څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بندیانو په خیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنګي بندیان شهیدا ن کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندي هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزورې وه. ددې یو علت دا هم کیداې شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللي و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و. ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنګي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلي و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدایؑ او د هغې د رسول ص د نظام پولي تر لرې لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وویل « درونده امیره ! زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته ګواښ د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غوارې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ایمان کلک وي نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بریالي کیداې. دمیلې د ننداړچیانو تر منځ چې کومې نڅونکې نجونې تر سترګو کیږې دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دې چې دیو شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندي ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسي ته د هغوخلکو رازونه وائي چې دلته ئې را استولي دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلي سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دننداړچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړي آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاس کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکي څوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول ، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د ننداړچيانو د هجوم څخه پورته او اعلې و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړ چيانو تر منځ چيتيا او دفوځې ډلې رعب را پيدا کړ.

ننداړچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور ننداړچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره ننداړ چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وي ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکي معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهغه سره وي ، دهغه عمر نژدې ځلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مغ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې اوښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلې و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د ننداړچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښان ئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپړکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطي پرتې وي. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښي یا کیڼ لوري ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د ننداري له پاره ناست و. خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلومیده.

البرق په خپل ځنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل ځنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و. کیداې شې په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وریښمین نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وې ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښي او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، بیواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګې تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستړې ستړې تیږې ، یو ډول ختین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و ، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم اچول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښي غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکې غشي وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د نندار چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښي ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پياده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئي ځاي و نيو ،ميدان خالي شو ، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد ، دهغه په يو لاس کي د آس قيضه او په بل لاس کي ئي د اوبن رسۍ وه. اوبن هم د آس د منډي سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کي آس سپور په خپل آس و دريد ،او د آس قيضه ئي پريښوده ، او ټوپ ئي کړ د اوبن په شا کښيناست. اوبيا ئي دهغي ځخه لاندي پر ځمکه ور ټوپ کړ. ځوقدمه ئي د اوبن او آس سره منډه ووهله اوبيا ئي ورټوپ کړ او په آس سپور شو ، د آس او اوبن په منډه کي هيڅ توپير نه تر سترګو کيده. يو ځل بيا هغه دآس د شا ځخه د اوبن شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ ځه ښي لوري ته ښکته شو دهغي دخولي او د نجلۍ د سر تر منځ دوه دري انچه فاصله پاته شوي وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرميدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدي حال کي و کتل. دهغه په هغي زړي ټنډي باندي غونجي نوري هم زياتي شوي.

يو ناځاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوی لوښي چي د آسونو په ګاډيو کي بار شوي و ، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدا ن کي را پريوتل، لوښي به مات شو او تيل به تري هر لوري ته و شيندل شول لږو ډير سل داسي لوښي ميدان کي را پريوتل او دهغوی ځخه را وتلي ماده به نژدي په سل متره مربع ځمکه کي خپره شوی وي ، په يوي غونډۍ باندي شپږ کسه غشي ويشتونکي را پيدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وويشتل او په هغه ماده باندي، چي د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولګيد ، دغشو د ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله و ګرځيده ، چي لوړوالي ئي د اس تر ګيډي پوري او خپور والي ئي نژدي سل مترو ته رسيده. په همدي وخت کي ځلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئي د آسونو دځغاستي چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کي ور ننوتل ، نندارچيان حيران و چي هغوی به ټول په اور کي لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کي هماغسي په ځغاسته تر سترګو کيدل ، اخر هغوی ټول د اور ځخه سلامت ووتل. ننداره چيانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووايه ، دننداره چيانو شور او ځوږ دومره زيات وو چي تابه ويل آسمان چوي هلته ددوو سپرو په ښهاور لړيدلي و. دواړه د ځغليدونکو آسونو ځخه په شګو کي را پريوتل او لږ ځه په دي شګو کي ور غښتل ،او په دي ترتيب ئي د خپلو ښهاور مر کړ.

البرق د دي ټولي شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو ځخه سترګي اړولي وي او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغي لوري ته کتل او د لړي مسکا وروسته به ئي د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چي ولي د هغه ځاېه ځخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کي تر سترګو لاندي ځاره. البرق ته دا معلومه وه چي نجلۍ د همغه زوړ سره راغلي وه. هغه د نجلۍ ځخه و پوښتل « ستا پلار چيري ولاړ.»

«دا زما پلار نه دي» نجلۍ ځواب ورکړ « زما ميړه دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دی او که ستا په خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډېر نرم اواز ئې وویل « زه ددغه بوډا ښځه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه ښځه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وي کتلي هغوی یواځې سوډانې فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په خیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شي او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې ښځه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډېره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوني اود میلې د شور و غوغا ښځه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ ښځه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستې ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،...... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په خیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځي. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چي هغه به ئي دهغه بوډا ښځه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په خير په دبدبه کي را بيرون کيده ، خو په دي شپه هغه د غله په خير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئي وکتل ، اوپه يوه لوري باندي روان شو. د قاهري ښارکي چپه چپتياوه، د فوځي ميلي د پايي ته د رسيدو څخه دوه ورځي تيري شوي وي. د بيرون څخه را غلي ننداړچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوي و، د علي بن سفيان شبکي اوس په دي کي مصروف وي چي په ډاګه کړي چي د بهر څخه راغلي څومره شمير نجوني او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کي شتون لري ، دميلي موخي پوره شوي وي ، يواځي په دوه ورځو کي ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کي اخستل شوي و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بيرون ولاړ ، او دهغي کنډري په لور روان و چېري چي ئي د نجلۍ سره دکتلو وعده کړي وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چي هغه دهغه زاړه وکړي اخستل شوی وينځه او دهغي تر ځارني لاندي بندی ده. خو بيا هم البرق په دي هيله هلته ور روان و چي نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئي يو خنجر هم له ځانه سره اخستي و .

ښځه په خپله داسي يو جادو دي چي که چېري يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيڅا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداي پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړي و. خو اوس دهغه څخه يو ناپوهه زلمي جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کي يوه سيوري تر سترګو شو. دا سيوري د سر نه تر پښو پوري په څادر کي پټ و او د کنډري په تورتم کي ورجذب شوي و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډري ته ئي ځان ور ورساوه. د لويدلي ديوال د لاري هغه دننه ورننوت ، مختهٔ ئي يوه تياره خونه راغله ، د چت څخه د کومی ستري الوتونکي د وزرنو پړپړاړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا څاپه ئي پرمخ باندي يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددي سره يوځاي ئي د «چي چي» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسي و پوهيده چي دا کوم لويي الوتونکي مونږک (شو پرک) دي. چي دهغي پنجو ددي خوله شکولي وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يي ځان د خوني څخه بيرون وويست. مخکي يي حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چي يوه اخستل شوی نجلۍ چي تل تر ځارني لاندي وي څنګه کولاي شي دي کنډر ته راشي ، خو په برنډي کي د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچي دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوويست او په لاس کي ئي و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ويرونکي غونديږو. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولي و. او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوږ سرې پلورل شوی ده.

«ته راغلي ئې؟» هغه د اصفي اواز وارید. هغه دبرنډې څخه په منډه را غله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وي ویل «ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابیدار نه شي»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولی؟» البرق ترې و پوښتل.

«ما کله څوک نه دي وژلي.» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردي سړي سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکي کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلې ئې ډیر روښې او تیزې وي، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګاني دي؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دې؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غریده، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انګړ روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د ورو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغې، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وایم، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځای کړې او ورته ئې وویل، « د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ترپ ترپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورتوپ کړ او برچې ئې و نیولې، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ، مخته راشئ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تنبتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د يرغل کولو پر ځاې يواځې خپل ځايونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډېره اسانۍ سره له منځه يوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلينج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کيده ، البرق په يوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په يوه توپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هيڅ دي ، زوړ سړې يوي ډډې ته ولاړ دي او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې بريد وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پريوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وارکولو هڅې کولې ، خو ډيره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی يو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تيغ وهلو کمال هم و نبوده ، خو البرق او آصفې ته معمولي زخم هم پيدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګريدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وويل « صبر وکړئ»--او جنګ و دريد .

زه نه غواړم چې داسې يوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وويل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته يوسم هم ، نو ويريږم چې مابه ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قيمت درکړم » البرق ورته وويل «وايه ، تا دا په څومره را نيولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ويل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مينه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګيده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجويانو د نسل څخه ده ، زه يو تاجر او سودا ګر يم ،او داستاپه خير د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاريږي. دريم علت ئې دادې چې ته د سلطان ايوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مريد يم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل اوهغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو !دوی ځانته پريږدئ .» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډيرې حيرانتيا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښويده ، هغه نه پوهيده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فريب و ګڼه ، هغه ته دا ګوانښ تر سترګو کيده چې دا خلک به لاره کې کمين نيسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپيره و کتل اود ګرنډبو ګرنډبو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واوريد سمدستي به دريده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تياره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دريده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورځخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سيني سره يوځاې کړه. هغه دومره زيات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاې. نجلۍ هغه بې پیسو او بې قیمته اخیستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم لیونتوب سره دهغه سره مینه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقیقت کې هغه د نجلۍ په ښایست باندې ځاریده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفي په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کیدې نو دکور ښځې هیڅ حیثیت نه درلود، په یوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارینه د خپل ځان حق ګڼله، خو د شتمنیو خاوندانو به د څلورو ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښایسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د یوه سړي ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښایسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څیر وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره یوځاې کورته را ننویستله، نو د کور ټول لوي او واړه بیده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل میړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصیبت را پریوتي دي. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښایسته میړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږ څه بار کم شوی و. د البرق حیثیت داسې و چې هغه داسې یوه ښځه او یا یوه وینځه له ځانه سره ساتلاې شوه.

صلاح الدین ایوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي، هغه غوښتل چې دیوه خاوند او یوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امیر او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي، ځکه دهغوی هر یوه ئې څو څو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې، د ښځو اختستونکي هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې لیلام کیدلې، د ښځو د تبنتولو پیښې به را منځ ته کیدې. خلک به پرې وژل کیدل، او وینې به په کې تویدې، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پایلې وې چې عیسایانو او یهودیانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ایوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې یو وخت همدا ښځې د نارینه و سره اوږه په اوږه د کفار و پر خلاف جنګیدلې او په جهاد کې د نارینه و له پاره نیمائي ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارینه و د تفریح او عیاشۍ وسیله ګرځیدلې دي، ددې زیان یواځې دا نه شو چې د ولس نیمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې یوه نشه اې توکي جوړ شو چې د ولس اوقوم نارینتوب ئې له منځه یوړ.

سلطان ایوبي غوښتل د ښځو عظمت او ستروالې بیرته په ځاې کړي. هغه یو پلان تر لاس لاندې و نیو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل، ددې امر لاندې حرم سرایونه هم خالي کیداې شو خوداسې احکام هغه وخت نافذولې شول چې د سلطنت خلافت یا امارت دهغه په لاس کې وي. دا ډیره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې د پردېو پر ځاې د خپلو شمیر ډیر زیات و. او هغه په دې پوهیده چې په قوم کې د ایمان پلورونکو شمیره ورځ په ورځ زیاتیږي. هغه په دې نه پوهیده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ د هغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوى نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او د همغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقريرکونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې د خلکو دومره سترى ټولنې ته خپله وينا کول اړين و ګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دې ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانوته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوى د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلورې......سلطان ايوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پيدا کړل . او د همغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوى ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې د هغوى د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

دسلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زيادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوى کې شتون درلود خو دومره زيات نه. د فوځي ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهي به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و ، که چېرې دا زيان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوى فوځيانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خداى څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زيادښت راته .

يوه شپه يو سپاهي و نيول شو. هغه د کومه ځايه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل. خو دا سپاهي نيغ په نيغه را روان و. ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهي ودريد او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې وکتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ دهغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټې کښېښولي خو هغه ژوندي پاته نه شو . د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګري سپاهي وژلي ،او د هغه لاش ئي د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يوازې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګري ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څيړنو و ښوولی ، چې هغوی د سپاهيانو تر منځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچي ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپور د ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئي هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاي لاره او ادرس ور ښوولي و ، هلته په وررسيدو سره ئي وکتل چې د سپاهي لاش پروت دي خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښوولي چې خيمې ددې ځايه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شوني نه وه ، دسپاهي لاش ئي را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددي پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئي وويلي چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولي» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځايه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شوني ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلې ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلي ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځې ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاي دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړي را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډېره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائي مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخوني دروه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډېرښت موندلې» زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډېره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډېر زیات هیله پیداکونکي دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلي دي.دا زمونږ د بریاو لمړې پړاو دي»

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلي او په خپله هم وژل شوې دې» یوه سړې د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل« د بریاو دا بهیر ډېر سست دي ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زر کسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیر نه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشي ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی ډېلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډېره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نږدې یو کال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

دروند ه ! ته په ډېره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډېر اړین دي ، لمړې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چېرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاې شي ،» زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل« دا دې هغه سترګې–ووینئ ، ووینئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلي هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سيني رازونه كتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په كومه توګه په البرق قبضه كړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وكړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه كې راغلې دى؟» يوه ترې و پوښتل.

«هو !» زاره د نجلى په وربښمي وېښتانو لاس را ښكود او وئې ويل « ما هغه په دغه زنځيرونو كې ښكيل كړې دى. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځكه زمونږ د ټولو په يوه ځاې كې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلى و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيركتيا او استاذى سره دا ډرامه مختته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه كال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه كې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال كې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچرې هم ونه كتل ځكه مانه غوښتل چې هغوى ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حكام د ښاره بيرون ساتي ، خو كله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وكړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چاروا كو ته لاربښونه كړې چې هغوى دې په دې ميله كې د ښاريانو تر منځ كښيني او دهغوى تر منځ دې د فوځ رعب نه ،بلكه باور پيدا كړي ، ماته علي بن سفيان هيچرې هم تر ستركو نه شو ، ما دا نجلى هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر ستركو شو دهغه تر څنګ دوه كرسى خالي وي ، ما نجلى دهمغې تر څنګ په خالي چوكى كې كښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئې پلورل شوى مظلومه نجلى و ښووله ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښكلا كې را و نغاړه ، د ليدلو كتلو ځاې و ټاكل شو ، ما هغې ته وويلي چې هلته په كنډر كې به كوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلى كنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور كسانو سره هملته ناستوم. دهغې ډلې څخه دوه كسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوى هم زمونږ د ډلې وګړى دي.

دې نجلى البرق ته ثابته كړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلى باندې د تورو او نيزو حملې وكړې ، پر هغوى ئې د برچې درانه وارونه وكړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې دريښتوني حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن كې داهم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوك په كې ګريدلي هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلى دومره بهادره ده چې دبوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښكاري ، ما پرې خپله خوښې و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله كړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دى» نجلى وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاكم په دومره اسانى سره زما په جال كې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې كړې دې ، پخوا تردې هغه هيڅكله هم شراب نه وڅښلي ، لمړى ښځه ئې هم په هماغه كور كې اوسيږي ، كوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښي چې هغوی ئې ټول له ياده ويستلي وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصيل بيان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ايوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټې کې نيولي دې.»

«په دغه تيرو درې مياشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدين ايوبي ډير مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وويل « سلطان ايوبي ډير زيات فوځ روزي. دهغوی د ډلي څخه به تر نيمائې په مصر کې پريږدي. اوپاته نيمائې به د خپلې قومندي لاندې دعيسائې پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بيت المقدس باندې لګيږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خيستې دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سيمو حاکمانو يو له بله سره را نژدې کوې ، دهغوی يووالې دصليب پالونکو دومره لرې کړې دې لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټې کې اخستې دې.»

«نو ايا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلې غړې دې ؟» يوه سړې ترې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ريښتوني توګه د ايوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دې، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګڼي، ددې نجلۍ دښايست او ځوانۍ د جادو اغيز جدا شې دې. مونږ نه شو کولاې البرق دخپلو ځانو سره را يوځاې کړو. او دې ته به اړتياڅه وې ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاس کې لوبيږي»

«سلطان ايوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلې يوه غړې ترې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاړه ورته وويل « هغه غواړې د صليب په سلطنت کې د اسلام بيرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نيولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دې ، سلطان ايوبي د علي بن سفيان تر څارنې لاندې يوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتيرو يو ځانګړې لښکر تيار کړې تر څو هغوی صليبي هيوادونو ته ولیږي اوهلته ترې د څارکښۍ او تخريب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پيل کړې ده. د سلطان ايوبي منصوبې او پلانونه ډير خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي ميلې تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانيان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لاربښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ايوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتيا خپره کړئ ، اودهغې طريقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مينه ورزياته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وویل چې هغه دفوځي میلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورتنویستلو کار پیل کړې دي. او هغوی هم په ډیره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شیان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دویمه طریقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالي په شاوخوا کې پرې ایښي دي ، خو هغوی هیڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهیان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پیدا کړې دي. زاړه ورته زیاته کړه « دهغوی بریا تیره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهیان په یوه وخت د یوې ښځې خیمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و ښتل اویو بل ئې ډیر سخت زخمي کړ، یو دخیمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسیدو سره هملته و مړ....دا راپور تر سلطان ایوبي پورې ور رسیدلي دي. هغه علي بن سفیان او البرق ته حکم کړې چې د فوځیانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډیریښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وویل شول چې د آصفې اصلي نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه اواطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې یو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغیز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګیزه شوه چې د مصر په زیاتو کلیو ، باندو او ښارونو کې قحبه ځاېونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پایلې ئې را تر مخه کیږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنیو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه باید وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حیائې او بدکارې میلان را پیدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډیره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسیده ، هغوی ټول یوځای بهر ته را ونه وتل ، بهر به یو سړی ولاړ نو بل به څو دقیقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، یواځې آصفه او یو بل سړی پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په یو راز کې پرې ایښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ویلي چې هغه دویم واده هم کړې دي ، که څه هم دویم واده کول کومه د عیب خبره هم نه وه خو هغه ویریده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وایي چې دومره وخت دې د یوې ښځې سره تیر کړ او اخر دې د ځلوینښت کلنۍ په عمر کې د یوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډیره وخته پورې راز پاته نه شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپیریال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړې و. هغه ته دا خبرونه را رسیدل چې د فوځي میلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځایونه ورځ په ورځ زیاتیږي. یوه ورځ د شبکې یوه غړي علي بن سفیان ته دا راپور هم ورکړ چې په تیرو درې میاشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدین البرق دکوره ځخه، د شپې هغه وخت چې ټول په خواږه خوب پراته وي، یوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو یو سړې ورسره یوځاې کیږي، اطلاعاتي مامور وویل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دریم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره یوځاې یوه کورته ورننوته، او د څه ډیر ځنډ وروسته بیرته را ووته او دهمغه سړي سره بیرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وویل چې هغه همدا ښځه تیره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقیب لاندې و نیوله، هماغه کورته ورننوته، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په یوه ځاې کې پټ کښیناست، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او دښار په لوري رهي شول او هلته په یو ستر کور کې ورننوتل، د ډیر وخت د تیریدو وروسته دهمدې کور څخه د یو یو کس په راوتلو سره نژدې یولس کسان له هغه ځایه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د یوه سړي سره هم را ووتله، مامور هم د تیارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقیب لاندې و نیول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لوري ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې ورننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په خیر د یوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکي په هکله داسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې، خو دعلي بن سفیان لار ښوونې او احکام ډیر سخت و، هغه دخپلې شبکې، غړو، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ویلي و چې که چیرې د سلطان ایوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شې نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي، په دې هکله دې د هیڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي، هر چیرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي، که څه هم ډیر معمولي او لږ وي باید علي بن سفیان ته ئې تفصیل ورکړل شي، دا د جاسوسي روزنې د سبق یوه برخه وه ځکه د څارکښۍ دشبکې بریالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ، چې ډیر خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي، تر لاسه کیږي.

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و، هغه د علي بن سفیان له پاره ډیر ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډیره ښه پیژندله، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چیرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د یوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډیر فکر وکړ، هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چیرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پیدا کیده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سیلاب راغلې دې، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لویدلې وي؟ دهغه په ذهن کې یو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته و استوله تر څو هغوی ته ووایي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځیده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فریاد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده؟ هغه ځواب واورید چې دا زما لور نه ده ، دا زما د میړه دویمه ښځه ده ،درې میاشتې کیږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه. د هغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې د شپې دکوره وتونکې د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاې کې ځانته ووینې. خو البرق باید په دې خبره پوه نه شي. هغه ورته په پیغام کې دا هم ویلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندې ور سره غږیږي. علي ، دالبرق د دفترې مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځاې او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته دزړه له کومې ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دی ، ښځې ځواب ورکړ « د خداې شکر دې چې هغه دویم واده کړي دي – څلورم او پنځم نه دي.»

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډیره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده ؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډیره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چیرې زه دواړم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ویل « زه په خپله اند ښمنه یم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځیدلې دی ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چیرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګیري چې زه د کینې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوې هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګې خالي کیږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخوړ او وئې ویلې « البرق شراب څښل هم پیل کړې دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښځې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلي او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوي. ما دا هم کتلي چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړي و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړي او دهغې په ولکه کې راغلي دي. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کړّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم ترڅارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړی ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان خوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورڅخه د شبکې د نورو غړوپه هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر څارنې لاندې وساتي.....

دا ښځه ولاړه اوداسې ځرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلي کړي ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنترولہ وتلاي شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیربښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه ځخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وې ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دربیمه شپه ، د نیمائې شپې ځخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړې هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چاروکو ځخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلی او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ ځخه د وتلي غشي په څیر د خونې ځخه راووت او په یو ځو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړو، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته وواياست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر ځو دریارلس ځوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر ځخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره ځخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور ځادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی ځخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه ځخه یو سړې را ووت ، هغه هځه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه ونیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یئ.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې ځخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړې وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر همدلته پټ ناست دي. هغه دا معلوموله چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامې حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلي ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په ځو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تیز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې ځوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنټرول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاې په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شرنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې وواېه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګړی ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو تبيلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و. اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و. تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوځې وې چې آس په کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و.

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يوائې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پټيدل شوني نه و. هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو و په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تنبتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکي چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول داسې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاړه بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلي ، د هر سپور پسې ډلي ډلي شئ ، یو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کنبینبول ، او د هر آس پسې یوې یوې ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شوروشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترول ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنترولو ووت او بیرته شاته راغي ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو یو سپور پرې د مټو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سرې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سرې څخه مخته ناسته وه.داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یوازې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تنبتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تنبتیدونکي ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړیني په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تنبتیدونکي ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تنبتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال ترلې و . هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګي ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې يو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړی هم موجود و.

کله چې دا قافله قاهرې ته رسيدله نو د سهارسپيني ليکي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې د پيښې په هکله خبر ورکړل شوی و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائي حالت ئې ښه نه برېښيده . سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلي و هغه علي بن سفيان ځانته کړ او ورته ئې وويل ،« زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړی هلته ور استولی ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دی ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منع کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوې دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولی دی.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړی البرق د آصفي پخواني ميړه انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوې سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کړچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتني ګرويزني وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندې راوست ، او آصفه ئې تر کلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتنې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کو چنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوې او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوځوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبې خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئې پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئې بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئې کولې چې د سلطان ایوبې په جنګې پلانونو کې به شاملې وې. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړې او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئې تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئې په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئې بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه . کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئې سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئې هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئې وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوې. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې څیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئې کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئې پرې تور څادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئې مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئې را واخست ، خپل څادر ئې له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږي ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاې کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئې کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چېرې ځي ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپې توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئې وپوښتل چې «آصفې چېرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې ،آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئې په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلي ئي ، يا بل چېرې روانه ئي ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکي څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په څنګ شو ، خو سړي پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر دښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړي وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړي يوځل بيا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړي دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشې څخه تر ګيډې پورې رسيده. هغه سړي اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځاېه نندارہ کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړي پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځاېه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمې ښځې تر څنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر ليسې وارونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځاېه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانېام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتيائي حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکترانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلي و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملي ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ .

دسلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه. خو دا څرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلې دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ببښلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ببښلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږي. هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي. هغه ته داو يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلې کوچنۍ په څېر ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډيره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې ټيټې شوی ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره ووينې ، او د هغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او د هغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نوموړې ورته په اوسنۍ زخمې حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلې دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دی» آصفې ورته په ژړغونې توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووايه چې ماته سمدستې زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملای.»

«که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټران راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائي حالت مخ په ښه کيدو دی،که چېرې تاته مو اذيت درکولای نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې وای او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې وای، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،«ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشې هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځای و . هملته دننه د آسونو د دريدو ځای و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چېرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځای کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را ښئيلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې. اول د څارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغي جاسوسانو دا هم وويلي چي دسلطان ايوبي په فوځ کي هغوی خپل خلک ور ننويستي دي او همغوی د فوځ ترمنځ د جواری کولو عادت را پيدا کړي دي. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسي پټوي او غلاوي کوي ، هغوی په ښارونو کي د پنځه سوو ښځه ډيري فاحشي ښځي خپري کړي دي. دهغوی دنده دا ده چي ځوانان په خپلو لومو کي را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئي روان کړي. د جواری پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دي خلکو دا هم وويل چي همدا اوس هم هغه سوډانيان چي د فوځ څخه ويستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږی، تر ټولو مهمه خبره دا وه چي هغوی د شپږو داسي لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چي د سلطان ايوبي په حکومت کي ئي ډير مهم ځايونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئي کار کاوه ،اصفه يوه عيسائي ښځه وه چي اصلي نوم ئي «فليمنګو» و ، هغه په اصل کي يوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دي خوا روزنه ورکول کيده. هغي ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په خير په سلونو نجوني د مسلمانانو سيمو ته دهمدي موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دي ښځي هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځي وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چي ورته وويل شول چي هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړي دي»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پوري اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو ځونور کسان هم و نيول شول ، چي يو څو ئي مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واوروله شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملاي او هملته ومړ. دهغي کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزني لاندي ونيول شول، هغوی ته ئي ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچيان نه و بلکي د يوي مجاهدي بچيان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخليفه د معشوقي "أمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمی سوځنده ورځ وه چې د العاضد خليفه پيغام وړونکي صلاح الدين ايوبي ته دا خبر راوړ چې خليفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دې خبر په سلطان ايوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئي وويل چې « خليفه ته د سلام او درنښت وروسته ووايه چې که چېرې ډير اړين کار وي نو زه حاضر يم چې هلته درشم ، خو اوس هيڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووايه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضريدو څخه ډيرې اړينې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ايوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت . دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خليفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خليفه پادشاه ګڼل کيده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطيبانو د خدايﷻ او دهغې د رسولﷺ وروسته په هر جومات کې د خليفه نوم اخست . د عيش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدين زنګي او سلطان ايوبي په څير شخصيتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلي وای ، العاضد هم د همداسي خلفاؤ څخه یو و .
کله چي سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغي ،نو په همغه لمړیو کي خلیفه ځو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دي پو هیده چي خلیفه یواځي په دي خاطر دي هلته ورغواړي چي هغه ته دا په یاد کړي چي سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دي. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئي له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چي کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللي پرته له کومي موخي ئي بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کي د صلیبیانو لښکرو ته د ماتي ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډني کاوه.

سلطان ایوبي به چي کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کي کتله نو دهغه په سیني کي به ئي د اور لمبي را پورته کولي ، د خلیفه په محل کي د زرو او جواهرو داسي یو دریاب و چي د خوراک څښاک لوښي ئي هم په خپلي غیږ کي را نیولي و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پیالي هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړي شوي وي.د هغه حرم سراي به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کي ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکي نجونو شتون درلود او تر څنګ ئي هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجوني هم ځاي په ځاي شوي وي. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چي باید ټولي نړی ته ئي د الله ج پیغام ورسولي وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدي خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړي و ، په هغو کي یو داوه چي د خلیفه ځانګړي ساتونکي ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوي وه چي دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چي د خلیفه په دربار کي د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړي اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لاربښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼی کي د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کي خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددي تر څنګ هغه د حرم سرای ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړي واو هغوی ته ئي اړیني دندي سپارلي وي. دهمدي استخباراتي شبکي د راپوروټو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدي سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندي و. په دي وخت کي دخلیفه عمر هم نژدي شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کي به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدي کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سرای کي یوه بله ښکلي اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چي حرم ته دري ځلور کسان په عربي ښه کي راغلي واو دغه نجلۍ ئي له ځانه سره راوړي وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفي هم وي، نجلۍ ئي هم د تحفي په څیر دلته راوړي وه چي د ("اُمّ عراره") یا د عراره د مور په نامه ئي یاده کړي ، په هغي کي یو ښه والي دا و چي خلیفه العاضد ئي دخپل جادو تر اغیز لاندي راوستي و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوې شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړې و مګرلا تراوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځای شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدېز کال د جون د میاشتې په یوې سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

(۴۲)*****

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلي « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلي و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلي « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تراوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداي په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبری مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي . دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسې خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده . څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دنده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي . »

«عکس العمل به ډیر سخت و ي » بهاؤالدین شدّاد ورته وویل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکې کښیښول شي . او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د ریښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل ښوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل « عامو وګړو تر اوسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دي کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د اداري د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتیاوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه . پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي . د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پاې ته رسیدلي دي . جراېم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري وګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وباښه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او یا نه ، زه نه پوهیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پریښول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه) ، چې دمذهب برخه ګرځیدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چیرې همدا رواج ژوندي پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوې څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلې ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته وکې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چیرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپرېوتي واي ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و یو هیرې چې په سلطنت ئې څه ډول یو سترتوپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبې یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شېږ اوه ورځې کیږې چې سلطان زنګې ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دې چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزې خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځې ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شې او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وې که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهې د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالې کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنې حالات کړکیچن دې ، په مصر کې به یو پاڅون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبې لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې . ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندې ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږې ؟ خلک مجبورول کیږې چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړې ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او مجبوروې ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځې اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګلونو پاڼې و شیندې، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږې چې بیا د اسلامې سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصرې خلکو ته ، او همدا راز ددې ځای اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، ځرونکو ، دهقانانو او .....ربښتونو پاکو خلکو مذهب دې او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چې اللهﷻ ته ډېره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځاې پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وويل « تل د ربښتيا مخالفت شوى او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل ربنبې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ربښتيا ويل ئې پرى ايښې دي ، د حق او ربښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوې دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاې ټکې ايښى دي چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام ورېې ساتل کيږي اوپر هغوى باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوى د غلامىِ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرمﷺ د غلامىِ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارى هغې کندې ته ورېې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوى څخه نقدې کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي ...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډېر دروند او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډېره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلې و ، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وې مونږ کولاې شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنىِ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چې اى ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن وګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه » سلطان ايوبي ورته وويل «زما توره همدا اوس هم په تيکې کې تړپيږي ، دا نه غواړې د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې خومره عزت او خومره وقار پاته شوې دي ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلى بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوى راوړې هغه ددې ګواهى ورکوي چې دخلافت د عياشىِ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعيش پالنې په اساس ، هر چيرې چې کوم اميريا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځاې خپل واکې حاکم ګرځيدلې دې ، اسلامې سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتې سياستونو په لوبو کې را نغښتې دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه يم ،او دا هم را ته ځرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځاې کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ،زمونږ ترمخ به د ستونزو غرونه و دريږې ، خو زه ويره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ويريږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبې ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه ډيوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبې ورته ويلي چې که چيرې کوم اړين او ضرورې کارو ې نو زه را تلاې شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وګرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجب راته را وليږه، رجب د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومندانې ورسپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانيان اخستې وو، هغه د سلطان ايوبې د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يوه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبې ځواب خليفه ته وراندې کاوه نو د خليفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلي «صلاح الدين ايوبې ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او يا ولې کوم سپاهې نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وويل.«دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزيدلې اواز وويل ، « زه د همغه لمريو څخه په دې يو هيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،... دا صلاح الدين ايوبې يادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډډه کړې چې که چيرې کو م ضرورې او اړين کارو ې نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما ترمخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنګ ئې ژير شو ، او په يوه ډير کمزورې اواز ئې وويل« هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يو رنځور انسان يم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به يوه ورځ ما لەمنځه يوسي ، زما له پاره غُصّه کيدل زيانمن دي ، ما د خپلې روغتيا غم شپيلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللي و ؟» رجب تري و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللي و چې هغه ته دا احساس را پيدا شي چې د هغې پر سر يو حاکم هم شته» خليفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئي لاس ايښى و په لړزيدلي اواز وويل « همدا تا راته ويلي و چې صلاح الدين خپل واکه او خپل سرې شوي دي ، زه هغه بيا بيا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کيږدي ، دا اړينه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پياله د خليفه په شونډو کيښوله او ورته ئي وويل --«سل ځله مې درته ويلي چې په غُصّه کيږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زيانمنه ده .» هغې د يوه طلاې دبلي څخه نسواري رنګ څه سفوف را وويستل او د خليفه په خوله کې ئي ورواچول او د اوبو ګيلاس ئې ور په خوله کړ. خليفه د هغې په خورو ورو وريښمينو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئي وويلي --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، د هر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتې دي ، زما يوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مينه ولري ، يوازې ته زما له پاره اسماني فرښته ئي.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اى د مسلمانانو خليفه !» رجب ورته وويل -«ته ډير نرم زړه او نيک خويه انسان ئي ، همدا لامل دې چې سلطان ايوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به ستا له ياده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دې ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دې ، هغه په ختيه کُرد دې. زه حيران يم چې هغه ته دومره لويه رتبه چا ورکړې ده ؟ که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهيږي او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دې چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه يوړ لکه يو کوچنى چې يوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسيدونکو يو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څير سالاران ئي درلودل ، نو خلکو ستا د سپيو تر مخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهليزونو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسيده چې ته خپل يو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه کوي.»

«رجبه !» خليفه په ناڅاپي توګه و غوريد او وئي ويل --«ته يو مجرم ئي !»

د رجب رنګ تک ژيړ شو ، "أمّ عراره» هم په يوه ټکان سره د خليفه څخه ځان بيل کړ. خو العاضد يو ځل بيا هغه د مړونده و نيوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئي په ډيره مينه وويل--« ايا ما تاسې و ويرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووايم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تيريدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نيک خلک وو ، او دصلاح الدين ايوبي پر لاسو جوړ شوي فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولي اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلې اواز سره وویل --« سلطان ایوبې د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي. زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرى او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبې څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر اودهغوی د پایلو څخه دې خوندې و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ وریوځاې کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ورننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبري باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداې ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوى دې، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابې را پیدا کړې.»

رجب د صلاح الدین ایوبې په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبې ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبې به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي ، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبې په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامې سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپينې سترګې او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازميښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهی پورې وپو ښتې ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوی چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړې چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوبويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دي ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دي ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دي ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوی رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دي.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړې دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چيرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړې وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړې او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسې، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وې خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتې چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاي ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړی او په دې ترتيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په څير ټاکل شوی وای ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللای ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکي ښخيدل».

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -«صليبيانو خو د روم په بحيره کی په اسلامي لښکر يرغل کړی و؟»

« صلاح الدين داسي حالات را پيدا کړي و چي صليبيان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي کې لمړيتوب وکړي .» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چي د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چي دحملي له پاره حالات همغي راپيدا کړي و په دې خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکې چمتو کړی و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غيبو به پوهيده ، هغه داسي يو چال و چلاوه ، چي دهغي په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځې کونډې کړل شوې ، دهغي په دغه ظالمانه کار باندې تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دې کار هم تا دهغه ستاينه وکړه او شاباسي دې ورکړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص ياست چي تاسي دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» چي دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پيل کړل چي په العاضد ئې دشرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغې نجلۍ په لاسو کې و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندې پوره اغيز کړی و ، خو دهغه په زړه کې يوائې او يوائې "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلې ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندې ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلې « صلاح الدين ايوبي په يوې بلې دوکې او غولونې باندې لاس پورې کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چي ووينې د لاسو ئې نيسې او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دې خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده. عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکې دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کې دا مشهوره کړې چي صليبيان خپلې نجونې مصر ته د ځارکښنې له پاره را استوي، ددې نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشې ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګُول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدې هيواد اوسيدونکې يم. څومره قحبه ځايونه چې دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، که چېرې کومه عيسائي ښځه په کې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه يو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراې درې څلورو نجونو وويلې چي صلاح الدين ايوبي هغوی خپل کورته ورغوښتې وی او هلته ئې د هغوی عزت توی کړی دی.» "اُمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجوني ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -«زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسنې وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړې دي ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوې و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې د مرکزې جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلې. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، د هغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې د هغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړې. خو د پیښنو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې. خو شوني ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیر العالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د وینا و څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې رېښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبي هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځاي نیولي و ، د سلطان ایوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووینې. دعلي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه ثوک په جومات کې نه و نو هغه یوائې او یوائې خلیفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ایوبي پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چینه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي .» خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاي جوړ کړ» دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبي د څو قدمه اختسلو وروسته بیرته و درید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چیرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاي زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره یو ځاي ولاړ شم.»

«که چیرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي» امیرالعالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وینا که چیرې جرموي نو بیا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وایم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبي ، علي بن سفیان ، بهاؤالدین شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل چې د هیڅ ځابه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلې وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفیان خپلو وګړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب دجمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډیر بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بې پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ایوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځاي کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،تر څو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيورې په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په خير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوى دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکى سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونى څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونى په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو ، هغوى د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوى خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوى آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوى د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدين ايوبي "أمّ عراره» تبنتولې ده. رجب هم بيرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلې وو ، پخپله قومندان هم د سپاهيانو په څير لړځيده ، د يوې نجلۍ تښتول معمولې خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خليفه د جنت ديپغلو څخه شميرله ، دمحل د شا له لورې يوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکيدې او بيا د آسونو د پښو نښې تر ستر ګو کيدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کيده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتيدلې وي ، خو خليفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ويل چې "أمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تياره وه.

«دا د صلاح الدين ايوبي کار دې» رجب العاضد ته وويلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر يوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولاې .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکيدو خبر ور ورسيد نو هغه په ټول محل کې وګرځيد او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وويل چې «دا د سلطان ايوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چاراواکو څخه نيولې تر ښکته ملازمينو پورې ، ټولو همدا خبرې بيا بيا کولې ، رجب بيا همدا خبره د خليفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د يوې لحظې د فکر کولو اړتيا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحيح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ويل شوې و چې سلطان ايوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي هغه ته "أمّ عراره» ويلې و چې سلطان ايوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خليفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وويل چې د مصر د امير په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلۍ بيرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خليفه قاصد ته دا پيغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کيلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، ځرنګه چې په دې وخت کې د مصر سياسي او امنيتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخريب کارانو فعاليتونه ددې پر ځاې چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زياتيدل، سلطان ايوبي ته په ډيره ښه توګه دا ډاګيزه وه چې په هيواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کيږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلين او سپاهيانو پوره تجربه لرونکې وګړې و ، او هغوی هر وخت د هيواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پيدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ايوبي مخالفينو د صليبيانو سره دوستانه اړيکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ئې پناه ورکړې وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخريبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نيولو په اساس د دارالحکومت څخه لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې ډلې څخه و چې په خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئې دخپلو دندو د ترسره کولو وروسته بيرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په يوې وادي(ناو) کې تيريدل چې دېوې ښځې اواز ئې واوريده ، تر څنګ ئې د نارينه و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې څخه دا ډاګيزه کيده چې په کومه ښځې يا نجلۍ باندې ظلم او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشيان دي...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي هغه په خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سينې لاس ايښې او وائې چې « ته ډيره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه څوروه ، د ډېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي او يا به مو تيرې کړې»

«زه مسلمانه يم » -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په ډېوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدۍ او که نه زه به تاسې ټول د خليفه د سپيو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په څير ور واچوم.»

«ته اوس دخليفه ملکيت نه ئې» يو حبشي ورته وويل « اوس نو ته دهغه ډېوتاګانو ملکيت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو څواک شتون لري ، هغه يوائې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه وکړې نو هغه به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به ئې کړې.»

يو حبشي بل ته وويل ،« ما تا ته ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وتړی او خپلې لار ته دوام ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځاې ته ورسيږو.»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه تيره نه کړه ؟»

بل وويل « هغه بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناځاپه دهغه په ملا کې يو غشې ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته کړه ، نجلۍ هغه ته تيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئې وکړه نو يوه بل حبشي هغه را ټينګه کړه او د خپله ځانه سره ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په دې وخت کې يو بل غشې را غې چې د يوه بل سرې په غاړه کې و ننبت ، هغه سړې و غورځيد او په ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئې نيولې وه د خپل آس قبضه ئې کلکه کړه او نجلۍ ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل حبشي هم پاته و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې.... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د دېوتاګانو له نامه ځخه و ویریده ،څوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په دېوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي ځوک نه ده ، هغه تبنتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لرو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږی.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چیرې د یوي ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ ځخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ ځخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شی کولاې ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندی یوازې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چیرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تبنتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و . دوی دهغه دوستان هم و، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو ځخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیرولـه ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چیرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګیدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښناک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لړونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبي به نه یوا ځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوي روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ویره هم. همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبي ورته وویل ، « خو کله چې د هغه الزام څرنګوالي چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې ووایم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دې کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دې ، هغه به زه ورغوښتې وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سړه کړه» بهاؤالدین شدّاد ورته وویلې.

« زه دې فکر وړې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ایوبي وویل --« ما ته درواغ بریښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دې او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دې چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ایوبي "عیسي الهکاري فقیه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه و لیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل « هغه ته په ډاګیزه توګه وواېه چې خلیفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې ددښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیانو حبشو پر ځاې دې مصري وګړی هلته و ګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله ج باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکیه او توکل کړې دې » سلطان ایوبي ورته وویل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتي ډلې قوماندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دي ،»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډیر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وویل « هغوی دننه را ولیږه » ، سلطان ایوبي خپل دروازه چې ته ویلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي.

قوماندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوې او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چې ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک ښناک څه راوړي ، قوماندان سلطان ته وویلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولي ئې ده ، قوماندان ورته وویلي چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډیرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلې چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پرځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پرمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قوماندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلي و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یوازې د هغوی د سلام ځواب ووایه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شوني ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې» علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته وروښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ ایښودې و. دا د خلیفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړې خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خليفه دحرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خليفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خليفه ته ئې له ځانه سره يوسئ ،»سلطان ايوبي وويل « تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتيا سره د خليفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفيان وويل او دهغې ځاېه څخه ولاړ.

ډير وخت لا نه و تير شوې چې د علي بن سفيان سره يوځاې دخلافت د ماڼۍ يو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پيژندل اووئې ويلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تيرو درې ورځو را هيسې په رخصتيو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ،

«هو ! دوه نور هم دي»

«ايا هغوی هم ددوی سره يو ځاې په رخصتيو تللي و ؟»

«يو ځاې تللي و» قومندان ځواب ورکړ او يوه داسې خبره ئې ډاګيزه کړه چې ټول ئې هک پک او حيران کړل.

هغه وويلې «دوی د سوډان دداسې يوې قبيلې سره اړوند دي چې په وينه تويولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونيانو د وخت يو شمير رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي ، دا داسې يوه ميله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کيږی. ميلې ته هغه خلک هم ورځې چې ددې قبيلې سره هيڅ ډول اړيکې نلري ، هغوی يوائې د خپلې عياشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې ميله کې د نجونو د پيرلو اوپلورلو ځانګړې مارکيټ جوړيږي ، ددې ميلې څخه نژدې يوه مياشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوڼې چې ځوانې او پيغلې شوی وي هوښيار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بيرون وتلو ته نه پريږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچيان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تبنتوي او دلته ئې په ميله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانيان هم د همدې ميلې په خاطر په رخصتۍ باندي و. ميله درې ورځې وروسته پيليږي.»

«ايا ددې په اړوند دا ويلاې شې چې د خليفه د حرم نجلۍ به هم ددوی را تبنتولې وي ؟علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ويلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ويل « خو دا ويلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبيلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تبنتولو هڅې کوي او دا دومره وينه تويونکې دي چې که چيرې د کومې نجلۍ وارث د ميلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او يا بيرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دريغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اختستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرۍ شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړي ځاي کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چېرې او په کوم ځاي کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئې خدای ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجوني وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوی کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکي ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکي ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيدای ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چېرې نجلۍ په خپله بيرون تللې وای نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلې و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه. هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکي دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ورننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښي لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلې دي ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګري ډلې وروسته يوه دڅلور پېښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشي لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې همغسې ښتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشيان ئې وژلي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې ټول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګڼم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې .»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړیکې وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت تر مخ د را څرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډیر دوست ګڼم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالې ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. الله ج زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لږ څه اخوا دڅلور څلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مخته راشئ او دا لاشونه ووینئ او ووایاست چې دا څوک دي ؟»

لمرې قومندانان او نور چارواکې را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږ د ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې ترتیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته ټوله پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو وړ نه و -هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډه ډه کوله او وئي ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام و کړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لړ څه اخوا ئې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالي کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دې ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یوائې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، دخطبې څخه لرې کړل شوې دې.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه تریې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب ښنبل په دې خاطر حرام کړې دي چې دهغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځاې به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي» سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکي درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوى ټولو څخه و پوښتل چي که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف څخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوى په اړوند ددوى قومندان وويل چي دوى هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوى دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوى لاس هم شونې دي.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چي "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چي هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوى خپل آسونه ودرول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چي دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار څخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوى ورته دا هم وويل چي هغوى به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوى داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوى به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چي دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلې هم نه دي ، هغوى ته دا احساس هم نه کيده چي دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوى په لاسو کې ده ، دهغوى د ډلې څخه هغه يو کس چي ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چي هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوى څخه و پوښتل چي چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چي هغوى هغه د اسمان ددېوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دېوتا ته ور وړي.

هغوى يوځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چي اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاي کې لږ څه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډېر وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چي شپه پخه شوې ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ايښې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوى پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوى خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو څخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چي ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتيب دهغې نوي سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهيدله خو په دې سندرو کې د جادو اغيزو ، دا داسې اغيز و چې د "اُمّ عراره» ويره ئې نوره هم ورزياته کړه ، خو د دې ويرې سره داسې نښې هم را پيدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پيدا کيده ، د شپې يخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پيدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکي څخه ټوپ کړي او و تښتيږي او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نيولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکي پورته کونکي خلک په زينو باندې پورته خيژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دبرش زينې پورته ولاړل او بيا ئې بيرته هوار تلل پيل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودريدل ، پالکي ئې پر ځمکه کيښود ، د "اُمّ عراره» د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کيښول ، لږه شيبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوې اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ويې کتل چې هغه په داسې يوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالوميږي ، دايروي شکله ستنې ئې پورته لوړې شوې وې، يو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورايه ځليده ، ددېوالونو سره ډنډې لګيدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بليدې ، دننه فضا داسې خوشبويه وه ، چې دهغې بوي د دې له پاره يو نوې څيز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوريدل کيدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پيدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته يوه چوتره وه چې نژدې اته يا لس زينې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تيږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاريده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کيدله ، ددې بُت څهره د يوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که يو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپين غاښونه هم ايښول شوی و، داسې بريښيده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالې ئې نژدې يو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځليدې، او روښنائې ترې را په خپريدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په سازکې جوش را پيدا شو . د تيږلوړې بُت خوله هم روښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زينې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې ترلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته يو ښې لورې ته او بل کيڼ لورې ته ودريدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تيږې د خولې څخه يو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بيرون راغې، هغه لږ څه عمرتيرې ښکاريده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. يو مصنوعي مار د هغې په کيڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کينول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دويرې څخه لکه د بُت په څير ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبيلې مذهبي لارښود يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهښ و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره" ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"اُمّ عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل « زه دېوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې د بوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهښ ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه د هغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بيا وائي چې زه ددې ځاېه تلل نه غواړم. زه پوهيږم چې ته د مسلمانانو د خليفه معشوقه ئې. خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې، جنت ته.»

هغه د خپلې چېنې څخه يو ګُل را وويست ، او د "اُمّ عراره»د پوزې سره ئې يو ځاې کړ. "اُمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوي کړي و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاې. خو ددې ګُل بوي د هغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي د هغې روح ته ورکيوت. د هغې د فکرونو دنيا بدله شوه ،د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهښ ورته وويلې ،« دا د دېوتا تحفه ده» او هغه هغه ګُل د هغې د پوزې څخه لرې کړ.

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهښ ګُل نيونکې لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهښ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل يو ځل بيا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي.

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهښ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنده او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅا نه» "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ« زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و؟»

«نه ، هیڅ نه‌و» نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه‌چمنونه او ګلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په‌رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وویل –په‌دې وخت کې د "اُمّ‌عراره»د شا له‌خوا ځلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالي وویستل، او د مور څخه‌د پیدا یښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل « دېوتا به‌ما په همداسې حال کې خوښه‌کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دېوتا دخوښې کالي دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی ځادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سرنه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې ځادر په‌څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، ځادر ئې را مخته‌کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د ځادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوی وه. د "اُمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والي ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره‌کړل ، چې ددې سره‌د هغې ښایست نور هم زیاد‌ښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌و ګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څېرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته رواني شوی ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌خیر د څېرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې څت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وی ، د زینو څخه په ښکته‌کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندیلونه روښانه شوی و، په‌دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه‌وه او نه‌ئې څت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او څت د ونو په پاڼو پوښل شوی و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډېره ښکلې صراحي او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي وي ، پروهت د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئي پخپله واخسته او بله ئي "أمّ عراره"ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاي کړې او د سترګو په رپ کې ئي خالي کړې.

«دېوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دي پيژندلي ؟» پروهت ورته وويلي « ستا ترمخ څوک ولاړ دي ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دي ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهت ورته وويلي « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهت نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شي و؟د کومه ځايه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهت وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهت درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتى.»

دا ځرګندونې د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکې ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه دهمغې قبيلې خلک و چې ځلورو ئې "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوى د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې ځنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلې نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوى پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوى رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوى په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ځرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوى د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لاړ و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوى.

هغوى پنځه واړه ئي جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئي و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاي ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړکيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوى به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئي هغوى په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوى له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په ټولو هر څه باندې يو هيږم ، خو د دېوتا له ويرې ئې نشم ويلاې ، ځکه ويريږم چې دېوتا به ما په ډېر ناکاره مرګ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناکاره مرګ کيداې شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« که چېرې ستاسې دېوتا رينبتوني وې نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زوروني څخه ازاد کړې واست ؟ که د مرينې څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې يو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي ځو ځو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په ځرګنده توګه تر سترګو کيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذيت څخه خلاص کړ او خوراک ځنباک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبيلې ځلورو کسه تنبتولې ده. هغه ځلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تنبتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفيان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تنبتونکو څخه دوه باید دننه راغلي وی ، هغوی ته د لويې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوې وه. او دهغوی سره د بيرته تنبتيدو او تنبتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاې کې قربانوي ، ددی قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبيلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبيلې بهر ځوک وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چې خلک ئې په کتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو ښکلې نجلۍ را تنبتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته يواځې ميله جوړيږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې يو ځل يوه نجلۍ قرباني کيږي.»

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوي ګانه. په هغه ځاې کې چې ميله جوړيده دهغه ځابه څخه دوه دونيم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوې وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوې وه چې دلته دېوتا اوسيږی او دهغې د خدمت له پاره پيريان او ښاپيرياني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزيرې په څير څه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل کيده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسيدلو ځاې وي. په دې سيمه کې د فرعونيانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)يا سترې ځمخارى په کې اوسيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلي کوم وګړي به چي دروند جرم وکړ نو هغه به ئي د پروهت په لاسو کي ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندي همدي جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ځمځارو به نواله کاوه. پروهت په همدي کنډوالو کي اوسيده ، هلته د يوي ستري تيږي سر او خوله چا تراشلي وه ، چي په دي تيږه کي ددوی د ګروهي په مطابق دننه دېوتا اوسيدل ، ددېوتاو د خوښي او خوشحالۍ په خاطر به ئي هر پنځلس کالو کي يو ځل د قبيلي څخه بهر يوه ښکلي نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئي ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چي هغه څوک وه ، له کومه ځايه راغلي او چا راوستي ده؟ په دي ګل کي به ئي کوم نشه ايز څيز ورګډاوه ، چي دهغي له مخي به هغي پروهت خپل دېوتا او خپل ميړه ګڼله ، هغي ته به د هغه ځاي ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلي تر ستړګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدي کنډرو کي کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کي ساتله ، په دي ځاي کي نور ځلور کسه نارينه او ځلورکسه ښکلي نجوني هم اوسيدلي. ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئي چي نجلۍ د قربانۍ ځاي ته بوتلله ، نو هغي ته به دا احساس هم نه کيده چي دهغي څټ به پري کيږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغي وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کي (Crocodile)يا سترو ځمځارو ته ور اچول کيده ، او وينبنتان به ئي پري کول او د قبيلي هر کورنۍ ته به ئي د سوغات(خوردي) په توګه ورليږل ، دا وينبتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئي د وچيدو په خاطر په يوه غار کي اينبوده ، او کله به ئي چي غوښه له منځه ولاړه او يواځي کوپړۍ به ئي پاته شوه نو هغه به ئي په همدي غار کي اينبوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغي په ژوند کي چاته نه ورښول کيده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغي حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کي ورګډ شوي و. څرنګه چي مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دي خاطر ئي مونږ د خليفه د ساتونکي ډلي غړي غوره کړو . دوه مياشتي کيدي چي مونږ دغه نجلۍ کتلي وه ، داسي ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوي ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چي دا نجلۍ به له دي ځايه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئي وړاندي کوو. زمونږ يو ملګری چي پرون ووژل شو خپلي قبيلي ته تللي و او خپلو مشرانو ته ئي ددي نجلۍ په هکله ويلي و ، او ورته ئي ويلي و چي دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دي خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

(۴۸)*****

کله چي دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کي ډوب شو، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئي ويل « که چيري ځاي همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطي څخه بيرون دي هغه مالومات چي تاسي د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کيږي چي فرعون ډيري پيړۍ پخوا مړ شوي دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاي پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په څير دا اړينه ده چي که چيري مونږ تر لري پوري نه شو تللاي نو لږ تر لږه دهغه نژدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پورې به دڅومره میندو او پلرونو پاکې او معصومې لوڼې ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پورې څومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي. مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګیرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګیزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي .» علي بن سفیان ورته وویل « د کرچار د تباهۍ نه اخوا دا ګوابښ هم شتون لري چې د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځای زمونږ د فوځ ور ګډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډې تفریحګانې د هیواد له پاره ګټورې نه ثابیتږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم .» سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چې څوک هر څومره سپک ګڼې بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ، او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلې ده . صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چېرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،..... هغه الزام چې خلیفه پر ما لګولې دې ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه د خلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننښتې وم ، ماته همدا خطره تر ستړګو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ بښنه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چېرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دې ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چي په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل « د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چي زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځای مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چي دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼي، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندیز هم وشو چي همدا حبشي د لاربنود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي ، ناڅاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناڅاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوې وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چي د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چي دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو د هغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چي یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځای کې ور ننوځي چي پروهت په کې اوسیږی ، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئي ، ځکه چي هغه د میلي اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چي نجلۍ قربانیږي ، داسې مالومیده چي هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چیرې دې ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چي پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئي ډلې په ذهنونو کې ئي په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چي مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چي نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ورووړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چي نجلۍ به هملته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چیرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوې وه چي قرباني په نیمائي شپه کې ، کله چي سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او یا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپیداکیدو په وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د نبني په توګه یو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په کتلو سره به دا پنځه سوه کسان خپل برید پیلوي.

په دې وخت کې دولس کسه سر تیري و ټاکل شول ، او د نور الدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په خاطر را استولي و پنځه سوه ذهین او زړه ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له عربو څخه راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سیاسي لوبو او عقایدو تر اغیز لاندې نه وراغلي ، دوی یوازې پر اسلام پو هیدل او همدا ددوی عقیده او ګروهه وه. هغوی به دهرې هغه عقیدې پر خلاف را پورته کیدل چې غیر اسلامي به ورته ښکاریده ، هغوی ته ویل شوی و چې هغوی د یوې باطلې عقیدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شمیرې څخه د زیاتو مخالفینو سره د مقابلې کول ورپه غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ویني تویونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په ذهنونو کې غریزه سیمه ، د هغې سیمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زیات نه بریښیده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه دولس سر تیرومجاهدینو ته هم همدا انګیرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څیر زغمل... دهغوی له پاره ستونزمن نه و.

لا تر اوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته وې ، درې شپې او درې ورځې سرتیرو اوپنځه سوه فوځیانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه ورځ ئې سر تیري په اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په عادي سفر یوه ورځ او نیمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته حکم شوې و چې سر تیري د غریزې سیمې څخه لرې چېرې ښکته کړي او دوی بیرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه سوه نور عسکر د نندارچیانو په بڼه کې، ددوه دوه او څلورو څلورو په ټولیو کې په آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته ویل شوی و چې خپل ځناور به له ځانه سره ساتې ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه بڼه کې روان شوی و.

*****(۴۹)

دمیلې اخري شپه وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شیشې په څیر شفافه وه ، په میلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شمیره شونې نه وه ، په څو ځاېو کې نیمې لوڅې نجونې نڅیدلې او په ځینې نورو ځاېو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. څو تر ټولو زیات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې لیلامیدلې. یوه یوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تیروله ، پیرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ویښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له نظره تیراوه ،او بیا به ئې پرې بولې پیل کولې ، هلته جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يوائځي شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دېوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاي.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د اللهؐ پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دېوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي .. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلاي ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوي ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالې او پلنوالې د يوه ميل څخه هم لږ و ، ځرنګه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توګه د يوي ونې تر څنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو. سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې ځرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهڼ ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وی ، د تيږې د ځهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوی لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و ، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې ځلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې ځلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يوائځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې ځلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سرنه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "اُمّ عراره» په تاخانه کې د پروهڼ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهتې دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې «زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلاي ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږې ، ماته را نږدې شه ، » خو پروهتې دهغې په جسم باندې د تيلو په ښير کوم شې مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهتې ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوې وه. او پروهتې هم اخري رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چينجيو په ښير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، دسيمې ډير بوټې اغزي لرونکي و، سپوږمي هم سر ته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائې ځرکونه را پيدا کړي و، د رڼا په همدې لړو ځرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و، دا هم د دبوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه ورل اړين و، هغه په يوداسې ځاي ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شوني نه و، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه بريښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خويدو سره اواز را پيدا شو، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"اُمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوې وه ، پروهتې د اخري ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاي کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لورئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګاني تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهتې په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "اُمّ عراره» دهغې سره يو ځاي وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "اُمّ عراره» په عربي ژبه وويل« زه د انګوک د لوښو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجوني او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهتې "اُمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه. په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځايه د غشي د خطا کېدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کېدل تر ي شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په خنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په خنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترې خمڅاری اوسيږي.

وئي کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځايه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناڅاپی توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو. چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيري په ليندۍ کې يو غشي کېښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې ولګيد او هغه دهغې ځايه په سرګوندالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په ځټ جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادې کې يو داسې طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د ديوتاګانو ځاې ځيګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې راښکته کيده د پروهت په تشې کې يو غشي ور ښخ شو. لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و رښخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه، چې دوه نارينه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئې "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځايه تللي نه وه چې دولس دېارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوې وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شي. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دېوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دېارلس حبشيانو مړې او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځاې څخه کتنه وکړه ، د تيږې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د تويتې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکې و دغرنيزې سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دېوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددېوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځايه ددېوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلي کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای واې او کتلای وائې چې پروهښ ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي وويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دي»

"أمّ عراره" دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دېوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دېوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خوارږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هريو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چېرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دېوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايرې) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لاربنود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشې ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشې ورکړل شوی و ، هغوی چې غشي او ليندی نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وويل چې دا دفرعونيانو يادګار دي. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و کرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کندړ وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوی و ، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دي د فرعون ځاې ځيږې نه وي ،.... هلته د دېوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و ، دجهيل(د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمځارې خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و ، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمځارې د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی وړې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)يا سترو څمخارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل، د پروهتې لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)يا سترو څمخارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهيانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوڅې لغړې وې ، يوائې د ملا سره ئې يوه پانه شاته او يوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې تول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و، مسلمان بايد په ښځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ويلې دي ، دهغو ځلورو نجونو احوال دا ډاګيزه کوله چې هغوی فرعون په خداېي منلې و، او دهغوی قبيلې انسان ته خداى وايه.

دا ډير ښکلې ځاې و ، تولو دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چينه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاې خوښ شوې و،او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځاېه څخه بل ځاې ته تللې و، د فرعونيانو ستورې مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و. بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ،او مصريانو د (لا اله الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې رون مخې شول ، خو هيڅوک په دې نه پو هيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دي ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شګلوړه او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

*****(۵۲)

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيرې دغه هيبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ . چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيږو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلګونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دبوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو تول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاې کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile)يا سترو څمخارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشيان تول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو، هغوی تول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کيده چي دهغوی په سترګو کې وينې را بهيږي ، هغوی ته د ا ټکي د اخطار په څير واورول شول ،«چي که چيري تاسي رينښتني خدای ليدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و ښايو ، خو که چيري تاسي همدا ځاي چيري چي تاسي ناست ياست د خپلو درواغجنو خدايانو کور ګڼئ نو مونږ به دا غرونه هم ريزه ريزه او د شګو په ډيری بدل کړو ، بيا به تاسي ووينئ چي کوم خدای رينښتوني دې»

هلته په قاهره کې "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بيان کړې وه ، هغې به کله ويل چي هغې کوم خوب کتلي دي خو هغې ته ټولي خبري په ياد راغلي وی ، هغې وويل چي پروهت به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وويل شول چي که چيري سرتيري مجاهدين په وخت نه وائي در رسيدلي نو ستا ښځ به هغه پري کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)يا سترو ګمځارو په خيټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلي نجلۍ د ويرې و لړزيده ، د سترګو ئي اوښکي را رواني شوی ، هغې د سلطان ايوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وويل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداي په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهني حالت ډير خراب بريښيده.

هغې د شام د يوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ويل چي دهغه لور ده ، دا يو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړيکي درلودل ، په هغه وخت کې به امير د يوه يوه ښار يا دېوي يوي ټوټې ځمکي حکمران و چي دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمي پيړۍ را هيسي په پوره عياشي کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړيکي ټينګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرايونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو ميلي به په کي لګيدلي.

"أمّ عراره»د همداسي يوه تاجر لور وه چي دخپل پلار سره به د دولس دېارلس کالو په عمر دامراو مانيو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئي کتله چي لور ئې ډيره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنيوالي څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائي چي د څوارلس کالو په عمر وه چي د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلي څخه دوو ئي هغې ته ډيري قيمتي تحفې ورکړې اوپه دې ترتيب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ورډوبه کړل شوه .

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د يوه امير معشوقه و ګرځيده ، خو په خپل کور کې به اوسيدله، هغه په شتمنيو کې را پورته شوې وه ، د شرم و حيا نوم ئي هم نه پيژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئي ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړيکي پيدا کړل ، هغې په ښکلا، غوره مالۍ ، او نارينه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کي نوم و ګاټه. د تيرو شپږو کالو راهيسي هغې ته يو بل ډول روزنه هم ورکول کيده ، دا د دري امراءو د سازش پايلي وی چي پلار ئي هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و. مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړېدو خوبونه کتل، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و.

"اُمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسايي نجونې هم وریو ځای کړې وې، او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې، نو "اُمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي، او پخواني سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي، که خلیفه نور څه و نه شو کولای، نوخپله ساتونکي ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي او خپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"اُمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریبنو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست، او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل، کله چې "اُمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وې تیرې شوې، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده، او دخلیفه د حرم سراي ملکه و ګرځیده، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه، چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "اُمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تبنتولې وه چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چې سلطان ايوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلي قومنداني اخستې وه ، او هلته ئې دخپلي خوښې يو قومندان ټاکلې و. خو دي ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپې د سلطان ايوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ايوبي ته ئې خطر را پيدا کړ. سلطان "اُمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښيمانتيا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ايوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پيل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدين شدّاد د فرعونيانو اخري ننبې له منځه يوړې او بيرته د فوځ سره يوځاې را ستانه شول.

(۵۳) *****

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ايوبي په را وينبيدو کې لږڅه وخت و ، خو هغه ملازم را وينښ کړ او ورته ئې وويل چې الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدني خونې ته ورغې ، ددې مسؤلينو سره د هغو دلګيو قومندان هم و چې د ښاره ئې بيرون ګشت کاوه ، سلطان ايوبي ته ووېل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبيلي وګړي هم ، چې د عقيدې ننبې نښاني ئې له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتې او په يوه ځاې کې ئې پړاو اچولي دي ، دې قومندان د هوښيار تيا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخي څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ور پيژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د بريد او يرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځاې شول او د صلاح الدين ايوبي پر خلاف ئې خبرې پيل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زيات شمير خلک په دې لښکر کې دشامليدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځاېه کوچ کاوه.

سلطان ايوبي لمړي دا حکم وکړ چې دخليفه په ساتونکې ډله کې يواځې پنځوس کسان او يو قومندان پريږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چيرې خليفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دې ، سلطان ايوبي علي بن سفيان ته وويل چې دخپلي شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هيږي د سوډاني باغيانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ورولېږئ ، قومندان ته ئې وويل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره يوځاې د سوډانيانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائي چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کېدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګرندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له بناره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښي او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اختسل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا څپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر دا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوي ، هغوی ته وو ایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکې دی په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځای ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځي او جنګي تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستې و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپې توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځي برید کړې و ، اودهغوی د بوتاګانو ځای ئې له منځه وړې و. دا څه معمولې کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاي کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دېوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اوښ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و ، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهیدېنو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ور پسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدېن په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدېنو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځابه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وي . په دې ځاې کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و ، دهغوی صحرائې ګشتې ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدېنو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتې ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدېنو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابيدار شوي ، په بله ورځ هغه ځلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کيڼ اړخ ته نژدې نيم ميل لرې ور وليږل ، او ځلور سوه نورئې د هغوى ښي اړخ ته . هغوى ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوى دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تيرى شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او يا د شا له خوا پر دوى يرغل وکړي ، د سلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوى قومندانانو خپلې ډلې دهغوى څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوى خپل لښکر ښي او کيڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې بريد وکړ . دلته د هغوى اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندى ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، او په دې ترتيب نژدې دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او ځه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږى چې د تښتيدونکو شميره لږه وه .

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاځون و ، چې سلطان ايوبي د همغوې په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات ترلاسه کړل ، دهغوى ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو نښې ئې هم را پيدا کړې ، هغوى ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څير سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطا ن ايوبي په دې ډير حيران و چې يو شمير داسې حکام هم په دې سازش کې شريک ول چې سلطان هغوى ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باوري ملګرو اوسالارانو ته وويل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هيواد ولکه کول ډير اړين دي.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بيرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندې وي ، او دا هم چې دخلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "أمّ عراره»د اته ساتونکو سره يوځاې نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په خير بې حيائي را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يوائې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوښونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړۍ اونۍ يو ماښام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکې کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډیپلوماسۍ شخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړې و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړې و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړې د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیر ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واوروليې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پاتې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوی دي» سلطان ایوبي وویل « ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«دروند امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې« که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رڼا ور رسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یو والې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل « چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلې ، که څېرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسنې روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا ئې د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کارکونکو کې شیطان صفته وګړې ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګې د زړګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدینو په سرو وینو د نیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والې و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دې بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دې. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلې دې ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل « زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دی»

« دژبې وار د توري څخه ډېر سخت او ډېر ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکې کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بدکاري او فساد عام کړې دي ، دا دصليبيانو کمال دي ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائي او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولی شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاي ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيدا کيږی ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوي هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنۍ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دي ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره راڼده کړي دي ، که چېرې مسلمان حکمرانان يو لاسې شي نو صليبيان به په خو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعری زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و ، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاي پيدا کړي و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنگ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوسترولالي ويره دخلکو په زړنو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخری اشعار داو چې « ای د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي مانيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلي هغه هيځکله هم دجوړيدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توگه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکي او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دي دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرگ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او اولس شاعر چې ددښمن تخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلي دي ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نوري هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغي او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دي » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره گوښه شوی او په خپلې مانۍ کې بندي دي»»

« ښننه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلي يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چيرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقراری سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړی ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه گڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلې « د هغې روغتيائي حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومي او اوس خو د را پورته کيدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطائي سره وويل « هغه دا هم ويلې دي چې ته که يوائې راشې ، درې ځلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلې ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلې چې طبيب را وبولې ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښې چې دهغه خپل طبيب نور نهيلې شوى دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيداې شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوى وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځي قومندنانو ساتونکى ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وى خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوى د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، ځرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې ترڅارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطربه دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله سترګې پرانستلې نو همدوى به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بیرته پټولې ، دمحل طبیب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځواني نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښایستو ، دهغوی څخه یوې ئې د خلیفه لاس په خپل لاس کې و نیو او په هغه ور تېته شوه او دهغه د روغتیا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونیوه او د هغې د روغتیا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو یوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو یوې ئې وویل ،« ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا ارامه کړو » بلې ورته وویل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسیږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خلیفه دخونې څخه بیرون ولاړې.

العاضد زږیروي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نیم عمر تیرو ښخو ته ئې وویل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتیا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهیږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټینګه کړې ده. دا د غوښې خوړونکو کجیرانو په څیر دي ، زما دمړینې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هیڅوک نشته ، هیڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکې څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کینښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډیر تکلیف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وویل « دمصر امیر د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصیبه صلاح الدینه !» العاضد په زږیرویجنه لهجه وویل « زما د مړینې تر مخه خو به یوځل دلته راغلې وی» ددغه خبر ټکان دهغه تکلیف نور هم ورزیات کړ. هغه په ډیر کمزوري اواز سره وویل « اوس خو به زما وینځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امیر به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کیږي. زما د وینې اړیکې هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر یوه وخته پورې زږیروي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حیرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوریدلې ، دهغوی سره خلیفه ته دډاډ او تسلۍ ورکولو او دهغه دحوصلې د زیادښت له پاره هیڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ویرې خپل اغیز کړې و او داسې بریښیدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ویره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امیر څخه فقیر جوړوي.

دواړو یو ناڅاپې ددروازې په لورې و کتل ، هلته یو سپین ږیرې سړې ولاړ و ، هغه پښه نیولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کینښود ،« اسلام علیکم ، زه د مصر د امیر ځانګړې طبیب یم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې یم ،»

«ایا د مصر امیر دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وویل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلاي» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وې راغلې ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شوني نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکي په ټکي ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را ننښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته وواياست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دې چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، .... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځي چې دهغه خداې په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ربښتوني خداې بلونکې راغلې دې نو ما ته هم حقیقت را ښکاره شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دې ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دې،

هغه د تللو په وخت کې ماته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې څارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډېر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دې. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډېر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمی په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پيژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب نبي لاس دي ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې بريد وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا د دوو دلګيو قومندانانو ستا د جنګي تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خو دا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهيدينو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به دهغه په ستوني کې دريده او بيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه دخبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، دهغه پرمخ داسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو ښځو دهغه دمخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چينې په څير پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتيب د فوځ او ولسې ځو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدايې و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلي مالومات ورکړل او ورته ئې وويل « دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدين ايوبي ته ووايه چې الله ج دې تا بريالي کړي ، خو دا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوره مالۍ سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی دهغو خلکو څخه زيات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووايه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستې ، نو زما په څير درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونيانو پخوانې ورانې ويجاړې وويښه ،بيا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان داسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځای ئې د ارامۍ اوسکون نښې را پيدا شوې ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر يې يوی لوري ته و غورځيد او د تل له پاره چپ شو. دا پيښه د (١١٧١) زيږديز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خليفه د مړيني خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج څخه د ژړا غږ خو پرېږده چې د چاد پوزی د تريبدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ايوبي د يوځو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغي ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځې د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کينوي ، او حکم يې ووکړ چې هيڅوک بيرون تللو ته پرې نږدئ، هيڅاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وايه اويواځې د شرابو او ښځو سره په مستيوکې ئې ژوند تيراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پريږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بيان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وي او ورته راغلې وې. سلطان ايوبي هغه ته وويل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نيولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوې و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئې ويل « که چيرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ويستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سينه کې وړې وي»

بې شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کې ليکلې دي چې العاضد ډير زيات عياش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هرډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلې دي چې که چيرې سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې واى نو العاضد به هغه ته ډيرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډيرې مودې پورې سلطان ايوبي په دې غم کې ځوريده چې د العاضد د ژوند د اخرې خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړې و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوى ټولو څارنه وکړي خو د هغوى څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهې پرته و نه نيسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوى له مخې ملزمان تورلاس و نيول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تيري وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدې مابنام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هديره کې خاورته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوى ، سلطان ايوبي ددې دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځایه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات ترلاسه کړئ چې هغوی دکومو ځایو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادي نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه ترلاسه شوي مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوي نوي په مصر کې پرانستل شوې وې.

(۵۸)*****

العاضد د مړیني دمخه د خپلي ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځایه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم یې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندي ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځایه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړي و ، مسلمانان له دې ځایه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تبنتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکي کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلي و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړي و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووینې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنی والي کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلي لوڼې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوې د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائي لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلي و چې سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلې عبادتځای له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئې هلاک کړې دي ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځای ئې عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئې هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلې ،« د هغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددې تر څنګ خومره مذهبونه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيری چېويني ورانوي ئې. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړې هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي».

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولې شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمانان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خدای تر منځ درولي دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم يو شمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئې دخدای نماينده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په څواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولي او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولي شو. زمونږ تر څنګ داسې عيساي پادريان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولي شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دې».

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې څوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسي هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ اينبوده ، چې په هغو کې به د خليفه ډيره زياته ستاينه کيدله ، خو صلاح الدين د خطبو څخه د خليفه نوم هم وويست ، که چېرې په عامو وګړو کې د علم او پو هې رڼا زياته شي او ذهني بيداري په کې را پيدا شي نو بيا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهيږئ چې دحکومت د ټينګښت له پاره خلک بايد په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«دروند رجبه !» يو صليبي قومندان ورته په خندا کې وويل «تا ته دخپل هيواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دې ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پيل کړې و په کومې چې صلاح الدين ايوبي زمونږ بحري بيړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګيزه تخريب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخريبوو ، لږڅه غور وکړه دروند رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځاېونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووينه چې څومره شتون لري؟ ايا په هغوکې ډير زيات زياتوالې نه دې راغلې ؟ ايا په شتمنو مسلمانو کورنيو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نيوکې وړ معشوقي نه دې پيل شوې ؟کومې عيسوې نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارينه و ترمنځ د رقابت د پيداکولو او وينې تويولو کارونه نه دې ترسره کړې ؟ مونږ په قاهره کې ډيره په زړه پورې جواري پيل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډيره ښه لاره د اسلام اصلې شکل بدلوې ، هغوی د جهاد معنا بدلوې ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم يو شمير وګړی ګمارلې دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تياروې ، هغوی د دوست او دښمن انګيرنه هم بدلوې ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډير فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذيب او کلتور به دصليب اغيز سپوروي»

«د صلاح الدين ايوبي د څارکښۍ نظام ډير فعاله دې» رجب ورته وويلې ، « که چېرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفيان ووژل شي نو صلاح الدين ايوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هيڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وويلې «ته يو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چېرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بيا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژنې ، او زمونږه شتمني به هم بيکاره او له منځه يوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وويل «ما د فدائيانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدين ايوبي د وژلو له پاره هم تيار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ .»کوناړې ورته وويلي « د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هرډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاس کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنۍ کوچنۍ حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسي د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يو اځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسي خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي .»

ددې ډول بنسټيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څیړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائي سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی بايد څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلاې شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی د هر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چيرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چيرې چې د سلطان ايوبي سرتيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلي و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تښتيدلي و او په همدې ځاي کې پټ شوي و ، او بيا ئې همدا ځاي دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولي و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاس هلاک شوي و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاي د بوتاکانو ځاي ځيګې ګاڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته يو اځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاي ناستې ګاڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګې په څير ټاکلي و ، هغه د تيښتې وروسته دغه ځاي خپل پټ ځاي ګرځولي و ، او بيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و .

(۲۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډيره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی دديوتا قرباني پوره کړل شوې نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د ديوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوي و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو ديوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اختسلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدينو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوي و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او ويرګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شوني ده چې هغه چا چې دهغوی ديوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر ديوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړۍ خو ئې دا وويل چې دديوتا سترې څمڅارې وړې دې د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزې د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوې پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر ديوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړې دي ، خو ديوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوې نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دې ، ديوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه ديوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلماني او يا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تبنتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاي دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تنبتيدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د ديوتاګانود اوسيدو غرنې ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډيرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښې څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وې ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو ترمنځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه. داسيمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوې وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمې ښخې کړې وې. نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره تولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړی و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه .

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و تول په خوارہ خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل متې خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼې،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشي نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه ښیي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهڅ د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دبوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګې یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته دروا‌غ وائې» پروهت ورته وویلې «تا دا نجونې دلته د تفریح له پاره را وړې دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دلیلونه وویل خو پروهت هیڅ دلیل ته غاړه نه ایښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بیا بیا لاس راښکوده او وئې ویل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دې» دائې وویل او ولاړ ، بیا ودریدل او رجب ته ئې وویل. « د نجونو سره یو ځاې ددې ځابه د تیښتې هڅه و نه کړې ، ته باید په دې پوه شې چې مونږ به ډیر ژر تا راپیدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هیدلې ، حبشي پروهت دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ویل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په څرګنده توګه وویل ، چې هغه دوی دواړه د قرباني له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وویل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کیږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ورواچوي تر څو هلته ئې ستري څمڅاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتیدل ، هغوی رجب ته وویل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دې ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زیات شمیر دلیلونه وړاندې کړل خو هغه په یوه هم د پوهیدو هڅه و نه کړه. زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې یم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د یو ځاې کیده له پاره تیار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړی خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بیا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پیدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او یا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تیره شپه د رجب د نیت یو څرک هم کتلې و ، د همغه نیت د په نظر کې نیولو په اساس هغوی نا هیلي شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بیرته خیمې ته ستنې شوی اوپه را پیدا شوی حالاتو ئې غور او خیړنه پیل کړه ، او دې پایلو ته ورسیدې چې هغوی دلته نه د رجب د عیاشۍ وسیله کیدو ته او نه د حبشیانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځابه د تیښتې اراده وکړه. خو تښتیدل او تر فلسطینه پورې په خیریت سره رسیدل څه اسانه کار نه و. خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې یواځې ښایسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتیاو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پریکړه وکړه چې له دې ځابه به تښتې اوفلسطین ته به ځانونه بیرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځاېه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهتې د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځاېه څخه غوارې یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او ستړو څمځارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیښتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډیرې زیاتی ذهیني نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کیدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشیانو خوشحالي غوارې ،تر څو حبشیان دې همل‌ته له ځانه سره پټې و ساتې او د سلطان ایوبي پرخلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره دهغوی دخوندې کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه بریښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تښتیږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه. رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پیل وکړ. مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې ستړي څمځاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وی ، یوی نجلۍ وویلې چې داسې بریښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چینه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلې د خولې څخه چیغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ،«دا هغه ستړي څمځاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تیښتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه. هغوی د سیل په بهانه د تیښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او ګرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهتې د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمی مکمله شي ، تر سره کیږي. هغه ورته وویل چې قرباني به د ددیوتاګانو د اوسیدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کیږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسیږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دیوتاګانو سپکاوې ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو.

*****(٦١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نیمائي شپه تیره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړې فن له مخې دومره زیات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بیرته را ویښیدو خطره ئې له منځه وړې وه ، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زینونه کیښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ورپریښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلي وه ، ددې سیمې په یوه برخه کې څلور کسه حبشیانو شتون درلود خو هغوی هم ویده شوي و ځکه هغوی په دې پوهیدل چې ددې ځاې څخه څوک د تیښتې هڅه نه شي کولي ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لویه لاره کې به ئې له منځه یوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه ورونکې خو ویرونکې بندیخانې څخه وتلې وې ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطین ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډیرې هوښیارې او د ښه عسکرې روزنې څخه برخمنې وې خو هغوی په دې نه پو هیدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفریبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائي سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانیږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصیبت دمقابلې له پاره اړین سامانونه او وسایل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا یخه وه ،درې واړو نجونو تر یوه ځایه پورې آسونه سوکه سوکه یوړل او بیائې په ځغاسته کړل ،د څه ډیرې لارې د تللو وروسته هغوی یو ځل بیا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته یوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې ترمخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هیڅ لاره ترې نه تر سترګو کیدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډیو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستې و ، دهر آس دپاسه د اوبو یوه یوه کوچنۍ مشکیزه ایښې وه ، چې د یوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړای شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کیده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړیده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کیده.

رجب اودهغه ملګرې د لمر د راختلو وروسته هم را ویښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ویده شوی و ، پروهڼ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خیمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خیمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وویل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بریډ او را پورته شو او د پروهڼ د قایلولو هڅه ئې پیل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضایع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصیل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار باید واخستل شي. خو پروهڼ دهغه یوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګرې هم را پورته کړي خو حبشیانو هغه و نیو، پروهڼ ورڅخه و پوښتل « نجونې چیرې دي ؟»

رجب د هماغه ځایه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړای ، هلته خیمې ته ورغې وئې کتل ، بیا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هیڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زينونو ته وکتل، ګوري چې درې زينونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تېبيله کې نه شته ، رجب پروهت ته وويلي « هغوی ستاسې له ويرې تښتيدلي دي ،تاسو زما د ډير ستر کار نجونې له ما څخه په تيښته مجبور کړی .»

« هغو ته به تا د تيښتې ويلې وي» پروهت ورته وويلي او خپلو درې واړو حبشيانو ته ئې د رجب په هکله وويلي « دا هلته يوسئ او وئې تړئ ، هغه يوځل بيا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نيولو پسې ئې وروځغلوئ ، هغوی لرې نه شي تللاي»

درجب د ټولو عذرونو او زاريو سره سره بيا هم حبشيانو هغه له ځانه سره يوړ او له يوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ويدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بيا ئې هغوی هم سره را ويښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځايه و خوځيږي نو هلاک به کړل شي .... لږه شيبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نيولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نيول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه . ځکه چې د تيښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوې تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هيدل ،او بل دا چې ټول نارينه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تيرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګيدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بيا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د يوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتې هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وويريدل اويو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بيرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څير له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان يا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او يا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دريدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کيدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کيدله . هغوی وتښتيدل او غوښتل ئې چې بيرته خپلې غرنۍ سيمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډيره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسيدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چپغې ئې وهلې ، د جهيل (ډنډ) سترې ځمځاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل . پروهت په يوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بيا بيا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ويل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډير ژر دوه ډيرې ښايسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو.» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل يو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پيدا کيده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګير شوې وې، دهغوی له پاره هيڅ پناه ځاې او يا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشيانو د خطرې د ځاې څخه ډيرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې يوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتیدای شوه ، پر هغوی باندې یو بل مصیبت دا راغی چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ویرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و .دا اسونه تر ډیره ځایه پورې یو ځای یو له بل سره ځغلیدل، ددې یوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندي ښخیدو ویره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځای به بیا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زیاته ګړندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نیمې شپې را هیسې په پرلپسې توګه روان او په ځغاسته و.

ستړتیا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، یو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځید اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځیدله چې آس دوباره پورته شو خو بیرته را پریوت او نجلۍ یې دځان لاندې کړه، هغه مړه کیدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زین پټۍ را پرانستل شوه او زین په یوه لورې و خویده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پریوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دریېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړای ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوریده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ویره کیناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بیا هم ښځینه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زین اس و درید ، خو دریېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولای ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

درېیمه نجلۍ یواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ویرې دا حال و چې هغې د آس قیضه پرې ایښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې ځیرولو سره ئې خدای را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره یم ، زما هر وینبته ګناهګار دی ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی یم ، ای زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وویل چې ورځه او نارینه دخپل جسم او خپل ښایست په واسطه بې لارې کړه. دهمغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووایه ، دوکه اوفریب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ویلي و چې دا د صلیب فرض دی که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.» هغې دلیونو په څیر چیغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کمیده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خدای ته ئې ویل « ستا هر مذهب چې ریښتونې وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقیده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړینې ویرې دهغې د یاده ویستلې و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تیره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاریده چې هغه د نارینه و د استعمال یو شې دې او هغه د هغوی د فریب او دوکې له پاره استعمالیږي ، خو اوس سزا یواځې هغې ته ورکول کیږي.

په هغې بې هوشی اغیز کړې و خو دا اغیز ډیر ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ویښتان را ونیول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وویل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په یاد شول چې هغه یوه یتیمه نجلی وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تیري شوی زماني لوري ته ورګرځي ،او دا د انساني فطرت یو قدرتي عکس العمل دی ، دې ځواني نجلی هم خپلې ماضي ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته یواځې همدومره را یاد شول چې هغه د صلیبیانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه یوه ښکلې دوکه او فریب و ګرځید. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښښنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه یوځل بیا بې هوشی و نیوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډیره سختی سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دریدلې و او نجلی خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ایوبي دخپل هیواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکي درولي و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتي پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګیو قشله دسوډان دعسکري مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه میله دننه پرته وه. ددې عسکري قشلې خیمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندي کیدو خورا ډاډمن ځای ګڼل کیده ، خو دې توپان دهغوی خیمې هم له بیخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و . کله چې توپان و درید نو سپاهیان اونورکارکونکي ټول د خیمو او نورو سامانونو په بیرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکري قشلو قومندان یو ترک نژادي احمد کمال نومیده ، هغه یو ښایسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کیدو سره یوځای بیرون راووت او د څناورو او د نورو سامانونو په لیدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، یوسپاهي یوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وویل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلی ښکاري ، ویښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورایه تر سترګو کیږی.»

هغه د هماغه سپاهي سره یوځای هغه لورې ته ورمنډې کړې ، یو آس ټیټ سر ډیر سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګیاه بوې په پوزې شو نو سمدستي د تیبلې په لور رهي شو، په اس باندې یوه نجلی داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځیدلې وی او نجلی پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلی ویښتان خواره مخته را پریوتې و ، د احمد کمال تر ورسیدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلي ته ستون شوی او د ګیاه په خوړلو ئي پيل کړي و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستي او د آسه ئي کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئي پورته کړه . سپاهي ته ئي وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ .» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه ، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوی و . احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئي په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول .

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې ، ځو لمحې ئي احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله ،د احمدکمال رنګ ئي تور وکوت او په انګليسي ژبه ئي ترې و پوښتل ،« ايا زه په فلسطين کې يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئي وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا ترې و پو ښتل چې « ته څوک ئي ؟ او زه چېرې يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ .« او ته اوس په مصر کې ئې »

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوی او دومره وويريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي . خو احمد کما ل ورته وويل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئي وويل « زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې ، ته زما ميلمنه ئې ، د ويريدو هيڅ علت نه شته .» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئي اوبه او خوراک را و غوښتل .

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئي پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئي دهغې په ښبلو پيل وکړ . احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئي وويل « سوکه ، لمړې غذا وخوره او بيا اوبه و ښبه .» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئي په خوراک پيل وکړ او اوبه ئي پسې و ښبلې ، نو په مخ کې ئي رڼا را پيدا شوه .

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه . چې هغه ترې د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاي د خرما د يوه ځنګل سره يوځاي و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئي و ترله ، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاي کې ننبتې وه ،او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوی و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي . ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو ، د سترو ځمخارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه . دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان ويښتان را ولاړوي ، هم ئي په ذهن کې را ځرخيده . هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئي نه شي پاکولې ، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئي خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ . احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولي نجلۍ نه شي کيداي ، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاي شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وویل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې خواب څخه ډاډمن کیداې نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپیدو شوی ، احمدکمال ورته وویلې که چېرې تا دا ویلې واې چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شاید چې دا دلیل دې منل شوی واې ، تاته درواغ ویل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره یوځاې و د خیمې پرده پورته کړه اویو کڅوړه او یوه مشکیزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ویې ویل چې دا شیان د نجلۍ د آس د زین سره تړل شوی و. کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځي نو نجلۍ وویریدله او په کڅوړې ئې لاس کیښود، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وویل چې واخله او پخپله ئې پرانیزه.

داسې مالومیده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنیانو په څیر کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وویل چې داسې خو نه شي کیداې چې زه تاته ووایم چې ځه او ددې ځایه ولاړه شه ، زه هیڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو یوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په یواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبیا خو هغه زه یواځې نه شم پریښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښایه، زه به تا د خپلو سپاهیانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بیا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چې دکومو مصیبتونوڅخه راخلاصه شوی وه نو دهغې ویره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخی ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانسته نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شیان پراته و ، او یوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلاو سرو زرو سکې او د طلا یو کوچني زنځیر د یوه صلیب سره یو ځاې پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هیده چې نجلۍ عیسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صلیبي چې د مسلمانانو پر خلاف په عیسائې لښکر کې شاملیږي نو هغوی په یوه صلیب باندې سوګند یادوی او یو کوچني شانته صلیب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وویل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و .

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بیا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطین ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطینه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ما څخه هیڅ شي پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر درې ورځو پورې ما خپله وینځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هیڅکله هم په لاسو کې دومره زیات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حیرانونکی ښایست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځلیدونکي طلاو کتل او بیا ئې د نجلۍ د وریښمو په څیر ویښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څیر ځلیدل بیا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې یو طلسماتي ځرک په کې و ، داسې ځرک چې پادشاهان ئې یو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه یوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګیو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه ځخه دپوښتنې ګرویزنی هیڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصلیب په کڅوړه کې وروا چول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ایا د ا قیمت ډیر کم دی ؟»

«ډیر کم» احمد کمال ورته وویل «د ایمان قیمت د خدایه پرته بل څوک نه شي ورکولاي» نجلۍ غوښتل څه ووائې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وویل « زه خپل فرض او خپل ایمان نه شم پلورلاي، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ویده دي ، درې میاشتې وشوی چې سوډانیانو په مصر باندې د یرغل کولو هڅې کړې وی ، که چیرې زه دلته نه واي او یا ما دهغوی په لاسو خپل ایمان پلورلي واي نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتي و او ډیره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډیره خطرناکه ښکارېږې ، ایا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هیڅکله !»

« ته همدومره ووایه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او یا ته د توپان څخه ځنګه خوندي را وتلې ئې ؟» نجلۍ ډیر بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وویل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځایه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زمونږ د جاسوسۍ یوه محکمه ده ، هغه یو هیږی او ته پوهیږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چیرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولي شم »نجلۍ ورته وویل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشاید چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووایم»

نجلۍ تیره ټوله شپه بیداره تیره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ویرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بیده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړیږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد یخوا وهي ، داسې ترې را ځرګندېده چې په خوب کې ژاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګۍ نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګرې دهغه د کړچار سره بلد و. هیڅچا هم داسې کوم شک نه شو کولی چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلي نسل ځخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندي ستانه شوي و، پروهڅ هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه ځخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چیرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې ځخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځای کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې «دهغوی ځخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمځارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«څوک ؟»

« هغه وحشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکي لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ ځخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د ورلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوې ، زه یواځې ویښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وويل « زه به له تاسره وينې پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وويل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ويريدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشيانو په اړه او يا په همدې را بطه هيڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکيې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډيره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ويره لرې کړه او نجلۍ يو ځل بيا ويده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوې نو سهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال د دعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تري و پو ښتل « تا له خدايه څه و غوښتل ؟»

« د بدبو په مقابله کې همت او توان !» احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شيان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.» احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هيڅ حق نه شته ، شايد چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ايا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدی په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ايا تا و نه کتل ؟» احمد کمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښايست زه د خپلې لاري څخه بې لاري نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او د خدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې را په برخه کړ.»

« ايا خدای ګناهونه بښي ؟» نجلۍ تري و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه بښي .» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادي چې بيا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټيټ کړ ، کله چې احمد کمال د هغې سلګۍ واوريدې نو د هغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نيوه ، او هغه ئې څو څو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تري خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وويلې ،«نن به مونږ جدا کيږو ، ته ما قاهرې ته ليږدوی ، زه به اوس ازاد يم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووايم چې زه څوک يم او له کومه ځايه را ليږل شوی يم، بيا به زه تا ته ووايم چې اوس زه څوک يم . ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وويل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چا ته نه شم سپارلې»

« ايا نه غواړې چې واورې زه څوک يم او له کومه ځايه راغلې يم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وويل « دا اوريدل زما کار نه دي » او هغه د خيمې څخه بيرون را ووت.

*****(۲۳)

لږه شيبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په يوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه يو د بل تر شنګ روان وو ددې ټولو تر شا په يوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زيات شپږديرش ساعته سفرو ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره يو ځاي کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره يو ځاي کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لويدلو وروسته احمد کمال دپړاو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې يو ځل بيا نجلۍ ته په خپله خيمه کې ځاي ورکړ خو رڼا ئې روښانه پريښوده ، هغه په خواړه خوب ويده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډيره تيزی سره را پورته شو او کيناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نيو او ښکل ئې کړ او د کوچنيانو په څير په ډکه خوله په ژړا پيل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍخپلې اوښکې وچې کړې او وئې ويل « زه ستا دښمنه يم، ستاسې هيواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو دپلان سره د فلسطين نه دلته راغلې يم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډيره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صليب باندې ځاريږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وويل « ته لمړی نارينه ئې چې زما ښايست او زما ځواني دې د کرکې وړ شې و ګڼله او هيسته ته دې پريښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه يوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شيان ګڼل چې د نارينه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عيش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حيائې اوفحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حيائې زما له پاره يو هنر دې ، يوه وسله ده ، زه په دې نه پوهيږم چې مذهب څه شي دي ، او يا داچې دخدای احکام څه دي؟ يوائې د صليب په هکله ماته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې کينول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښنه ده اودا چې دا د عيسايت د عظمت علامه ده ، او دا چې عيسايت په ټوله نړی د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صليب دښمنان دي که چيرې ژوندي پاته کيدل وي نو دصليب په قدمونو کې ژوند تير کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستيز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرږو او ريښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژني ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چېرې دي ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یو اخې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دې ، هرچېرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته وو ایم چې هغه چېرې دې ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دې ، هلته یوه ډېره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دېوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دي ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلې وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د ادخستلو او هغوی د دېوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم . زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډېر دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمکاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا سترې ځمکاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وي ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړې و ، دهغې سترو ځمکارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دیرې کولو له پاره راغلې و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه ورونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولې و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خوهغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ دهغه ځاېه را و تښتيدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتيدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځاې نه شو موندلاې ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلي و. لمړۍ يوه نجلۍ و غورزيده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بيا دويمه نجلۍ د آس څخه را پريوته خو په رکاب کې ئې د پښې د ښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نيم ميلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چيغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چيغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چيغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبيا هغه نجلۍ لاش و ګرځيد. زما آس هم دهغې سره يوځاې را ځغليده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره يوځاې له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس يواځې وم ، ماته خداى دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوى زما څخه هم ډيرې ښايسته او چالاکه وي ، په هغوى کې د ښايست غرور هم و ، هغوى هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ويريدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوى د شګو په نوم ورکي قبرونو کې ښخې شوى دي. زه ځانته پاته شوى يم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځيده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کيڼ لورې ته ، دبد روحو ، پيريانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوريدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه يم ، زما دماغ روښانه دې خو زه پوه شوم چې خداى ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ويرونکى مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم ليدلې وي ، ماته خداى را په ياد شو ، ما خپل خداى په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو بښنه و غوښته ، اوبيا زه بې هوشه شوم....

«اوکله چې بيداره شوم نو ومى کتل چې زه ستاسو په لاسو کې يم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وويل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطين کې يم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ايا زه په فلسطين کې يم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې يم ، نوزما زړه يو ځل بيا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ويل شوي وچې هغوى د ښځو سره د وحشي ځيرونکو په څير سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هيڅ هيله نه وه ، تا زما طلا او زما ښايسته وجود دواړه ټکر کړل او هسې شيان دې وګڼل ، زه دومره ويريدلې وم چې ويل به مې چې هر څوک را ته ترلاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سينى سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوى چې ستا کړچار پاک دې ، ما دا هيله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زيان را ورسوى ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشيانو دهشت او ويره کتله ، زه د ويرې راپورته شوم نو تا زه له سينې سره و لګولم، اود کوچنيانو په څيردې ماته قصې کول پيل کړې او زما ويره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تيره شوه نوما د را ويښيدو سره سم ته د خداى په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هيڅ انسان د طلاو او زما په څير د ښايسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستا په مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په خیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داوو ایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته مې ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمد کمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمد کماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لارکې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته دا هم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیرې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیره نه شي جوړیداې او هغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده »

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې د مسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وکړې ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کرېچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقې پيدا کړي ، او زماپه خير نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بيا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندې ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چاروا کو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي.زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځای د رجب تر څنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صليبيانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ايښې و.

*****(۲۴)

په دويمه ورځ د لمر دپريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دي او هغه د هغې ځاېه څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو ديوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندې راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سرای ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنې پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غوارم ،» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلی په بنديخانه کې د اچولو پر ځاي احمدکمال ته ورحواله کړه ، اوپخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغي ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دي ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللي .،» دسلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دي»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دي ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداي نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دي ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دي. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداي ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړي و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه اوسلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دي ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وګړي هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغي او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمدکمال ووائې نو زه به په اور کې هم ور ودانګم .،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددي خبري څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل « چي بي شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوى» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئي وويل چي «څرنګه چي زه تر اوسه پوري تا بي باوره ګڼم نو په دي خاطر مي له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړي ده ، خو که چيري ته ثابته کړي چي ستا په زړه کي زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «وو ايه چي زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووينم چي مسلمانان څومره په خپله وعده باندي ولاړ خلک دي ، زما يو شرط به داوي چي احمد کمال به له ما سره يو ځاي وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئي را وباله او د احمد کمال او نجلۍ له پاره ئي د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئي د احمد کمال په شتون کي دهغي دندي وروښودلي.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاي ته ور ورسيدل دکومه ځايه چي دا نجوني را تښتيدلي وى ، او چيري چي اوس رجب د حبشيانو په قيد کي و . دوى شپږ کسان و چي ټول په اوښانو سپاره و ، هغوى خپل کالي بدل نه کړل ، هغوى د مصري فوځ په بڼه کي و دهغوى سره توري ، برچي ، غشي او ليندى هم وي ، هغوى ته احمد کمال دنجونو حال بيان کړي و او د همغي په مطابق علي بن سفيان هغوى ته لاره ښوولي وه ، هغوى په دي غرنۍ سيمه کي دننه ورغلل، دي غرونو هلته د يوي ټينګي کلا شکل خپل کړي و. مالومه نه وه چي يوه برچه له کومه راغله او ددوى تر مخ پر ځمکه کي ور ننوتله ، ددي مطلب دا و چي تم شئ.تاسي په محاصره کي ياست ، هغوى و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چي خپل دري کسه حبش ملګري ئي له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوى ته اخطار ورکړ چي هغوى اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندي دي ، که چيري دوى کوم غلط حرکت وکړ نو ددوى څخه به يو هم ژوندي ولاړ نه شي.

هغوى ټولو خپلي وسلي حبشيانو ته ورکړي او دخپلو اوښانو څخه لاندي را کوز شول ، د هغوى مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئي وويل « مونږ ستاسي دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، او ستاسي محبت به له ځانه سره ورو ..... ايا تاسي دهغه دري نجونو قرباني کړيده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړي» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسي ولي پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چې مونږ به دري فرنګې نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بوې پر ځای به دري واړه قرباني کوو. او د دېوتا سترو ځمخارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډیره لرې څخه دري نجونې په یوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئې نجونې ددې ځا یه څخه تیښتې ته مجبوري کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسي نجونو د راوستلو مرسته کولای شئ ؟ ددېوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددې تیاري وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لرو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځای کې د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښې ایښول شوی و چې د همداسي یوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتني لوښې پورته کړ او په هغې لاندي لوښي کې ئې لاس ورښکته کړ خوکله ئې چې لاس بیرون را وویست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نیم خلاصه وی او خوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوځ کړې و دهغه څخه او به څڅیدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشیانو په کې د رجب سر ایښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو ځمخارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو ځمخارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې ځمخارې د ډیره وخته را هیسې وږی وی.

« که چیرې تاسي دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دېوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسي وي»

«تاسي دا سر په دې شرط له دې ځایه وړای شئ چې سبا د لمر دپریوتو دمخه ئې بیرته دلته راورسوئ،» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دېوتا ملکیت دي ، که چیرې بیرته ئې را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دریمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پیښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوې وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تیرې کړې وی ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمدکمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کینولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و ، بیرون یو سپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځای د شاوخوا ګرځیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا د شا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نیوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کینبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، یو کس ددېوار سره شا یو ځای کړه او ودرید اوبل دهغه په اوږو باندې و ختو او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کینبوده ، د نجلۍ تر را ویښیدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نیوه اوبیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووینې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونیانو د وخت ورانې ویجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکې خبرې کولې ، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډیرې زیاتې خونې جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هر ي خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوی چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بیرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډیرې مودې را هیسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځای ځیګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړین و ، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډیر ویرونکې ویرونکې خبرونه خپاره شوي و . خوددې هر څه سره سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاېو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم ځنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو روڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندي کوزیدلې ، هغوی ټول لاندي ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خوني ته ور داخل شول. هلته په فرش باندي بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې درې هم وه. خونه ښایسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولي څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چیرې ته مو دهغه ځایه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړي و رته وویل. « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چیرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړیني او داحمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې اوهغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځایو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځایه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځایو کې کیناستل چې بیرون تری څارنه کیدای شوه ، د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و . فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړیني خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځایه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دي خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوي منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل.

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته ښکاره شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدين ايوبي د وفادارو شمېره ډېره ده.» نجلۍ ورته وويل «او دا چې فوځ هم د هغه وفاداره دی.»

«دا صحيح ده ،» هلته ناست يو قومندان ځواب ورکړ« د هغه د ځارکښنۍ محکمه ډېره هوښياره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدين ايوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فيض الفاطمي تاته ووائي.

فيض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئې نجلۍ ته وويل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، يوائې ددوه کسانو تر منځ ټکر پيدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاې شې ، خو اوس دا ستونزه را پيدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، ته به د حجاب لرونکي مسلماني نجونې په څير کار کوی ، او که نه و به نيول شې. شوني ده چې زه تا بيرته فلسطين ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هيڅوک ئې و نه پيژني ، زما ډله ډېره ذهينه او فعاله ده، دا د سالارانو څخه د ټيټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتيا دلته را وړې ئې د همغې ډلې خلک دي ، مونږ د ايوبي په فوځ کې بې اطميناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ يو له بله لرې کول اودهغوی تر منځ يو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړين دي ، په دې وخت کې حالات داډي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګيدو له مخې ډېر زيات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانيانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسيدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځاې پيدا کړې دي. مونږ ته اړينه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام بايد رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صليبيانو او سوډانيانو سره هيڅ مرسته نه شوکولاې، د بيرون يرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کاميابيدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دريږي ، که په هغه وخت کې له يوه لورې سوډانيان او له بلې لورې صليبيان په يوه وخت کې يرغل وکړي نو قوم او فوځ به يو شي او د قاهرې څخه به داسې يوه کلا جوړه کړي چې بيا به ئې سوبه شوني نه وي.د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ څمکه هوارو ، دخلکو په ذهنونوکې به وهم ، او انديښني ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پيدا کول وي.»

«ماته څو ويل شوي چې دا کار د تيرو دوو کالو را پدېخوا روان دي » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې برياوی مو په برخه شوي هم دي»فيض الفاطمي ورته وويل « په بدکارۍ کې ډېرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدين ايوبي له يوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې څخه د خليفه نوم هم لرې کړې دي ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پيل کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدي ځاي ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغي او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دي.»

فيض الفاطمي وويريد. دهمغه سري سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاي کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ تول چاپيريال روښانه کړي و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته وويني ،چې زه د کومي لارې څخه بيرون وتلاي شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږ په مکملي محاصرې کې يو ، ته هملته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطي و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاي ،»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاي د ديوال سره يوځاي سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکي هغوی ته ورغي او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چېرې دي ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکي ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکي د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولي وه،

علي بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکي سره يو ځاي کنډرې ته ورننوتل. هغوی وکتل چې يو سړي دکومې لورې څخه راغي او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوی سړي دي او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغي ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کړو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واي ، هغوی دخپل لار ښود سره يوځاي په ډيره ګړندي توګه مخته روان و ، خو د يوه بله اړخه يوبل سړي په منډه راغي ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړي ددې لاربنود ملګري و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللي وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږ سره دوکه شوې ده ، دا دواړه د هغوی سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغي « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځاې د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکیوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په ګیډه باندې دواړه لاسونه ایښې ناسته وه . دفیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمي او یوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمدکمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نیوله ، دهغه ګیډه څیرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړاود نجلۍ په کیډه کې ئې ور ننویست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بیرون یوسم ؟» علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وویل .« ما خپل فرض پوره کړل اوستاسو مجرم مو و نیو .»

فیض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونیول شول ، پاته دوه کسان اویو قومندان چې د فیض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې دفیض الفاطمی د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمي شوله ،دا ډرامه داسې تیاره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ویلي و چې هغه ته تر فیض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددرېو څخه یوه نجلۍ دلته رارسیدلې ده ، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځاېه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمي ته د رجب د درواغو پیغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندی کړئ .

دې جاسوسانو په دریو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي . فیض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکلیف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دي . فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ . هغه سړي ته د علي بن سفیان ددوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې همله په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفیان دمحکمی یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګری او دعلي بن سفیان دمحکمی غړی و ، که چیرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خوئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمی او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال ویښ پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې تړل شوی و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمی د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته. ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسئ را پرانستې دهغوی لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوی هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوی تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړې بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ورننوتل ، دا دهغه سړي پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمر ې ته ولیږه ځکه که چیرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وی نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډیرې پراخه او خورې ورې وی ، او دننه تیاره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخری وختو کې فیض الفاطمی خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګری نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ښځه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښځه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښځه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده.دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښځه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوی په یواځې یواځې ځایو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چیرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو ښځه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دريمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدې» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دې ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عيسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځيد:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زيږديز کال پيښه ده:

په قاهره کې يو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنی هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سيمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بيرونی سيمه وه، ددې سيمې اوسيدونکي د منځنۍ او يا دهغې څخه دکمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زيات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصيبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوي و. هغوی به د جذباتي او زړه ورونکو ويناو څخه ډير ژر اغيزمن کيدل، او هغه به ئې ډيري ژر منلي. صلاح الدين ايوبي چې کله مصر ته راغي او ددې ځای څخه ئې نوي فوځ تيار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځاې دکورنيو زيات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، يو داچې دا د معاش يواځنۍ ښه ذريعه وه، ځکه سلطان ايوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پوري زياتوالي را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زياتې اسانتياوی ورکړل شوې وې او بله علت ئې دا و چې دې خلکو جهاد خپله دينې فريضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تيار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډير اړين ګڼل کيده. په سرکاري توګه هغوی ته ويل شوي و چې صليبي نړۍ د اسلامي يو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تيرو شپږو اوو مياشتو را هيسې دا نوم ورکي جومات ډير مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکينې امام يواځې درې ورځې مخته په داسې يوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هيڅ حکيم او معالج ئې پيژنه و نه شوه کړای، هغه به دکيدې د درد او د ګلمو د سوځيدو نه شکايت کاوه، او دهمدې شکايت څخه هغه و مړ. هغه يو عام مولوي و چې يواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړينې نه يوه ورځ وروسته د سره او سپين مخ او سرې ږيرې خاوند يو مولوي را پيدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړانديز وکړ. دهغه وړانديز خلکو و مانه، هغه چېرې په کومې چونيړه کې اوسيده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وويلي چې هغه د علم ليواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتياوی يواځې دادې چې هغه ته يو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حيا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنګ يو ځاې خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و ليدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کيدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتياو وړ سامانونه ورکړل او هملته ئې اباد کړل که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصيت د ليدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخه ډیر زیات اغیزمن شوي و، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مریدان و گرځول . کله چې ددې جومات ثخه هغه لمړي اذان وکړ نو هلته په سیمه کې د اذان په اوریدونکو کې چپتیا شانته را پیدا شوه. دېو پاک ترنم په څیر ئي په ځمکه او اسمان کې یوه لړزه را پیدا کړې وه ، دا داسې یو طلسم و چې هغه وگړي ئي هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئي لمونځ ادا ءکاوه او یا خوبه ئي بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئي وویل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو میاشتو کې هغه ددې سیمې وگړي خپل پیروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کیده ، دغه امام چې په اصل کې یو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پیل کړل ،

د شپږ اوه میاشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډیرو ډیرو ځایو پورې ورسید. ان تر دې چې د ښاره به هم یو شمیر خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډیرو بنسټیزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مینه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کینولې وه چې انسان خپل تقدیر پخپله نه شي جوړولاي ، هر څه چې دي هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د یوه کمزوري چینجي په څیر دي. ددې عالم بیان اودرس ډېر اغیزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخیست او خپله هره خبره به ئي د قران په یوه آیت نه یوه آیت باندې ثابتوله. هغه به دصلاح الدین ایوبي هم ډیر صفت کاوه ، او زیات وخت به ئي ویل چې دا د مصر دخلکو د خوښی ځاي دي چې ددې هیواد امارت د اسلام د یو سرورکونکي سپیڅلي مجاهد په لاسو کې دي. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بیاهم دکوم دلیل پرته د سر په سترګو منلې.

یوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پیل کړ نو یوسړې را پورته شو او پوښتنه ئي تري وکړه «درونده عالمه ! الله ج دې ستا د علم رڼا ان تر پیریانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کیږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډیر لرې ځاي نه دلته راغلي یم ، مونږ ستا د درس اوعلم اوریدلي و ځکه ستا خواته را غلو . که چیرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووایه. مونږ په شک کې یو ځکه خلکو ویلي دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کیږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دي اوریدلي»

یوه وویل «دا د وخت اواز دي چې زمونږ په غوږونو کې ئي په غلطه توګه ورځاي کړې دي. مونږ غواړو په دې هکله صحیح خبره واورو.»

عالم ورته وویلي --« دا د قران اواز دي چې هیڅوک ئي نه شي بدلولاي ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحیح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسیږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دي چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځپونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږئ ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلي بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي او مسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړي یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په خیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غورو فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو ترمنځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مختهراتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د ورورګلوي او میني پیغام راوړي و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداي په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت او حکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړي دي او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړي دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړي دي خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستي دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزني هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداي په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نو کله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سې ، هغه دېني عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې د هغه پسې روان یاست نو د قیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسې. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځای دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دي ، په داسې حال کې چې زکات د غریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځای دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډېرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږي هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لرې؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارئ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خدای تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې ځلور ځلور ښځې ساتلاې شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ایښت دې ، خو د بدی ځخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او ځلور ځلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، داښځې او خپلې لونړې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوبو ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړای شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا یو بدعت دې ، خپلې لونړې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاڼډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خدای په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډېره ستره ګناه ده.»

*****(۲۸)

کله چې عالم درس پای ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځای د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې درخصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د تیټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر یوه وکړه. خلک ټول یو یو د هغه ځابه ووتل ، یواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه یو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې یوه اوږده چوغه اغوستې وه ، یوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې یو ګلداره دستمال اچولی و.هغه اوږده توره ږیره او اوږده بریت درلودل،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاریده ، دهغه په یوه سترګه شین رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه یوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وویلې چې دهغې یوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولې شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږیره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بیرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شوني وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټی ایښې کس ورته وویلې.

«مونږ شاید همستا په لټه کې یو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای ځیږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نیمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ یواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړي ځواب ورکړ.« ایا مونږ صحیح ځای ته را غلی یو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ یواځې ستا لټون کاوه»

عالم بیرون لورې ته وکتل او په ډیره بې پروائې سره ئې وویل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کیږي » دپټي خاوند وویل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وویل.

«مونږ به د وریځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وویل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي یاست.

« مونږ د یوې میاشتې را هیسې په سکندریه کې یو » هغه سړي ورته ځواب ووایه ،« او ددې ترمخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان یاست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائیان» د ترلې سترګې خاوند ورته وویل.« اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وویل ،« ماته دا ډاډ نه کیده چې دا ته ئې ، ته ناکامیدلې نه شې.»

«او کامیابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وویل « تاسو به صلاح الدین ایوبي نه پیژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظریاتو پر خلاف شکوک را پیدا کړي دي ، خو هغه مدرسي چې صلاح الدین ایوبي پرانستی هغه به زمونږ بریاوی مونږ ته په اسانی سره شوني نه کړي ،» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ویل شوي و چې ستا دپیژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده.» دترلې سترګې خاوند ورته وویل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وویل مونږ ته همدغه ویل شوي و ، مونږ ته دا هم ویل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبې خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډیر ذوق سره یاد کړې دې.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ایا مونږ په ازمیښت کې اچوې ؟ او امتحان را څخه اخلې ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ایا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ یو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وایو »

«تاسو د څه له پاره راغلي یاست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي دڅه کار له پاره راځي !» هغه د ترلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را لیږلي یاست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د یوي [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دې ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را لیږلې خو تا ته به دا خبر را رسیدلې وي چې د صلاح الدین یو نائب سالار د سوډانیانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره لیږل شوی و ، دهغوی څخه یوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی دریږ واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړی او یوه تر ټولو ښکلې اوښایسته اوښه صلاح الدین ایوبي ته را ورسیدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وویل.« مونږ ته ډیر ستر زیان را ورسید.د صلاح الدین ایوبي یو ډیر ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تیر شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاي خوندي نه دې.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بیرون را ووتل ، بیرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تیاره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف او پاک کور و ،څو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه ترلې وه او دا ترې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ او هغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او ورپسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. د دېوال تر څنګ یو طلائي جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسي (ع) انځور او بل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاي مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دي او په احساساتي ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان ترټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم ریښتیا ګڼي، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کینې او قران مجید په لاسو کې و نیسې او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندې وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائي ابادي بیکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځاي ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه یوا ځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاي جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړي غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یو اځې جوش پرېږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډېر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښی را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ « دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجوني هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلي و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرپو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړیو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړیو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړی د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټې خاوند ورته وویلي.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلي شم.» عالم ورته وویل.« کوم کار چې ما پیل کړی دی دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دی چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالي او بڼه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

« او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټې خاوند ورته وویلي.

« هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټې خاوند خپل لاسونه تر زني لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوې وه ، بریت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي اېښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و همغلته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیرانې دریانې ودریدې ، کله یوه سړي ته وینې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څېر ګرځيدلي و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلي و او ستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري رېږه هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژني ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چُوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کينبول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاي د کړکۍ له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسي او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(۷۰)

دسلطان ايوبي په لارښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانوزيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلي او ځاې په ځاې کړې ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړې ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چيرې ته پوهيږې چې هغه کوم تخريب کار دې نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه.د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دي مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چي که دا امام په ريښيتيا هم د دښمن له اړخه رااليږل شوى تخريب کاروي نوو به ئي پيژني ، هغه دخپلي شبکي ډير پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوى لس دولس ځله هلته درس کي ګډون کړي و . او هغه درس چي هغوى اوريده نو هغه به ئي ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ . او هغه تأويل ئي وړاندي کړ چي ورو سته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چي دهغي د شبکي غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دي کي هيڅ ډول شک نه پاته کيده چي هغه جاسوس دي. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئي ورکړه چي که چيري دا وګړي د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئي اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسي خبري کوي چي يو اځي دښمنان ئي وړاندي کولاي شي او يا هغوى چي خپل ذهن ئي له لاسه ورکړي وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئي ويل چي په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه و کړه چي هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاي په مختلفي بڼي او د بڼي په بدلون سره ددي امام درس ته ورځي او اوري به ئي ، او هملته به پريکړه کوي چي دهغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاي د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي ويښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئي داسي کالي تيار کړل چي د پيژندګلوى څخه ووت او په همغو کي جومات ته ور غلل.

علي بن سفيان دځارکښۍ د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلي يوي بلي بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چي که څه هم هغه صليبي نجلۍ چي فيض الفاطمي ئي تور لاسي نيولي و او د احمد کمال تر نامه لاندي د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئي درلوده وفات شوه ، خو هغي داسي پټ الفاظ او اشاري هغه ته ښوولي و ي چي صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولي ، دهغي په همدي ورښوول شوو اشارو باندي څو مسلمانان چي دصليبيانو له پاره ئي د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د تر لاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوى هم علي بن سفيان ته په بندي ځايو کي ددي خبرو تصديق کړي و چي همدا اشاري او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشاري داوى چي جاسوسان چي د لمري ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل ډاډ ځانته تر لاسه کوي نو دهغوى څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چي « مالومه نه ده چي موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بي پروائي سره کوي لکه چا ته چي په ناڅاپي توکه موسم په ياد راغلي وي. بل به ووائي « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چي « اسمان صاف دي »نو هغه بل به ووائي چي « مونږ به وريځي را ورو » او په قهقه خندا باندي به خاندي ، ددي ډول خندا اړتيا په دي خاطر وه چي که چيري دا خبري بل څوک واوري او يا هغه بل سړي ددوى د ډلي څخه نه وي چي دا درک کړي چي دا خو هسي يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوى چي دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاي شي چي کله دا را ښکاره شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و.دا د صليبيانو د ځارکښۍ مرکز و .

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوښه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يوا ځې پاته شول او دغې پټو ښبو ښبانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټوالفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پو هيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاې. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ورواچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات ځنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړۍ کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يوځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړې په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډيرې مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګېډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په تونډۍ سره ډيرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهرډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دريېمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځايو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر يوه سپي ته ورواچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دريېمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به‌نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته‌واستوم ،»علي بن سفیان په ډېره حیرانتیا سره دسلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته‌وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه‌مه پوښته ، زه‌فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لړې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ښانګې څخه‌یو یو کس زما ځاې ته‌له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډېر زیات اړین دي»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په‌دې شپه‌د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه‌پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خوهغه ډېر سخت انسان وخوت ، هغه‌وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په‌غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که‌چېرې ته‌زما په‌هیواد کې کله و نیول شې نو ته‌به‌یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه‌هم هداسې هیله‌و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به‌څه‌ډول وي ؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته‌ووایم چې ته ئې له‌ماڅخه‌پوښتې ، نو بیا به‌هم تاسې ما و نه‌بښئ ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که‌د جلاد په‌لاسو وي او یا د کوم سخت‌اذیت لمخې ، نو بیا به‌زه‌ولې خپل قوم او ولس ته‌دوکه‌ورکوم ؟»

« زه هیله‌لرم چې ته‌به‌خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته‌وویل « ایا ته‌دهغه‌دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه‌ئې او هغه څه چې زه‌ئې وپوښتم ته‌ئې ځواب راکړې؟»

«څه‌ډول عزت ؟» هغه‌ځواب ورکړ. «دهغوی سره‌یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته‌دي او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له‌مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شي. هغوی سره‌د عزت تر نامه لاندې څه‌شې شته‌نه دي. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه‌لاس په‌سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډېر لړې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه‌نجونو سره څه‌ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله‌کړئ ، بیا به‌هم زه‌تاسې ته‌څه‌و نه وایم ،او نجونې به‌هم تاسې ته‌څه‌و نه‌وائې.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته‌د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته‌وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته !» جاسوس ورته‌وویلې «که‌ته د مینې حربه استعمال کړې او که‌د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دي ، تاسې ته په نښه نه‌کړو .تاسې د نجونو سره‌د ښه‌سلوک وعده کړې‌ده دهغې په‌بدل کې زه‌تاته همدومره‌ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه‌دي ، دا د صلیب او ستوري اوسپوږمۍ تر منځ جنګ دي. زه‌د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته وړې راوړې ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونوپه هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات ترلاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده. د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرارکوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته .او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روایات ورګډ کړې دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمي د کسوف و خسوف په وخت کې کتلي چې مسلمانانو نذراني ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدي......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتود اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را نښتي وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وي ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه د هر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه .»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبې پادشاه غواړي تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا ترلاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داډ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په‌غلطو لارو روان کړ.نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه‌د هرېوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه‌دمخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښخه‌ډکوي ، هر مسلمان ، که‌څه‌هم غريب‌وي خو څلور ښځې له ځانه‌سره ساتل غواړي، يهودېانو د مولويانو په‌لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې.که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه‌دا په ډاډمنه توګه‌ويلاې شم چې نن به‌ددنيا د څلور ښځه‌درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د څلورو ښځه‌درې برخې مسلمانان يواځې په‌نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډېږی او رژيږي ، ته‌نه‌پو هيږې چې دا دهمغې حملې بايلې دي چې زما په‌خير عالمانو ستاسو په‌مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

«زما دوسته ، دا حملې به‌رواني‌وي ، زه‌وړاند وينه‌کولاې شم چې يوه‌ورځ به‌اسلام په‌دې دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي هم ، نو د يوي له‌منځه‌تللي او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي.پيروان به‌ئې په جنسي لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګې نه‌شي کيدلاې ، هغوی به‌نن سبا لکه‌د نورو په خير له‌دې نړۍ ښخه‌سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به‌مونږ په‌نفس پالنې کې ککړو ، ما به‌ووژنې خو زما مهم نه‌شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له‌منځه‌نه‌ځي ، زماپر ځاې به‌بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختموو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،...که‌ته‌غواړې ما جلاد ته‌ورحواله کوي‌نوکولې مې شې ، زه‌نور څه‌درته‌نه‌وايم.»

علي بن سفيان دهغه‌څخه نور هيڅ هم و نه‌پوښتل ، هغه‌شايد‌دخپلې دندې په‌فکر کې‌وه‌چې څومره سخته‌او څومره نازکه ده ،دغه‌صليبي تخريب کار چې څه‌وويل ټول ريښتيا و . هغه‌کتل چې په‌قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزيران په‌ مکمله‌توګه‌ددغه جراثيمو په‌ واسطه‌تباه شوی دي ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په‌ډګر کې صليبيانو ته‌ماتې ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ څخه‌ يرغل راوستې چې دهغه‌مخه‌نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلي خبره ده.... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په‌ خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و دريد چې نجونې په‌کې قيد وې ، هغه‌يوه‌ خونه‌پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په‌فرش ناسته وه، دده‌په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې‌ته‌وکتل ، او د څه‌ويلو پرته‌ترې‌بيرون ووت.

(۷۲)*****

بله‌ورځ د غرمې د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول مهم مسؤلين په‌هغه‌خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته‌احکامات ورکول اولارښووني ئې ورته‌کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوې وه چې يو جاسوس ددوه‌نجونو سره نيول شوی دې. هغوی په‌خپلو منځو کې په‌همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه‌څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل « تاسي به اوريدلي وي چي مونږ په يوه جومات کي يو صليبي نيولي دي چي هلته ئي د هغه ځاي د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چي هغه په څه ډول او څنګه و نيول شو او بيا ئي ټولي هغه خبري واورلي چي هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خاني کي کړي وی. علي بن سفيان دا ټولي خبري سلطان اويوبي ته رسولي وی.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسي د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چي در ته ووايم چي د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چي د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يوائي دا ويل غواړم چي د کفارو سره دوستي کونکي ته به دا ځاي دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلي ده چي دهغه په غاړه کي به رسۍ اچوو اويوه تخته دهغه مخته او يوه شاته نښلوو او هره ورځ ئي په بازارونو کي ګرځوو او په چوکونو کي ئي دروو چي په تختيو به ليکل شوي وي« زه غدار يم » ، هغه به هره ورځ سهار اوماښام په همداسي ځايو کي درول کيږي ترڅو هغه د لوږي او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي . دهغه خپلوانو ته به ددي اجازه نه وي چي د هغه جنازه وکړي او يا ئي خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددي کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغي چي د هغوی سره د ښځو د بی حيائي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کي غداران اخلي ، ايا دا ستاسي دغيرت له پاره چېلنج نه دي؟ چي ستاسي دښمن ستاسي په جوماتونو کي ناست وي ستاسي قران په لاسو کي اخلي او ستاسي د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دي اړخ هم غور وکړئ چي هغه نجوني چي صليبيان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کړچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوی له ډلي څخه ډيری ئي د مسلمانانو لوڼي دي ، دا هغه نجوني دي چي کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بيا ئي ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزني ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلي دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کي دي ، هلته چي په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادي چي صليبيان دهغوی کورونه لوټوي ، که چېري هغوی شکايت وکړي نو په بنديخانو کي ئي اچوي ، د هغوی تنکي بچيان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئي ، په دي کوچنيانو کي چي کوم يو ئي ډير ښايسته او په زړه پوري وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبي حيائي درس او روزنه ورکوي ترڅو پري د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د ځارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي ، په دي ډلو کي دهغوی خپلي نجوني هم وي . چي په کي د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼي هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسي چي هغوی په فلسطين ولکه کړي ده او تر ټولو ستر انقلاب ئي چي هلته راوستي هغه دادي چي هغوی په مسلمانانو باندي د ژوند ساحه را تنګه کړي ده ، هغوی ئي په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې کرجې،دعیسایانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تبنتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کاری او بدکاری له پاره وروزلې او د زمونږ امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمې ورنو ! دا لړی پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلماني نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ ټولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلي دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره ! مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دي چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیري کیږی او دهغې ځای مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالاری د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکاری له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره ! که زه ډیر جذباتي شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنی قبله اوس د بدکاری مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې ځخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطین دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو ځخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ننښتي اوسم. لږڅه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته په ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را ننښتي یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو ځخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې ځخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ایمان پلورونکې له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولاې شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمنې خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبیانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللې یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګې تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شوني دي چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته ووایاست چې دا همستاسې لوڼې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو ترمخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوې-

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي دځانګړي خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازې يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطين کې دېوې کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نوميده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل ، دا د صليبيانو د ځارکښې مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده . دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي . ځکه همغه ځاې د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي . خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم ، داځاې د (شوبک) نه وروسته دوېم اهميت وړ ځاې ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي . ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي . که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي . او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شونې نه وي »

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ، په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځاې کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبريد حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځاې تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځاې ته اړتيا ده ، او د لوژيستکې موادو د رارسيدلو داسې ځاې چې دهغې ځاېه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي .

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې . دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وي ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاې نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږی او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل « کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځاې څخه وتلې شواې، اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلای ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د مواد‌و د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره سټره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې څلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د ځارکښې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتې خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو ترمنځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی ترمنځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصرې مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دې. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دې ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وې هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په بريالیتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دی چې د سلطان ایوبي د ځارکښۍ نظام ډېر هوښیار او فعاله دی»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډیرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضایع کیږي.»

«دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو.» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګۍ اف لوزینان» وویل ،«مونږ به هم مره کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دي هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ایټالویانې وی ، او درې مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوي وې، ډیرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دی ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو ګیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړې مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصر دهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو. هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چیرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د ځارکښۍ دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دي» د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تیرې په څیر انسانان دي ، نه شراب څښې او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کامیابیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډېره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

« ایا دلته هم د ایوبي له لوري را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟» (لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د څارکښې د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسې چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې ځخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل دربیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی بریاوي تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډېره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائي زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلاې شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي ځخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډېره پورې په همدې موضوع خبرې اترې رواني وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکې کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبینو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډېر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چېرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ د څه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه ځخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښي نوبيا تاسو پخپله پو هيږئ چې پر هغه څومره و ځښې چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تيښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې دتيښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهيږم » يوي نجلۍ ورته ويلې « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وويل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسيږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر(شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تيښتې له پاره خو هيڅ لار نه تر سترګو کيږي. تاسو خو د ايوبي جنګي منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ايوبي د فوځ لارې بندې کړي او ايوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دې. (شوبک) ته په وررسيدو سره دا په ځانګړې توګه ياده کړئ چې ايوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځايه څخه بيرته هغه ځاې ته چې دوی په کې کينول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کيښول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دي اوريدلې او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دي چې څه تيريږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خو بيا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چاځي په اوږه باندې لاس کيښود او ورته ئې وويل « پورته شه —او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يورې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبي کمرې ته ورننويستل.

«زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبي جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ« ددوی زنځيرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبي دغه عالم ته وويل « ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، دسيدنا عيسي ع او دبيبي مريم ع ته همدا درنښت دي چې د درواغو او دابليسيت په څير ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي » عالم ورته وويل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

«ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوی ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردې نارينه و ته ئي ور واستوئ او خپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلوڼو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ما ته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوځو مسلمانانو کړچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې » هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالي له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کورډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړ م د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ ځه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ ! که چيرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دې ، هغه هم زمونږه دې ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،...زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خونې ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه.» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښښنه کوې ، زه هغوی د داني په څير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تا ته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمرلا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره یوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکني دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطر و ، اوبل دا چې هغوی دصلیبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلي هم د ښه او غوره نسل د آسونو ښځه اخستل شوی وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښیل نه و ، کله چې علی بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي ! ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چیرې ما بیلوده نو یواځې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې ځخه زیات بل کوم زیان ترې نه تر سترګو کیږي ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جواری کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یواځې پریښول شوی کسان د خوشحالی نه په کالیو کې نه ځایدل. خوشحالي یواځې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره ځخه لرې وتلي و، دهغوی اوښان ځنګ په ځنګ تلل ، دوه ساتونکي مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانی سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خدای معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب ښنه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په خیر پوه خلک خدای له عقله داسې پرانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ ځخه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر تر سترګو کیږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځای دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه ځخه چې هغه ځو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیدای شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښښي او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څیر ښایسته نجونې خو بلکل پریږدي نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بيدار پاته کېدلو ته اړتيا ده .» هغې بلې نجلۍ وويل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ويده شي نو دوی بايد د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتيا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وويل « دا کارکه همدا نن شپه ترسره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډېره لرې ځابه پورې ورسيږو . »

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کيدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډېرې ښايسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پريوتو ته ورنژدې و ، يوه عالم ته وويل چې اوس مونږ تم کيږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،..... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تياره کيدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډېره لرې يوه شادابه او شنه سيمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک ځنباک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبيائې د ويده کيدو چمتوالې ونيو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ويده شوي دي ، اويو ګرځيده را ګرځيده ، ساتونکي څه ټکار وا وريد او هملته ئې ورمنډه کړه او هغه ځاې يې په ښه توګه تر سترګو تير کړ او بيرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تير شوي و ، هغه خپل يو بل ملګري را پورته کړ او په خپله د هغه په ځاې ويده شو. هغه چې را ويښ شوی و هغه د پړاو په چاپيريال کې ګرځيده راګرځيده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ويده انسانان له نظره تيرول ، عالم نجونو ته وويل ،« مونږ نه شو بريالي کيداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کيږي ، کيږي به ، ويدې شئ» او هغوی ټول ويده شول.

شپه تيره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تياره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانيدو حکم ئې ورته وکړ. لږه شيبه وروسته هغوی يوځل بيا په هماغه ډول سفر پيل کړ چې تيره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان ځنګ په ځنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی يو ځل بيا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او يا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډيو کې ورننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنى شکله ديوالونو په څير ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سيورې پرې را پروت و . نجونې وويريدې ، ويره د هغوی په مخونو باندې ځرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته وواية چې زمونږ سره خبرې وکړي» يوې نجلۍ عالم ته وويل.« د هغوی چپوالې او بې پروائي ما ويروي ، هغوی ته وواية چې که مونږ وژنې نو سمدستي دې مو ووژني ، مونږ د دې زيات دمرګ انتظار نه شو کولې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و . هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته نه شواي کولې ، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و..... لمر سرته راوخوت ، نو دوی د هغو غونډيو په يوه داسې ځاې کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاې لږ سيوري کړې و . په همدې سيوري کې دوی لږ څه دمه وکړه ، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ،« تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دې ، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکې ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ .تاسې ته مالومه ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي ، الله ج دې دهغې په نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوې ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو ، تاسې له مونږه سره امانت ياست ،.تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،« دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډېر ستونزمن تماميږي ، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ اومخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري يو ،» ساتونکي ورته وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دي ، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په خبرو باندې ځان کونړ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وي اوريدلي او لرې په کتلو شو لکه څه شې چې وينې. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه نبه خبر و ، دهغه سترګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکې هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل. د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سرولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دي.

« پوهيږې چې دا څوک دي ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،« خودا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکي ورته وويل ، هغه خپل يوبل ملګري ته وويل« زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور ورروخوځیدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وی، اونس سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اونبان ئې ښکته کړل او له ستړګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نږدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، « زه فکر کوم ستا اندیښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږي ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاي ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیله او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي»

« ددې مطلب دادي چې مونږ ازادي نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ،« مونږ تراوسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائي چې د سهار راهیسې زمونږ ترشا را روان دي ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نور ه ستونزه نه پیدا کوو، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې تر هرڅه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ایا تاسې کومه وسله استعمالولی شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل « له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشي او لیندی هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چیرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې درکړم ،..... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغو سره د آسونو او اونبانو جګړه و نښته نو دا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځای دې»

دوی سمدستي ددې ځای څخه روان شول ، ساتونکو لیندی په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځای شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ویره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ، دهغوی سره به ټکر خامخا کیږی، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي ،.... هغوی په ډېره ګړندی توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده، په دې خاطر پرې د ډیرې ستړتیا اغیز نه لیدل کیده، دغونډیو داسیمه تر ډېره پورې غځیدلې وه، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځای کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل، هیڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پریوتو شو، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو څناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل « دا ځای د جنګ له پاره موذون دي، ځکه چې شاوخوا کوم ځنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کینول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړې، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندی تیارې وساتي، ویده کیږي دې نه، څملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائې تیره شوې وه، صحرا ډیره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سیوري د بوتانو په څیر رابښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده، او څمکه لړځیدله، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډېره مالومیده چې یو یو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکې او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو ترړو باندې و ویروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو دډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشي ورو توغوه، د غشي په لږیدو یو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته یو غشي د غلو په لور ور ویشت، دوه اوښانو بړبړې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل « تښتېئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلې « ور ولویږئ پرې، هیڅ یو هم ژوندي پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بیا هم تر لرې لرې پورې د سترګو لید رسیږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هیڅ یو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ایساري کړې وي چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې ددښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وویل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وویل « زما توره زما د تیکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، یوې نجلي د هغې د تیکي څخه توره راوویستله ، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کیږه مه ، د غلو زیات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کیده.

دا جګړه تر ډیره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپریدو پیل وکړ ، ساتونکو یو بل ته اوازونه کول ، او بیا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هیچا ځواب ورنکړ ، هغه د یوی نجلۍ اواز واورید ، هغه ورته چېغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د یوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هید چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاې د ساتونکي په آس باندې اچولۍ او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر یوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زین همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و یوائنې توپیر دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د یوه میل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سیورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و او فاصله رو رو کمیده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم یو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او یا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او دخپل اس د نور ګړندې کیدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نیغ روان و ، داسې مالومیده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،ځکه (حدېد) کتل چې اس کله ښې لورې ته او کله کیڼ لورې ته کږیږي او رفتار ئې هم را کمیږي ،..... هغه ور ورسید ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس یوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګیده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځید ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځیدو ته نه پریښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وویل « نجلۍ نشې وړلاې» یوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نښوده ، اوپر(حدېد) باندې ور پرېوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وویل « ته په آس کېنه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلۍ له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وویلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځایه تښته.» اخر نجلۍ ورته وویلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلۍ ته وویلې « زه زخمي شوی یم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوري کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ یو غل لویدونکي وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغېدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل « ته خو به ښه ئې ؟ ما پرېږده ، په آس کېنه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دي ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندي نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پرېږده .» (حدېد) ورته وویلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائي غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللي و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وکړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پرېښولو ، څخه په څرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې ترلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکېښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دي ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و ترلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوې وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې یوړ، په ډېره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پرېښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږې باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لوروکتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل «زه کيداې شې ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هرځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ او سلامته تر خپله ځاېه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

*****(۷۲)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هغه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې درېدلې وه ، خو د ډېرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچنې ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښاک څه شيان ترلاسه شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږڅه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږڅه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمرې دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې. نجلۍ هغه څملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل.

« ته بيرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پريږدم ،»

«زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

«زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم ،» (حدېد) ورته وویل « دي غلو مونږ دواړه ځومره یو له بله سره را نژدې کړي یو ، څومونږ یو دبل دښمنان یو ، تاسې هڅه کوئ زمونږ دهیواد بنسټونه له منځه یوسئ ، خو یوه ورځ به زه ستا په هیواد باندې د برید له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وویلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غیتائې حالت دې ښه شي او بیرته خپل هیواد ته ستون شې ،» هغې د(حدېد) د ورمېږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کیداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کیښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپریدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وویل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم ،»

« خو ددې سره به بیا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کینم ،» نجلۍ ورته وویلې « او تا به د خپل ځان سره یوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بیا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل یو لاس دهغه په سینې باندې کیښود ، نو (حدېد) پرې ښود او ورته ئې وویل « ما پرېږده چې په خپل توان سره کینم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کیښود ، او د(حدېد) څخه ئې و پوښتل ، « زه پو هیږم چې ته ما یوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والي کوې»

« نه هیڅکله ، »(حدېد) ورته وویل « زه تا یواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کیدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکیدو هیله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډېرې بې وسۍ په حال کې زما سره قید وې ، ما کولي شول تا خپله وینځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شیطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسیږي چې زه په خپل امانت کې خیانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پیدا کیږي.»

«ته خو تیره نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارینه کتلې یم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قیمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ایمان اخستې و.»

« څومره قیمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«یواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کینول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ایښودې و.»

« دهغوی سره بلکل ایمان وه نه ، » (حدېد) ورته وویل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وویلې ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري ورواچوله ،»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ويلاې » نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترګې خلاصې شوې لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کيدله.

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلي ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاې چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی ځخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولي واې ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان يوې لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جګړې ځخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غي.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلاې چې هغه مونږ دري واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجوني به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟»يوصليبي حاکم ووېلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لرې ساتل په کار دي ، نورې نجوني تياري کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړي دي.

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ. اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو. هغه دا هم ووېل چې داراز دوی دسلطان ايوبي ځخه څه ډول تر لاسه کړې دي. هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره ووېل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړی بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نيولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبيا به د همدې ځاېه د رارسيدلو مرستو او وسايلووروسته په (شوبک) باندې بريد کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وويل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر يرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وايه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په ځرګندو ټکو کې وويل ، چې که چېرې صليبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بيا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ويره ښووله ،» جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه د سلطان ايوبي له خولې اوريدلې وی.

ددومره قيمتي او ارزښتناکه راز په اوريدلو سره ، نجوني د ټولو هيرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او خيرنه پيل کړه ، هغوی دې پايلو ته رسيدل چې سلطان ايوبي په غير مامولي توګه يو تکړه او ذهين جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د بريد کولو کوم پلان جوړ کړې دي ،د هغې څخه د هغه دجنګي پوهې ځرګندونه کيږي ، په لاره کې د هغه د جنګ د نه کولو پريکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د يسوع او مسيح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته د هغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نيولو وروسته د (شوبک) په څير مضبوط مرکز ته ستر خطر پيدا کولي شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ايوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پيل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړي:

--د صليبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسيدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخيرې جوړيږي او جنګ به دهمدې (شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ايوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سيمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زيات شمير فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زيات وي. هڅه وکړئ چې د ايوبي فوځ په محاصره کې را ګير کړئ ، د اوبو په چينو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو . هر يو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ايوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صليبيان تش لاسونه را ګيرول ، خو په دې به د حيرانتيا ځرګندوني هم کيدلې ، چې دسلطان ايوبي په څير د يو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کيداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پريښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پريکړه کړې وه ، په يوې بلې خوني کې کينوي اوبيا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو يو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډير لرې پروت و دا پيغام ور وليږه ، چې دفلانکې ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدين زنګي له اړخه را ليږل شوی کومک سلطان ايوبي ته را و نه رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې یو صلیبي افسر را ننوت ، او د انټلیجنس د مشر په غوږ کې یو څه وویل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه یوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس را ورسیده ، اطلاع ع راغلې چې دهغې سره یو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وریسې نور خلک هم. نجلۍ (حدېد) همځته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم همځته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و، دهغه وینه چې سهار بنده شوی وه ، یوځل بیا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صلیبي قومندانانو د (حدېد) په لور هیڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ویل شوي و چې دغلو حمله یو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نیوله ،او خوني ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډیره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پټۍ نه وي شوي .

د انټلیجنس مشر [هرمن] جرمني و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا بوړه او ورته ئې وویل« ته غواړې د مار د بچې ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندي را ورسیدې ، او که نه دې خیرونکو به ته د هغو نورو وحشیانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وویلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل او زه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پیښه بیان کړه ، او دا ئې هم ورته وویل چې دې انسان ماته بیا بیا ویل چې ماهمدلته پریږده چې ومرم او ته خپلې پښې وکاږه ، »

دصلیبیانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې یو هم و نه ویل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هیڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر یو چا وویل چې زخمي دننه خوني ته یوسئ او سمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وویل چې ووایې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده. هغې دپیښې ټول تفصیل بیان کړ ، په دې وخت کې هغې ته همځته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وویل « که چیرې زخمی ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بیائې زه هم خورم ، زه به هغه یوځل ووینم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزینا) و دریږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ.« ته یوځل بیا د صلیب د احکاماتو خلاف ورځي کوی ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وویل ، نو تا د زخمي تر پورته کیدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپین سترګۍ سره بیرون وځې ، دا ټول د صلیبي فوځ ستر چارواکي دي ، اودلته دوه صلیبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهیږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قید. اوکله چې بیا ته دحکم نه منل ددښمن د یوه مامولې مامور له پاره کوی نو بیا تاته دمرګ سزا هم درکول کیداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چې یوه تجربه لرونکې جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلې « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځاي کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ځومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوې.

*****(٧٨)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمې وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې رواني وې ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوي و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستې و . دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو . هغې د څارکښۍ د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړې به هلته ور تلله ، د نیمې شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پرېږدې.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلې و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې وراچولې وی ، اوس ستا د ساتونکې غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولای شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولای ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکې ټینګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء ځخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځاي د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځاي کې و، دهغې په خیر دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوې برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه. دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خوني ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د سترتیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجوني راغلې هغوی غوښتل دهغې ځخه د قاهرې خبرې واورې ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه.

*****(۷۹)

هغه ډیره لرې تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځاي شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چیرې ځې ؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې ، دا د سترتیا اغیز دي ، او که بله کومه ځانګړې پیښه در پیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده» هغې ځواب ورکړ ،« یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اند ېښمنه کړې یم.» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښ شوي و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدید) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ويل شوي چې ته ئې د هغه سره د ليدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګير کړي نو بيا پو هيږي چې سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وکړي له پاره زه د مرګ سزا اختستلو ته هم چمتو يم.» (لوزينا) ورته وويل.« ماتا ته وويل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګواښ نه و، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم واى نو يو څو ورځې به ئې خرابه کړې واى او بيا به ئې کوم امير کبير باندې پلورلې واى،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګواښ سره مخ کړ. غلو هغه ته ويلي و چې نجوني مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهيده چې زه پاکه نجلۍ نه يم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم.»

« ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوى ئې» ملګرې ئې ورته وويل.

«هو » (لوزينا) ځواب ورکړ. ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاى خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرى ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ يوه ښکلې توره او خوارږه زهر يو. زمونږ وجود دنارينه و د تفريح اوفريب له پاره استعماليږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هيڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره يوځاي کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاريدل. زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د يو چا محبوبه ګرځيدلې يم ، کيداي شي دا د همغې اغيزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د يوي حکمراني شهزادګۍ په خير ګانه.....

« ماته ئې دومره لارې او طريقي ښوولي دي چې دهغې په واسطه ډير ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نخولې شم ، خو غلو زه يوه پلورونکې ښيز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څير نجوني هره شپه پلورل کيږي اويا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کيږي اوهغوى ئې د حرم سرابو وينځې جوړوي. دغه سړي چې نوم ئې (حدېد) دي زه ددې سطحې نه را پورته کړم. ددې د مخه هم زه دهغه په قيد کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې ور و نه ګڼلم چې ما دخپلي ساعت تيرى اله و ګرځوي ، اوهغه داسي کولي هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبيا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غيږ کې راونيو او دخپلې سينې سره مې يوځاي کړ. اوبيرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوى وم. ما ته د صلاح الدين ايوبي خبرې هم را په ياد شوى ، هغه ماته ويلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوى ؟ ما په خپل زړه کې ويلي و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دي ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وايم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنيوالي څخه اچولي دې ، هغه د صحرا وريدونکې شپې ، د غلو ويرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وينى بوي زما څخه لرې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهیلې ورته وویلې ،« خو ددې حقیقت نه دې خبرول اړین ګڼم ، هغه به ددې ځاېه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وې نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزینا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګیزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پیدا شې.»

« هو کې !» سهیلې ئې ورته وویل.زه دا کار کولې شم ، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه اوسهیلې ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسیره کیدې ، فوځ ته جنګې تمرینات ورکول کیدل ، یو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکې عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځاېو څخه بیرون استول کیده. سلطان ایوبې په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده ، هغه به هره ځلورمه او پنځمه ورځ اعلى قومندانانو ته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشواو انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنستیز اصول دا ډول کیښنول چې:

- دکم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول ، او د وسلې څخه زیات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ برید نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملیاتو په واسطه دښمن ته زیا ت زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه ، کمزورې او یا عمر خوړلې ځناور یې ورځخه جدا کړې و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ایوبې د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره دداخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځاېو په هکله هم فکر کیده.

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وې به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبې له پاره داسې ځنډۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدېد) له پاره ناقراره وه، او سهیلې ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدېد) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دي کتلي » ، په دریمه ورځ یو افسر ورته په غوړو کې وویل چې دهغې لړ څه علاج کړل شوی دي اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دي،

کله چې سهیلې دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،« دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولې ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدېد) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دي خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې (حدېد) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلې سهیلې ته وویلې چې هغه به (حدېد) ازادوي ، سهیلې دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکټر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړې چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائې. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلي « هغه يو غريب شانته مسلمان دې چې زما دکورنۍ ډېر خدمت ئي کړې دې. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمي شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکټر علاج نه کوي ، ځرنګه چې دلته ټول ډاکټران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ورورسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوى ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوى خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څير ويلي شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل « ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې دا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوى وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(٨١)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدېد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوى د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوى ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يوائې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوى ډېر انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډېر سوکه سوکه راتلل ،دهغوى ساتونکې په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوى چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجوني مخته ورغلي هغوی خپل ځانونه داسې و نیول لکه څوک چې سیل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تیریدله نو هغوی هر یوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزینا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغي نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللي وه چې(لوزینا) د زخمي کیدو تر مخه کتلي وه ، د (حدېد) اوږې را پریوتي وي ، او کالي ئې په وینه ککړ ، وینه ئې وچه شوی وه. د (لوزینا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزینا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پیل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وویل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بندیانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلینیک کې نور ناروغان هم وو، ډیر هجوم مالومیده ، بندیان ئې یوي لوري ته کینول ، (لوزینا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د یوال ته تکیه وکړه او کیناست ، دهغه د روغتیا حالت ښه نه و ، (لوزینا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزینا) ورته په کلاره وویلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هیڅکله هم و نه وینم ، کینه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وایم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وویل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ایا تاسې د یوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزینا) ورته په غبرګوني اواز وویل « داخبرې به بیا کیږي ،ماته وواېه چې ته دشپې په کوم ځاي کې ویده کیږې ، نن شپه به تا له هغه ځایه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزینا) هغه ته د اوښکو په تویولوپه ډیر سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفریب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وویل چې په هغه ځاي کې چې هغه ویده کیږې دهغه ځایه راوتل ګران کار نه دي ، خو چې را ووځې نو هغه به ځي چیرې ؟... هغوی ډیر ژر د تیښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځه غالی په داسې درانه خوب بیده و لکه دمړو هدېره . ساتونکې هم ویده شوی و. ددې ځایه تر اوسه پورې څوک تښتیدلي هم نه و. اوکه تښتیدلې هم وائې نو چیرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګیزه وه چې که چیرې کوم یو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پاې ته رسیدلې وه ،چې دبوی پخوانی شکیدلي خیمې څخه یو کس دګیډې په خویدو سره بیرون را ووت ، او تر هغه ځایه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګیدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته یو سیوری د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خویدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدید) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه.

« تیز تلای شې؟» (لوزینا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدید) ځواب ورکړ.

دپنډغالي ښخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدید) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلای شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدید) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدید) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدید) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدید) په کوم ځاې کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاو ه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوي او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسې نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي ښخه راوړې دې. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړیکې لرې؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدید) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوي بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلۍ د پنډغالي جاسوسې وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصې فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدید) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسرئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين دېوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروازې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په څير کړه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دې ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفيان په څير هرمن هم په ځارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستي خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هر من وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکې و، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړې د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو نښانو ويلو وروسته وپوښتل چې هغه چيرې دې ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېنه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې.

«ايا هغه تا و تېنتاوه ؟»هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتيښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره ښايسته دوکه او فريب دي ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر دريښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالې وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوې ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايي چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تيښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي.بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه ريښتيا وايم او مره کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دي. دغې زهرو په دې کې ريښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما دتيښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و. هغه ته ما د فريښدس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاې مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاې ، په دې خاطر ما زهر و څښل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وې نوما زهر څښلې و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه « په ريښتيا ويلو سره په مرګ کې څومره سکون دي » هغې خپله اخري ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوې وه »

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ دړیمه ورځ وه ، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نور الدین زنګي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي ، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلي و ، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځای ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکرکیدل و ، نو هغه د درې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبین خپلې خیمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځای ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ایوبي ورته وویل ،« تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پرېښوله ، او علي بن سفیان او دوه نورو نائبیونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاریخ باندې په (کرک) حمله کوم ، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ویریږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پیښه و شوه ، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلي دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلې او هغه زما پلان ته بریا ورکړې ده ، صلیبیانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ویشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښې لورې برخه د صلیبیانو د ډیر ستر فوځ ښې لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دې»

هغه د ښې لورې د برخې قومندان ته وویل « نن به دلمر د پریوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسې ، بیا به کیڼ لورې ته شې او څلور میله به مخامخامخ ولاړ شې بیا به ښې لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په ستر ګو شې ، برید کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډیره ګرندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه یې یوسئ او بیرته را ووځئ ، اوهماغه ځایو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځایه چې تللې وئ ، دویمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه میله لرې به بیا کینې لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژیستکي موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا یاست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر یرغل لاندې راځې ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتې ، دورځې ډیر وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بیا برید کوئ ، خو دریږئ به نه. که صلیبیان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا برید کوي او دښمن به راټولیدو ته نه پریږدئ ، دغه دریمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پریږدئ چې ور ورسیږې ، او کله چې د اوبود چینو څخه لرې شول سمدستې په هغو چینو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کیږئ نه ، د سرتیرو ډلې به تل د هغوی په حیواناتو باندې اور وروي.

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسیدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خیر مهمه کلا د سلطان ایوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زیات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او یو شمیر ئې په دښتو کې د سلطان ایوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره میشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسیدونکو سره هیڅ کومک نه شوکولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصلیبیانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کمانډو عملیاتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صلیبیانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صلیبیانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډیره کلکه مقابله وکړه خو د سلطان ایوبي نقب ویستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره یوه نیمه میاشت روانه وه ، اخر سلطان ایوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بیګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصلیبیانو صحرائي فوځ په ډیره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسید چېرې چې ډیرې فوځیان بیکاره ناست و او د سلطان ایوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمني ، ایتالیې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او ګډوډي روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځای دهغه ښاره د تیښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و . هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیري کړي و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځې خپل کوچنیان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پریښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسیدونکي بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لاړو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسیدونکي مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالې یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و . سلطان ایوبي ته ددې پنډغالې په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالې ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تیرکړي و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولي و . هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ریښتیا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالې ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نیوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او یا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او څه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم تیتیدل او سلام به ئي ورته کاوه ، هغوی به خپلي مسلماني لونه په پردې کې ساتلي ، او نه به ئي پرې ښودلي چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چي سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددي مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدي ځاي کي وساتئ اوبستري اونور اړوندي اسانتیاوي ورته برابري کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دي وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پوري جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چي د صلیبیانو هغه فوځ چي د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلي و او د (کرک) په لوري او یا پهلاره کي د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئي سنګرونه نیولي و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندي غلچکي عملیات کول او هغوی ئي د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چي په ځینو ځایو کي دهغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلي دي ، دا خطره هم وه چي هغه فوځیان چي د(کرک) په کلا کي شتون لري هغوی به په صحرا کي دځپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددي حالاتو سره دمقابلي له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چي هلته هغه سازشونه لا تراوسه پوري په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړي په مختلفو سازشونو کي مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلي لښکري راټولي کړي وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځاي کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چي هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کي مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چي د واک د تر لاسه کولو له پاره ئي د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړي و او د پردبو سره یو ځاي په سازشونو کي را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکي قاتلینو مرسته هم ترلاسه کړي وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئي ترلاس لاندي نیولي و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چي دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چي هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چي ما ورته د غداری کولو په اساس د مرګ سزا ورکړي وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئي ویله ، خومره به ښه و چي دي خلکو خپل دښمن پیژندلي.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندي وه ، او هغه د کلا په دیوالونو دځپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددي ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولي او د [الله اکبر] شعارونه ئي ورکول ،خود بل اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کي ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې ، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال ترڅنګ و دریدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل ، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه ، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوزاو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یوائې کتل ، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب ځویه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه ، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و .....

«د نخیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځویه ! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وویلې ، دوی تهووایه چې ما نه ګنهګاروي ، زه دپیغمبرانو غلام یم ، د سجدې کولو وړ یوائې یو اللهؑ دي.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي ، ساتونکي ورغې نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې «په کلاره ورته ووایه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پریږده چې نڅاوې وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دي....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړي ، لږ وروسته هغه زمونږ لورې ته وکتل ، او وئې ویل «مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو ، زمونږ منزل ډیر لرې دي ، مونږ ته دشمال په لورې تر هغه ځایه تګ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لورې ته ورګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخرې صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دي.

سلطان ایوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دي په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان ، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دیوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د ځارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو دڅې مرکز په هکله هغه ته ډېر مالومات ورکړل شوي و او لاربښوونه ئې هم ورته کړې وه، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و، هلته یواځې اته نجونې نیول شوې وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوې وې، هغه د هغوی څخه مالومات ترلاسه کول، هغو نجونو ویلي و چې لږ وړاندې شل نجونې له دې ځایه څخه وتلې دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي، دهغوی سره کوم نارینه نه و، نارینه جاسوسان هم وتلي و، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نوروامورااتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر، چې هغوی ئې هیله کوله، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډېر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهغه په غاړه وي، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لورې ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلې و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډېر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د ځارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالې شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوې وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډېر څه ویل غواړم»(هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د ځارکښۍ د شبکې ماهر یم، خو ډېر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پاپلي دا شوی چي زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې يا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دي کانفرانس کې دري پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چي مونږ اوس دداسي ستري ماتي سره مخ شوی يو چي په کې د (شوبک) په څېر ډيره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولګه کړې ده ، دېوه کاله زيات لوژيستکي وسايل ددښمن په لاسو کې پريوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلاما ن ګرځيدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسي تر مخ کيږدم او زه تاسي ټولو ته په ډير احترام او درنښت سره دا يادول غواړم چي مونږ په صليب باندي لاس اېښودي او دا مو ويلي چي دصليب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چيري ستاسي د کوم يوه ذاتي وقار ته کوم زيان رسيږي نو هغه دي دخپل وقار او عزت په ځاي دصليب وقار او عزت ترمخ کيږدي»

(هرمن) د ستر حيثيت خاوند ګڼل کيده ، او دومره ځواک ئې درلوده چي کونارډ ، ګي اف لوزينان ، او د شاه اګستس په څير خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د ځارکښی ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت او همت درلود چي که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه يوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چي هغه خپله شننه وړاندې کړي .

« زه په دي خبرې د پوهيدو توان نه لرم ، چي ددښمن دراز د مالومولو له پاره يواځي په نجونو باندي ولي دومره زياته تکيه کيږي؟ » هغه و پوښتل .

« په دي خاطر چي ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده .» يوه حکمران وويل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسيله ښځه ده ، ايا ته ددي څخه انکار کولي شي چي دعربو زيات شمير مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسي دا فکر نه دې کړي چي په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وويلي ، دهغوی خليفه خپل حکم نه شي پياده کولاي ، په عسکري امورو کې دهغې هيڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ايوبي حيثيت د هغې ځاي د والي په څير دي خو هغه د هغې ځاي خليفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدين زنګي دي چي د يو سالار او وزير رتبه لري خو په جنګي امورو کې هغه دبغداد دخليفه څخه د اجازي اخستلو ته هيڅ اړتيا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چي تاسي به يو څو اميران ، وزيران او د کلاو مسؤلين په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حيثيت د يوڅو غدارانو په څير دي هغوی تاسي ته دخپل هيواد يو انچ هم نه شي درکولاي ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځيان دي . نورالدين زنګي اوصلاح الدين ايوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسي روزنه ورکړې ده چي تاسي نه شئ کولاي د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پوري کړې دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل درونډ جرم دي ، په اسلام کې دهر يوه له پاره شراب حرام دي ، ددي بنديز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چي مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چيرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واي ، نو نن به مصر زمونږ و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واي.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته ،»

« زه همدا ويل غواړم» (هرمن) ورته وويل « چي د ځارکښی له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چي ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيرې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي. په ځينو وختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو څخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوي نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو څخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او د کلا څخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چي هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چي هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چي څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چي په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو څخه او يا د مسلمانانو د کورونو څخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چي هغوی د مسلمانانو لوڼي دي ، خو مونږ يواځي د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چي دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو څخه توپير لري، دا نجونې چي کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نو داسې ورته مالوميږي چي هغوی ته يو ناڅاپه را په ياديږي چي دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې څخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چي پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښۍ له پاره مه ليږئ.» يوه قومندان ورځخه و پوښتل.

« کومه داسې نجلۍ مه استوئ چي دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ. « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې ځخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلې ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دې ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځې فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډيرزيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګڼله ، هغه وويل «(هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دې ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې ترلاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ورو سپارو ، څه بريا به هغوی ترلاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورلوېږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښېږي دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو ترمنځ يووالي راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، ستړې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته د مقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دې زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکي ډلې د لړشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ورککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر څناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خوړې وړې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو هغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوې ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوې ځوابې حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او خبرنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګڼه، د(کرک) څخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ایوبې چال بریالې شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکرې ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلې کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولګه کوله ، لوږو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکې بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزې هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوی شګې به د صلیبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبې سره زیات شمیر وګړې نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبې سره دومره وګړې نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنګې فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنګې به سلطان ایوبې ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوږینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبې دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړې نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بنه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولې و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره همځته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپنې غلچکې عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسې له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتې یرغل له پاره وګړې را پیدا کړې. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه څخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وویل چې یو څو نجونې دمسلمانانو په قید کې ورغلي اوخه نورې را وتلې دي او یو شمیر ورکې دي ، د نارینه جاسوسانو په هکله هغه وویل چې یو څوئې په قید کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې همدلته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان یو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،.... یو صلیبي حکمران وویل چې هغه نجونې چې هلته قید دي دهغوی را ویستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې یو شمیر نجونو هلته د عیسایانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی باید دهغه ځایه څخه را وویستل شي.

د لږ څه بحث او خیړنې وروسته دا پریکړه وشوه چې داسې یوه ډله تیاره کړئ چې دسلطان ایوبي د غلچکي ډلې په خیر هرډول لوبې ته تیار وي ، ددې ډلې هر یو کس باید ذهینه او هوښیار وي په عربي یا مصري ژبه و پوهیږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعیسایانو د ظلم او تیري له لاسه را تښتیدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځایه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وکړي ډیر مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ویستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمینو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بیا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خیال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهیان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسیدلي وي او دهغې ځای دکوڅو او لارو سره ښه بلدتیا و لري ،.... اوس دلته دا ستونزه را پیدا شوه چې مجرم وکړي ددې سیمې په ژبه نه پو هیږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پیدا کړه چې ډیر داسې وکړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهیږي.

زیات شمیر تاریخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپین ګویه تاریخپوهان لکه د(ویلیم اف ټآئر) په څیر عیسایانو هم ، په صلیبیانو باندې سختې نیوکې کړې دي ، هغوی لیکي چې دهغوی حکمرانانو د ښایسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سیمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخریب کارۍ او ځارکښۍ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار لید تر سترګو کیږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غیر فوځي چارواکې تر خپل اغیز لاندې را وستې وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو یو قوم هم شته او یو فوځ هم ، د یوه قوم او دهغې د فوځ د عقیدې وژل دومره اسانه کار نه دي ،اوبیا په هغه وخت کې چې صلیبیانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنیان ئې تښتول ، په نیول شوو سیمو کې ئې په پراخه پیمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامي وژنې ئې وکړې او مسلمانانئې په بیګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شوني ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په لیکو کې د یو څو کسه غدارانو د پیدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کیداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و. هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم دا اغيز منلې و، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګې دلګې او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيداې شي چې دهغې فوځي دلګې د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوې و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و. دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوې ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بياهم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که چېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واې نو د ايوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په ورو ورو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګی امورو باندې کيږي.

دلته يوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګی امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغي نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولو له پاره ئې را ستولې دې. ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي تکر ډير پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائي ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوې نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوې دې چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو برياليې نه شول. ددې ثبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چي دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېري اوږدي او ستومانه کونکي لاري (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چي هسي نه چي د هغه ځوي داسي بي عقلي و کړي اويا داسي څه پيښ نه شي چي تخريب کاران دهغه غوړونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کي زياتوي چي «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډير حيران شو دهغه لاسونه ئي ښکل کړل او داسي وپوهيده چي پلار ئي ورته ددې ستري سوبي د مبارکۍ په خاطر راغلي دې. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبري داسي پيل کړي «ايا نورالدين زنګي جاهل او ناپوهه دي چي زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وکړي ئي د مصر حکمران کړ ؟ايا زه به دا اورم چي ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلي دې ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه و غواړه ،.....

کله چي خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چي د سلطان ايوبي ذهن پاک دې او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او ښرګنده ئي کړه چي دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دي. سلطان ايوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقيه عيسى الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځاي رخصت کړ، او الهکاري ته ئي د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئي د (شوبک) څه تحفي هم ور وليږلي ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چي زه ئي ستا په قدمونو کي ږدم ، او ددي وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دي پيغام کي سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړې وه چي دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چي يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کي د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دي پيغام کي سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالي ليکلي و ،او تر څنګ ئي څه انقلابي وړانديزونه هم کړي و. هغه زنګي ته ليکلي و چي په اوسنيو حالاتو کي دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کي زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکي لاندي فعاليتونوکي هغوی زمونږ پر خلاف ډيري غلطي انګيرني پيداکوي ، زه دي نتيجي ته رسيدلي يم چي زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځي دا چي ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلي دي. مونږ د کوره لري په بي رحمه صحراو کي ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږی ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندي منبل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړی ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چي څومره ځان ځارنی هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاي ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو ځاځکی وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډير لري په خوندي ځايو کي ناست دي همدا علت دي چي هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولي دي. مونږ د دين او ايما ن د سرلوړی له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبې پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته وواياست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دی ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دی ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دی او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکي کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومې لوري یا د یو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته تیټ شي او هغه ته سلام وکړي......سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیربنت راغلي دی ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دي خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکي ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تیب څه نور انقلابي وړاندیزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دې وړاندیزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د میني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه .

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل څپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې ولټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ را ټول کړای شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د څلوېښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجونې دهغه ځایه را وکاږي ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دی هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیربنت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځای کړي او پر قاهره باندې ولکه وموی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه همواره شګلوړه نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وې او یا دشګو داسې سیمې وې چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیموکې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل ، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تربله پورې چې انسانان يو د بل وينې تويوي ، په دې پراخه شګلوړه کې يوځاې نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه ترلاسه کيداې شوې اوسترې ستومانه انسانان ، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دېوې کوچنۍ سر تيرې ډلې قوماندا ن و ، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه ، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه ، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده ، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و ، چې هغه يتيم دي او که نه ، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی ، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و ، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالې کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالې د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و ، هغه مسلمان جنګې بنديان هم کتلې و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل ، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړې و ، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانانئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلې و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې ، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پندغالې ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاتې ، هغه ته خپله خور ياده وه ،چې عمرئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دنانځکې په څير نجلۍ وه ، په کور کې ئې پلار ،مور اويو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله ، او درغل شوه ، پلارئې ورپسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې ، يو مسلمان ګاونډي ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې ، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد وروست ، خو ځنګه ئې چې وويل چې مسلمان دي نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی ، کورته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل ،هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد ، او د يوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې ورځې وروسته هغه مسلمان کاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندي اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پرېښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې ځلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصرته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځاې هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوې وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځاې په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سيني اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې ځلورکسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې ځلورو سپرو سره يوځاې د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولاې دخپلو ځلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډېره لرې ځابه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځاې کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ويدو صليبيانو ترمنځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښې او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه ځلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځابه ئې خوندي ځاې ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دې هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورغل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاې درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل: « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دوارړه مجاهدین را وګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و. ددې یرغل پایلې دا شوې چې عماد یواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه. صلیبیانو پرې و رغبرګړ. هغه هم په تیاره کې د غرڅخه و پیژندل، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و، او په تورو ئې پرې برید وکړ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستې آس باندې ئې ددوارو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دوارړه بیرته و ګرځیدل خو عماد دا دوارړه هملته له منځه یوړل ، او ددوارو آسونه ئې (شوبک) ته د ورو ستولو له پاره د واګو څخه و نیول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلې دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یو ځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوې کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډیر لرې د صلیبیان خلور خلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوی نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولې خو ئې برید کاوه ، هغه خوندې په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځایه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

*****(۸۲)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلې وه ، دهغې ځایه چې راتاوشو نو ناځاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالومیده چې څوک د هغه دځنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غبرګ کړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغي هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټينګې نه شوې ، هغه نيم بې هوشه شانته و . بيرته را ورغړيد او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو . د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوې وه، عماد دهغې په کتلو سره حيران پاته شو. هغه يوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښايسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ويره کې وه ، دهغې پاته توان هم ويرې ختم کړې و. هغې غوښتل و درېږي خو کيناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه» عماد د يوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډيره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټيدو شوې.

عماد هغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسيره شوې ، عماد ورته وويل «له ما څخه مه ويريږه ، ووايه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وويل « تول مړه شول ، زه يواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو بريد را باندې کړې و.»

«ماته ولې رينبتيا نه وائې ؟» عماد ورته وويلي « هغه څه چې تا وويل تول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ويريدلې لهجې سره وويل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وويلي « زه تا (شوبک) ته وړلاې شم ،(کرک) ته نه» ته ويني چې زه مسلمان يم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عيسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بيا نو ماته يو آس را کړه »نجلۍ ورته وويلي ، « زه نجلۍ يم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهيږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځايه ځانته هم نه شم ليږلاې ، عماد ورته وويل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته يوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وويلي او تسلې ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کيږي چې ته ترې ويريږې»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هيڅ عيسائې او سيدونکې ددې ځايه تيښتې ته مه پريږدئ . ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسيدلاې ځکه چې هغه تورنګه ښايسته نجلۍ ده . مګر نجلۍ ددې نه ويريدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئي بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې بايد ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائي چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئي وويل « زه ډيره ستومانه شوى يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوى و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم مداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئي هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي څهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نوپه دې خاطر ئي عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئي کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته ياته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسې د ورو ليوانو په څير منډې ترړې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئي وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئي په خپله را پورته شوى او ډيرې نارامه شانته ښکاريدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل « چې شايد ناواده شوى پيغله ئي ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وويلي ، اوبيا ئي دڅه فکراو ځنډ کولو پرته وويل « زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوى غوندې و ،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلي « که چيرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او څهرې ته کتل اوبيا به ئي سر ټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوڅهره دماښام په تياروکې ورکه شوه، هغه د آس دزين سره تړلې دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئي هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئي سترګې ورغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيمائي شپې څخه ډيره برخه تيره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئې پرانستې ، عماد ته يې وکتل، چې په خواږه خوب ويده و ، هلته څو قدمه لرې آسونه ولاړو ، د شپې د اولې برخې سپومۍ د غونډيو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پرې ايښي و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو څخه ئې زينونه هم نه و راښکته کړي ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائې هم وکتل چې عماد په خواږه خوب ويده دې او د خوراک څښاک وروسته ئې خپل توان هم بيرته تر لاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننويست او کله ئې چې لاس را وويست نو دهغې په هغو ښايسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، او وکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ويده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئې بيا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړيده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهيده چې هغه ته خپل خپلوان را په ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سينې ته په غور سره وکتل ، او اندازه ئې وکړه چې د هغه زړه چيرې دې ، هغې د يوه څخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مرينه مرينه کې به هغه هم له منځه يوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې بايد کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سورى کوي ، په آس به سپريږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سينه کې ور ننويستې واې اوله منځه به ئې وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بيا بيا د عماد په مخ باندې سترګې ور غورولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و بړيد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ څرګند و ، هغه په خوب کې خپل کورته رسيدلې و ، دخپلې مور نوم ئې واخست ، خور ئې هم رايادہ کړه ، او څه داسې الفاظ ئې دخولې څخه راووتل چې هغوى وژل شوي وي او عماد دهغوى قاتلينو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس يا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ويره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ نارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو څخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئې په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئې يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئې په ذهن کې دا خيال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځې ځاې کې يوځاې شوى ده ، او دا فکرئې هم و نه کړ چې دا نجلۍ عيسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئې ووژني ،هغه د آسونو څخه زينونه هم نه دې راښکته کړي او خپله برچه او توره ئې هم په احتياط سره نه دې سمبال کړې -- ولې ؟ ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانې په هغه کې هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسيدله ، چې هغه سړې دې ته داس څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واوريد.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړي په خوله باندې شپيلي ووا هه« زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلي « زه صليبي يم» هغو دواړو و خندل اويوه ئې وويل« بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړې او زما خبره واورې ،» هغې ورته وويلي ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم"ايونا» دې زه د ځارکښی د شبکې غړې يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينې يو مسلمان سپاهی ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر چېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان ځنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل ««تاسو ته د ژوندې پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولي تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه ويښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هلته دې څه کول ؟»

«غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم .» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ویل «ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

«دا خنجر دې له کومه کړې؟»

«د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، «ما د مخکې نه په لاس کې نیولې و.»

«ولې دې پخوا را خیستې و؟» عماد ترې وپوښتل « په دې خاطر که زه راوبښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وویل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بیا درڅخه وتښتم.» زه تاته داپه ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کیده . زه دا نه شم ویلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننویستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه یم ، خوبیا هم زه و نه توانیدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ویلاې ، کیداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پریکړې د الله ج په لاسو کې دي .» عماد ورته وویلې ،« ستا لاس زما الله ج له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم الله ج خوندي کړ. زما وجود خو هسې یوه وسیله شوه ،... په هر آسپ چې سپریږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وویلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

«ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وویل « بیا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اویو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سیمې ته رسیدلې و چېرې چې صلیبې عسکر نور نه تر سترګو کیدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهیان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپریل د میاشتې لمر ډیر ګرم وي هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څیر را وځیلیدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډیو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له یوه بله سره یوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ویرې فضا را پیدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وویلې « دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلې چې داسلامې سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ، جرمنې ، ایتالې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلې و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیوري پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټې تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ورپریښول ، او تر سیوري لاندي کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دي؟ او دکوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دي او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته دروواغ ویلي و. ماته ستا ښځه د پوښتني کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندي شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چیرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو ښځه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ښارکښۍ له پاره راغلي و ي.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دي»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دي .» هغې دا خبره همدلته پرېښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې څرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو ښځه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده ترسره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شې دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې « ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې،« خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوې وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږې ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چيرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوی خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شې ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيرږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چيرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څير دا په ياد راځي چې زه ئې دېوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وینبتانو کې تیر کړل او خپل وینبتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وینبوي ، هغې وویل « په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلي فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړی چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پيښه شوی ، زما احساس له منځه تللي و ، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارینه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبری به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر وینبتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

*****(۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،«دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغي نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرویزنې کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي .اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتني له پاره دلته را غلی يم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دي.

«ولې د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد تري و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دي چې دروند صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دي زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال ځاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دي ، يوځو هغه ډير زوړ شوی دي او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللې دي ، هغه يواځې ژوندې دي زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چيرې دي ؟» عماد تري وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندې نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډې يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتني وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلي وم ،، دا زما کور دي ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په ځنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلي و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلې نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلي وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډې و ، خو هغه دې زوړ سړې ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولي و هغه همدا ستا ترمخ ولاړ ځوان دې چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه ،» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې ځلور وړې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالي لټوم ،» هغه دعماد ځخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځابه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځابه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائي چې پلار مې په پنډه غالي کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلي دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمي لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وویل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه- زما سره- راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوريدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل : « ايا دا كمبخته صليبيان زمونږ په لارو كې ولې دنجونو دبوالونه جوړوي ؟ ايا هغوى غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نخوي او د(شوبک) كلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«دروندہ اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد كوى ، د ا نجوني دبوال نه شي جوړيداي ، ددوى څخه د بمک چينجي جوړ شوي ،او ددبمک كار تر سره كوي. ستا او د محترم نورالدين زنگي تر منځ دغلطيو د راپيداكولو كار د همدي نجونو په واسطه تر سره كيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حكام او امراء استعمال كړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چې مونږ پرې د سلو ځلو څخه زياتې خبرې كړې دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هكله څه ووايه ،دا خو ځرګنده شوى چې هغوى اته واړه جاسوساني وى ، ايا هغوى تر اوسه پورې كوم نوي انكشاف كړي او كه نه ؟»

« هغوى ويلې چې په (شوبک) كې صليبي تخريبكاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب وركړ ،« خو دهغوى څخه هيڅ يو په نښه شوى نه دي. ځكه چې دهغوى دكورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوى څخه ئې دري څه موده په مصر كې پاته شوى هم وى او تازه راګرځيدلي دي ، هغه كار چې هغوى هلته كړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوى اوس په بنديخاني كې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوى په همغه خپل پخواني ځاي كې پاته دي. ساتونكي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت كې دروازه چې دننوت اووئې ويل چې « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړې او وائې چې هغه ئې د (كرک) د لارې څخه را نيولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راو ليږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چې «مالوميږي چې د ډير لرې ځايه څخه راغلى ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ كې يم ،» عماد ځواب وركړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دې اوزه د البرق د ډلې قومندان يم .»

« البرق اوس په څه حال كې دي» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يې وويل « البر ق په حقيقت كې برق دي ، كله چې مونږ په سوډانيانو باندې غلچكي شپيني بريدونه كول نو قيادت د البرق په لاس كې و . په صحرايي عملياتو كې ددوى مثال نه تر ستركو كيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وويل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوى ده ، زما په ډله کې يواځې زه پاته شوى يم.»

«تاسو خو به ډير کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو ترمنځ ډير توپير شته»

«نه دروند سالاره !»عماد ځواب ورکړ. «الله ج ګواه دي چې مونږ د يوه يوه کس په بدله کې شل شل صليبيان له تيغه تير کړي دي. که چېرې د صليبيانو فوځ خپلو ځايو ته بيرته ستانه شوې وي نو هغه به يواځې زخميان وي ، مونږ د فلسطين ځمکه د صليبيانو د وينو په رنګ سره کړي ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندې دقهر په څير را وريدلي دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ايوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ايا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وايم»"ايونا» ورته په آدب سره وويل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څير رواني شوى.

«عماد شامي !» سلطان ايوبي عماد ته وويل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پريمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بيرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وويلې« او دهغوى توري هم.»

«اسونه تبيلو ته او توري وسله تون ته تسليم کړه» سلطان ايوبي ورته وويل.اوبيا ئې د لږ څه ځند وروسته وويل« که چېرې په هغو اسونوکې کوم يو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندېښنه نه شته» عماد ورته وويلې« چې يو اس مو له منځه ځي نود صليبيانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړاو بيرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له يوه اړخه فارغ شوى و خو د بله اړخه ئې زړه دروند و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنيوالي د يادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومينې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختميدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووينې ، ويريده چې د پلار مينه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې ترمخه خنډ وګرځې...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلي و او د تبيلې په لور روان و هغه ته د چاپيريا ل په هکله هيڅ احساس نه کيده، هغه اسونه يوه لورې ته يوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کيږي ، ودريد او د کلا ليدنه ئې پيل کړه ، چېرې پيدا شوى و دکوم ځاېه وطن پريښوولو ته اړ شوى و ، جذباتو پرې نور هم ډير دروندوالي کاوه.

« د لارې لرې و دريږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې يو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه يوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تيريده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بيرون څخه را غلي ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د اللهؑ كرم دي دوستانو !هغه ځواب وركړ ،«دښمن له منځه تلونكې دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته .»

ډله مخته ولاړه او عماد ښي لوري ته را وګرځيد.....

*****(۹۰)

« ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ كړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئي . هغې ويلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلي و چې په قاهر كې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو ځو مسلمانو چاروا كو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئې كار كاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونكي قومندانانو ته د شپيني غلچكي عملياتو له پاره روزنه وركول كيږي.... "ايونا» د چا ډيو ښتني پرته دومره زياتي خبرې و كړې چې يو جاسوس ئې د اذيتونو د وركولوو وروسته هم كولو ته غاړه نه ږدي. ځكه چې په داسي خبرو كې دهغه جاسوس خپل ذات هم ككړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو..

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړي يم ، زه ستا ستاينه كو م چې د ډيري ستري مرتبي لوبغاړې ئې ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته كيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې كولو له پاره ستا دا طريقه د ستاينې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوكه اوفريب كې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب وركړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوكه سوكه دعلي بن سفيان ځنګ ته را غله په دواړو زنګونو كيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئې را واخست او ښكل ئې كړ.« ستا په ژوندي كتلو باندې زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هكله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلي چې كه علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو كې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاې كيناسته.

« ما هلته په قاهره كې هڅه وكړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون كې ستا د وژلو پلان جوړ شوى و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او كه نه. زه ئې بيرته (شوبک) ته را وبللم»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلكل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسي ولې پر ما باور نه كوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئې ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووایم چې زه صلیبي نه بلکه مسلمانه یم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وویل « زما سره هیڅ ثبوت نشته ، شپارس اولس کاله کیږي چې زه دهمدې کلي ښځه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دي ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وویل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وویل چې عماد هغه ځنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بیا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کیده ، او زیاته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بیا بیا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بیداریده او زه په شک کې لویدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پیژنم ئې. خو ما ته نه په یادېږي ، ما دهغه ښځه و پوښتل نو هغه وویل چې داسې نه شي کیداې..... د شپې دوه صلیبي سپاهیانو پر ما باندې برید وکړ نو عماد راپورته شواو یو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صلیبي ګڼله او زما ملاتړ هم د صلیبیان سره و ، خو ما هغه دویم صلیبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی ښځه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سینه کې هم احساسات را بیداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره یاد و چې زه په کوچنیوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا یاد به هم په ذهن کې د ګرد په څیر ورکیده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څیر نجونې ځنګه روزل کیدلې ، د کوچنیوالي یادوونه او اصلیت د انسان د ذهن ښځه بیرون وځي ، او زما همدا حال و. خو ماته ډاډ را پیدا شو چې زه عماد د پخوا ښځه پیژنم . دا د وینې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پیژانده ، شوني ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغیزوي چې هغه زما په څیر زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هیڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډیر ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم.»

"ایونا» په تفصیل سره خپله خبره اوروله اووئې ویل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بیا عماد د یوه کور تر مخه و درید او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وویل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنیوالي یادوونه را بیداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتیا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د یوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په ځوکه کندل شوی لیکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر وررور د توري په ځوکه کندلې وی. زما ذهن زه دبوې بلې دروازې شاته یوړم ، هلته هم همداسې لیکې وی ، بیا ما عماد نورهم په ډیر غور سره وکوت ، دهغه د ږیرې سره سره بیاهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغي ، ما خپل ځان په ډیره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ویلې چې زه د هغې خور یم. هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلې واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واي»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي ځرنګوالي ، د هغې اوښکې او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دوارو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبرې ريښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېرې تاسي اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولې شې؟» سلطان ايوبي تري و پوښتل.

« که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې ځلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسي تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسي حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسي باور هم نشو کولای. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولای شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ور و استوو.»

«نه» "ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسي غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم ،» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلې چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسي نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شونې نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړي ، نجلۍ ئي همله پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئي پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره سره ئې بيا هم ستړکي خلاصي شوی ، ډېرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغي ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئي پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئي قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئي خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړي پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئي په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلي وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدي ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وويل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دي ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولي.»

پلار په ډېر مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بيرون را وتلي و ، خو بيا ئي هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه څو ځلي فکر وکړ چې هغه ته ووائي چې دي دهغه ځوي دي ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئي دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړي دا چې پلار به ئي دا ښه لمحه ونه شي زغملاي ، او بله دا چې که وئي هم زغمي نو دهغه تر مخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کيداي شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاي ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دي هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفيان د"ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړي و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پورې ريښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولي و ، علي بن سفيان ئي د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئي وژل شوي و او کشر ځوی ئي د ګاونډي کور ته تللي و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې وويل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دی.

نيمائي شپه وه ، "ايونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړي وه ، چې پر هغې ئي باور نه دې کړي ، او اوس نه پوهيږي چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ‌نه‌ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوي و . او دخوب په ځير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تنبتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکې او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو ورتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لرې څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوې وه ، د خپلو پښو په خوېدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالي چېرې دې ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ور تلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اوازو ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا" ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و ترل شوه ، اودوو څواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسېمه هم اباده نه وه . لږ څه مخکې ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په ځير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوې په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډ ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر.ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړې و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولې و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان همله په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تېیلو کې به ور ننوځي او د څناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي لوژیستکي موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاي کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دي هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي څارکنېی ماهرو ، "ایونا" هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوې وه ، او ډیر نژدي دوستانه اړیکي ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ایونا" وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا" به بدله شوې وي، هغه د "ایونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا" ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په ښه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې ترتیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا" ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاي په ښنبه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا" سره یوځاې شو . "ایونا" ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شوني کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا" ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې ترتیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې خومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاي کې سره راټول شوي دي همهلته به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا" ورته دا وړاندیز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا" وړاندیز ډیر غوره وګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځایه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا" د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډه وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو څوک را نشي . "ايونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته ووايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دي. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ورو غوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه اوخوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خواړه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د کيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکې شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډيره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسو کسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائي په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر او سه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې......اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زماني يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائي تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وې فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکي جاسوسانو ته دځان د خوررولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه څلويښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډيره اندازه وسلې ، د زهرو ډيره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډيره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئې خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئې پرې را برسيره کړه چې په (شوبک) کې ئې پټ کړي و. ګيرالډ په "ايونا" باندې پوره باور درلود، "ايونا" د راتګ سره سم علي بن سفيان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئې دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځايونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځايونه ئې په نښه کړل، دشپيني عملياتو له پاره ئې دصلاح الدين ايوبي چريکان را وبلل، نجونې ئې دکمرو څخه راوويستلې او په بل کوم ځاي کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځاي ئې په کمرو کې درې درې چريکان کينولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ور ننوتل نو مسلمانو چريکانو هغوی هملته و نيول، په دې ترتيب په (شوبک) کې دصليبيانو نژدې ټول جاسوسان نيول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هيرالډ و. ټول د تفتيش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې وا چول شول.

"ايونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصيتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ايوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشيشينو په لاسو د صلاح الدين ايوبي اوعلي بن سفيان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ايونا" بې پردې کړه اوسلطان ايوبي ته ئې وويل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډير جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وويل شو چې "ايونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ويل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نو سلطان ايوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اوعلي بن سفيان شبکې ته ئې حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صليبيانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولې وی، سلطان پر خپل حکم کې وويل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لونې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ايوبي فوځ دډيرې سترې خطرې څخه خوندې پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکې و. خو سمدستې دې ته اړتيا ليدل کيده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ايوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبينو ته وسپاره اوپخپله ئې خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته يوړ. هغه د ګرندېو قاصدانو يوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوي په واسطه ئې په يوي مياشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئې فوځ په درې برخووويشه او د(شوبک) دفاع ئې داسې ټينګه کړه لکه د قاهرې ئې چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئې ګشت کاوه، دهغوی څخه پنځه ميله لرې د فوځ دويمه برخه په خيمو کې ميشته و او دريېمه برخه ئې خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالې داسې و چې هغوی د سمدستې حملې چمتوالې نه درلود، له دې اړخه سلطان ايوبي د نوو فوځيانو بهرتې کول ګړندې کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئې هملته په صحرا کې پروا ګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفيان ته وويل چې (کرک) ته جاسوسان و استوې چې دهغه ځاېه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته د کرک ښځه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغيب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمياشتې په شپږمه پيل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسيده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد ګيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې : د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نوری کوچنۍ رسالی ، چی نومونه به يې وروسته ، انشأالله، و ليکل شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library